

Papers de Balears

> Òrgan d'expressió de les CGT de Balears i Catalunya · núm. 117 · Maig 2010 · 0,50 euros · www.cgtbalears.org · www.cgtcatalunya.cat

És temps de mobilització

Dipòsit Legal: PM 1.177-2005

Catalunya

> Òrgan d'expressió de les CGT de Catalunya i de Balears · 8a. època · Maig 2010 · núm. 117 · 0,50 euros · www.cgtcatalunya.cat www.cgtbalears.org

És temps de mobilització

Dipòsit legal: B 36.887-1992

> ON ENS TROBEM?

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL (CGT) DE LES ILLES BALEARS

Camí de Son Rapinya, s/n - Centre "Los Almendros", 2n 07013 Palma de Mallorca
Tel. 971 791 447 -Fax. 971 783 016 - lesilles@cgtbalears.org

Delegació Menorca
Plaça de la Llibertat, 5 07760 Ciutadella
Tel. 971 386 670 -Tel. 666 087 592
menorca@cgt-balears.org

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat de Catalunya**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)**

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
C/ Clavells ,11 - 08700 Igualada.
Tel. i fax 938042985 · cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerç, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937909034

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a 17005 Girona - cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona
cgttarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Manresa
Circumval·lació, 77, 2n - 08240 Manresa - manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5 08191 Rubí, flcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Unió, 59 08201 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136
08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis - 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es,
Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Editorial

Al carrer, que ja és hora!

Seguim en lluita permanent contra la patronal i el govern per aconseguir una societat basada en la igualtat per a tothom, en els drets laborals i socials, els serveis públics, la llibertat i la justícia social, cridant, exigint, reivindicant molt clarament als carrers que han de ser els culpables, és a dir, els banquers, la patronal, els governs, qui paguin la crisi que han provocat intencionadament i a la qual ens han llançat a la classe treballadora com a despulles després d'espreme'ns fins a l'última gota, reduint-nos a la condició d'esclaus, controlant el nostre treball, la nostra salut, la nostra vida. Les treballadores i treballadors estem perdent la feina, l'habitatge, el dret a l'educació, a la sanitat, a una pensió pública, a la felicitat en el present i el futur.

Seguim apostant per una nova societat en llibertat en lluita dia a dia contra l'immoral i criminal capitalisme que ens explota i domina miserablement (lluitant contra els tancaments d'empreses, contra els ERO, contra els acomiadaments, contrates i subcontrates, privatitzacions, contra els desnonaments, embargaments, hores extres, retalls salarials, pel dret a les pensions públiques, per la cobertura de prestacions per a tots i totes les aturades, per posar la vida i les cures en el centre de les nostres vides, contra la repressió i el retall de les llibertats…)

Ara que es compleixen 100 anys de l'anarcosindicalisme continua sent necessària la lluita per impedir que no es pacti amb la patronal i el govern a l'esquena dels treballadors i treballadores, en contra dels nostres interessos, per rebutjar el pacte d'una nova reforma laboral per aconseguir l'acomiadament lliure i gratuït, el pacte per allargar l'edat de jubilació, per prolongar la jornada laboral, per privatitzar la serveis públics, per negar la negociació col·lectiva i tants i tants excessos, atracaments, malbaratament dels diners públics, dels nostres drets.

Cal exigir al govern que qualsevol reducció del dèficit públic s'ha de fer augmentant els ingressos en lloc de reduint les despeses socials, les prestacions per als aturats i precaris, reduint els salaris, acomiadant milers de persones i tot això mantenint el mateix model social i productiu basat en la productivitat i el consumisme. El govern n'ha de recaptar més de les butxaques dels rics, de la patronal, dels fons d'inversions SICAV dels especuladors, dels paradisos fiscals, eliminant l'economia submergida.

La classe treballadora està farta d'haver-se d'estrenyer el cinturó i tot perquè uns quants miserables rics siguin els amos de la nostra vida, la nostra salut, els amos de la terra, dels recursos naturals, de les llavors, dels mitjans de producció i comercialització, de l'aigua, de l'energia, dels mitjans de comunicació, amb la complicitat d'un entramat institucional, en el qual les persones només som mercaderies, com|com a objectes, com peces d'usar i tirar en la seva voràgine d'extermini i explotació. Els hem deixat que es facin amos de la terra i de les persones i des de CGT continuem lluitant per impedir que surtin victoriosos de les seves crisis i ens tornin tot el robat durant dècades.

Ens cal unir-nos a l'acció, tots els treballadors i treballadores lliures, junts, unint la nostra rebel·lia, insubmissió, en defensa dels nostres drets, a nivell internacional, sense fronteres, sense divisions entre persones autòctones i estrangeres, entre homes i dones, grans i joves, intel·lectuals, estudiants, persones aturades i/o excloses , tothom lluitant per un millor món, que amb la participació de totes i tots, sense discriminacions, sense desigualtats, sense privilegis, de forma autogestionària, en llibertat, que conreï la cultura, l'educació i el respecte a les diferències, que recuperi la memòria històrica des de la veritat i anul·li les sentències del franquisme, en un context laic que permeti l'avenç científic i defensi els drets humans, l'antimilitarisme, les lluites populars de tot el món.

Ja n'hi ha prou!! Al carrer que ja és hora, fins a la Vaga General!!

Agurrelj

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana** (Ramon Aubà, Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Garganté, Josep Estivilli, Xavi Roijals, Jordi Martí i Josep Torres. **Col·laboradors:** Pepe Berlanga, Vicent Martínez, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carlús Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars. Informàtica: Germán 'Mozzer'. **Redacció i subscripcions a Catalunya:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat. **Redacció i subscripció a Balears:** Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971791447. Col·laboracions: jtorres@cgt-balears.org. **Web revista:** www.revistacatalunya.cat.
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Aquest número s'ha tancat el dilluns 15 de març de 2010

Allò que les víctimes de la repressió franquista mereixen, des de fa molt de temps, és la plena rehabilitació moral, política i judicial.

"Garzón, un veritable/fals combat" d'Octavio Alberola

Amb la crisi econòmica els sentiments xenòfobs, racistes, de rebuig a les persones immigrants, s'incrementen

L'extrema dreta utilitza la immigració per atreure votants i fomentar l'odi

Plataforma per Catalunya, o com introduir el racisme i la xenofòbia a la societat catalana de la mà de l'extrema dreta

Àrea d'Immigració CGT

Corren temps difícils, amb la crisi econòmica els sentiments xenòfobs, racistes, de rebuig a les persones immigrants, s'incrementen. Cada dia hi ha més gent que diu que aquí "no hi cabem tots", que no hi recursos per a tothom, i que en lloc de reclamar més diners i recursos per als serveis socials públics i donar la culpa de la crisi als veritables responsables (governs, banca, patronal, capitalisme internacional), descarreguen en les persones immigrants la culpa de tot. Uns sentiments adobats i promocionats per determinades forces polítiques i alguns dels seus líders, per tal de captar vots a partir del populisme i la demagògia.

Òbviament hi ha partits polítics i organitzacions d'extrema dreta que s'aprofiten d'això, posen més llenya al foc i utilitzen el tema de la immigració com una forma d'atreure votants i així aconseguir ocupar càrrecs de responsabilitat política des d'on proposar l'aplicació de mesures més restrictives sobre la immigració, o al menys intentar condicionar les dinàmiques de les formacions polítiques clàssiques.

Una de les formacions polítiques que més està creixent escampant de forma clara missatges i consignes contra la immigració, especialment la de procedència musulmana, és el partit Plataforma per Catalunya (PxC), liderat per Josep Anglada, personatge amb una llarga trajectòria de militància ultradretana, que té regidors en diverses ciutats catalanes, aconseguint allò que altres formacions de l'extrema dreta espanyolista o filonazi no havien aconseguit. Entre els regidors de PxC destaquen els 4 de Vic o els 4 del Vendrell, dues ciutats on el conflicte al voltant de l'empadronament està més present, i on condicionen fortament les dinàmiques polítiques municipals.

Populisme i demagògia

Amb la por a la immigració com a bandera, PxC pretén aprofitar la difícil conjuntura política, econòmica i social que travessem per aconseguir recolzament electoral a les seves aspiracions polítiques.

És intolerable que es posi en joc la convivència entre veïns per l'ambició política i els deliris racistes d'aquest franquista vigatà i la seva gent. És intolerable que es busquin culpabilitats en els immigrants, per una crisi econòmica provocada per l'avarícia d'entitats financeres i empreses immobiliàries.

En la darrera dècada, des del moviments socials ens hem esforçat, en la mesura de les nostres possibilitats, en construir ponts de diàleg entre les diferents comunitats nouvingudes als nostres barris i ciutats, amb l'objectiu de fer una sola comunitat, amb les seves pluralitats i amb els seus recels inicials a superar. Sabem que no és senzill cohesionar i reinventar un barri, un poble, una ciutat, quan hi ha elevats nivells de veïnat nouvingut, i sabem que aquests fràgils equilibris es posen en joc en contextos on els recursos socials i econòmics se'ns presenten com a escassos.

Perquè coneixem els esforços que suposa conviure des de la diversitat i, sovint, des de la desigualtat, totes i tots hem de rebutjar que polítics oportunistes destrueixin les nostres aspiracions a viure, juntes i junts, unes relacions justes, respectuoses i enriquidores. Avui, les solucions als nostres malestars no passen per culpabilitzar els més febles, sinó que exigeixen la implicació de tots els sectors socials per a construir les ciutats que volem.

Aquest objectiu, en primer lloc, demana crear espais comuns entre tot el veïnat –sigui quin sigui el seu orígen-, hem d'ensenyar-nos mútuament com vivim el barri, i establir mecanismes per a resoldre, plegats, els problemes sovint derivats de la incomunicació. Apel·lem, en aquest sentit, a un reconeixement comú: a les escoles, a les entitats veïnals, a les festes de barri, als comerços, als carrers. Hem d'organitzar-nos plegats. Somiar junts foragitarà els malsons individuals.En segon lloc, la situació actual requereix –amb urgència- dirigir els recursos públics cap a polítiques socials. Exigim a les diferents Administracions que orientin els seus pressupostos cap a les necessitats de la comunitat: a les escoles, als centres d'atenció primària, a les entitats veïnals, a la creació de llocs de treball. No pot ser que es destinin recursos a la banca i les grans indústries multinacionals, i en canvi la gent tingui la sensació d'haver de competir per uns recursos socials insuficients. Apel·lem a tot el teixit social a organitzar-nos junts i a treballar per fer efectiva aquesta redistribució de la riquesa.

Aquestes són les mesures de fons per a un futur de convivència als nostres barris i ciutats; les respostes urgents passen per a aïllar socialment les provocacions irresponsables de feixistes com Anglada.

Estudi sobre la PxC de lectura imprescindible

Per tal de que conegueu millor qui són aquesta gent de la PxC i com han anat creixent, us recomanem un interessant estudi de fàcil lectura realitzat per l'historiador Xavier Casals, un dels millors coneixedors del feixisme i l'extrema dreta a l'Estat espanyol, autor de diversos llibres i estudis sobre el tema, un document d'imprescindible lectura.

La Plataforma per Catalunya, la eclosión de un nacional-populismo catalán (2003-2009).

Working Paper, nº 274, Institut de Ciències Polítiques i Socials, Barcelona, 2009, ISSN: 1133-8962, 34 pàg.

Sinopsi de l'estudi de Xavier Casals

La Plataforma per Catalunya (PxC) és un partit islamòfob, la seu principal del qual arrela a la ciutat de Vic. Ha conegut una relativa expansió des de l'àmbit local des de la seva irrupció en els comicis locals de 2003 i ha anunciat la seva concurrència en les pròximes eleccions al parlament català.

Aquest estudi mostra com la PxC constitueix actualment una formació de la ultradreta postindustrial que pot definir-se com a "nacional-populisme ". Aquest terme, encunyat pel politòleg Pierre-André Taguieff, designa els partits el discurs dels quals apel·la al "poble" amalgamant-lo amb la "nació" (part de la premissa que el poble conforma una realitat homogènia) i el concep dotat d'unitat substancial i identitat permanent. El seu blanc prioritari, assenyala aquest acadèmic, no són tant "els de dalt" (les elits de govern o partit) com "els de davant" (els estrangers): "Més exactament: les elits són rebutjades en la mesura que són percebudes com 'el partit de l'estranger'. L'antielitisme es troba aquí subordinat a la xenofòbia. El populisme integrat al nacionalisme fa sorgir una figura nova de l'enemic: l'estranger-invasor, nodrint l'imaginari de l'exclusió. La defensa de la identitat nacional implica aquí la denúncia de la 'immigració-invasió': la identitat nacional és afirmada en la mesura que aquesta es troba suposadament amenaçada". El cas de la PxC, doncs, és vistós en la mesura que constitueix l'únic de nacional-populisme desenvolupat a Espanya que compta amb una presència institucional significativa. Aquest assaig analitza l'evolució de la PxC des dels seus orígens fins a febrer de 2009 (quan conclou la redacció del text) i exposa com configura una oferta nova inserida en un procés de canvi del sistema polític català, en el qual han irromput nous actors polítics, com les Candidatures d'Unitat Popular [CUP] o Ciutadans [C's]. Un annex recull les dades de les conteses electorals a què s'ha presentat aquest partit.

Us el podeu descarregar el pdf del document al bloc del Xavier Casals, anant a: **http://xaviercasals.files.wordpress.com/2010/01/wp274.pdf**

Per saber més de la Plataforma per Catalunya, també hi ha el llibre "Tota la veritat sobre Plataforma per Catalunya", de Miquel Erra i Joan Serra (Ara Llibres, 2008).

Ultres europeus financen la llista de Plataforma per Catalunya

David Fernández

El franquista Josep Anglada lidera una plataforma plena de militants neonazis al costat de ex membres de partits com ERC o PP i de sindicats com Comissions Obreres o UGT.
Flanquejat per dirigents de l'extrema dreta europea, Josep Anglada va fer oficial al març, enfront de gairebé 700 persones congregades a l'Hotel Barceló-Sants de Barcelona, la seva candidatura a les eleccions autonòmiques catalanes previstes per a tardor. En l'exterior, fins a 34 furgons policials i un cercle d'antidisturbis encaixonava una concentració antifeixista que, a convocatòria d'entitats locals, de col·lectius antifeixistes i d'associacions d'immigrants, protestava per la presència de Anglada amb el lema "El feixisme avança sinó se'l combat".
L'homologació europea és anhelada per Plataforma per Catalunya (PxC). No en va, la plataforma concorrerà a la cita electoral gràcies a l'aval logístic i financer de l'extrema dreta europea.

El suport ultra europeu

Al febrer, Anglada va viatjar fins a Viena per a assistir al Ball de les Corporacions –cita anual de la dreta populista xenòfoba europea– on va obtenir acords de suport logístic del FPÖ austríac del difunt Jorg Haider. En concret, per a tasques de propaganda, màrqueting i organització electoral. En declaracions a TV3, Anglada ha reconegut també el suport de la Lliga Nord italiana i del Front National francès. Precisament amb aquesta última formació té prevista una futura reunió a Lió. En ella negociarà amb el seu vicepresident, Bruno Gollinisch, la presència de Jean-Marie Le Pen en el tancament de la campanya catalana. En el front financer, Anglada ha contactat ja amb el multimilionari i ultra suec Patrick Brinkmann, per a sol·licitar-li una donació econòmica que financi la campanya.
En totes aquestes reunions d'àmbit electoral és clau la presència d'Enric Ravello, responsable de relacions internacionals de PxC que prové de la històrica organització neonazi CEDADE, dissolta el 1993. Els màxims impulsors de PxC són la tríade formada per Anglada (Vic, Barcelona), August Armengol (El Vendrell, Tarragona) i Mateu Figuerola (Cervera, Lleida). En el seu congrés fundacional, de l'any 2002, van rebre l'apadrinament dels històrics ultradretans Alberto Royuela (ex membre de la Guàrdia de Franco) i Esteban Gómez Rovira, l'advocat espanyolista icona del rebuig a la normalització del català.
L'any 2003 van obtenir sis regidors (a Vic, Manlleu, Cervera i El Vendrell) i 5.000 vots. L'any 2007, PxC va triplicar vots i resultats; es va convertir, amb un 18,5%, en la segona força política de Vic. Van obtenir un total de 17 regidors en 12 municipis (entre ells, capitals comarcals com Olot o Manresa) i tres consellers comarcals després d'aconseguir 12.400 vots. localitats on PxC va obtenir els seus 17 regidors són: Vic 4, El Vendrell 4, Cervera 2, Manlleu 2, Olot 1, Manresa 1, Tàrrega 1, Sant Martí de Riucorb 1, Roda de Ter 1.
Encara que els tres impulsors de PxC tenen trajectòries similars, destaca la de Josep Anglada, un veterà de l'extrema dreta. Anglada va iniciar els seus passos en la Fuerza Nueva de Blas Piñar el 1979. Va reaparèixer en les llistes d'Aliança Popular (AP, antecessora del PP) de Fraga Iribarne el 1987, però es va reenganxar al projecte de Blas Piñar el 1992. Posteriorment va participar en els deliris polítics de Ruiz Mateos encara que va retornar al PP a la fi dels '90. Habitual de les concentracions ultres del 12 d'octubre i organitzador de viatges anuals al Valle de los Caidos, el 2000 va fundar Plataforma Vigatana, embrió de PxC. Aquest partit es va estrenar políticament en la localitat barcelonina de Premià de Mar, amb atacs contra la construcció d'una mesquita i la denúncia d'una suposada ocupació i invasió de l'islam a Catalunya.
Per la seva banda, Armengol, vicepresident de PxC, va iniciar la seva marxa política en les files del PP i en 2002 es va presentar per Tarragona, en les llistes electorals del GIL . Quant a Mateu Figuerola, va romandre en AP entre 1979 i 1997, ja com PP. Poc després va ingressar en la UDC de Duran Lleida, fins que va abandonar la formació el 2002. En 2003 va ser detingut, jutjat i condemnat per intentar cremar la mesquita de Cervera. La pena es va reduir a 25 euros de multa. L'any 2007, Figuerola va protagonitzar l'escisió del sector lleidatà de PxC, que va donar motiu a la formació del Partit per Catalunya (PxCat), que també concorrerà a les eleccions en coalició amb el Moviment Social Republicà (MSR).

Anglada, franquista confés

Ambiciós, autoritari i calculador, el ex comercial de perfums Anglada va ser captat amb una càmera oculta de Canal 9 el 2003. En el vídeo, reconeixia sense embuts que duia "el franquisme en el cor" i que el seu distanciament de l'extrema dreta convencional era una aposta tàctica ("amb mi l'extrema dreta aixecarà el"cap). Simptomàtiques són també les declaracions del ex primer secretari general de PxC, el funcionari de presons Jaume Ferrarons, que en els anys 80 va fundar l'entitat filonacionalsocialista ENSPO. Va abandonar PxC al denunciar que estava controlada des de l'ombra "per l'extrema dreta més rància i reaccionària" i va divulgar els contactes de PxC amb Democràcia Nacional i Espanya 2000. A més, va afirmar que Anglada li va sol·licitar contactar amb Ernesto Milà –històric ideòleg de l'extrema dreta i de la violència feixista– perquè elaborés les "línies mestres de la formació".
Anglada té diversos fronts judicials oberts. El 2002 es va presentar una querella col·lectiva que sol·licitava la il·legalització de la seva plataforma per impulsar la xenofòbia, que va ser arxivada. Més tard, l'intent de traslladar l'experiència de PxC a la resta de l'Estat va acabar amb un sonat fracàs i una condemna a abonar 52.000 euros per acomiadament improcedent a tres administratius de la seva seu madrilenya. A la tardor, va ser condemnat a pagar 3.000 euros per agredir a un menor davant la seu de PxC a Vic. Finalment, el 19 de març va comparèixer davant l'Audiència Provincial de Barcelona acusat d'un delicte de promoció de l'odi racial per un pamflet distribuït a Vic en les últimes eleccions municipals. Anglada s'enfronta a una possible pena de fins a tres anys de presó i inhabilitació per al sufragi actiu.

Implantació municipal

Al març, en un ple a Vic, Anglada va afirmar a micro obert: "Els musulmans són els meus enemics". Per a l'historiador Xavier Casals, expert en extrema dreta, Anglada ha protagonitzat amb un discurs simple — ordre públic i rebuig a la immigració— l'única implantació municipal consolidada d'extrema dreta, com el Front Nacional francès. Encara que es presenta a les autonòmiques, on la seva gran aportació serà possiblement endurir el discurs de la dreta catalana i espanyola sobre la immigració, l'aposta real seran les eleccions municipals de 2011, servint les eleccions autonòmiques com una "precampanya" de projecció de la PxC que serveixi per millorar els seus resultats en les eleccions locals de l'any 2011. En les últimes eleccions, la formació catalana va obtenir el seu major èxit a Vic, a l'assolir ser la segona força política.

** Article extret del núm. 124 de la revista Diagonal*

Aturem l'avenç del racisme i la xenofòbia. Mobilitzem-nos contra la PxC

El 13 de març la Plataforma per Catalunya (PxC) de Josep Anglada va presentar la candidatura d'aquest partit per a les eleccions autonòmiques al Parlament de Catalunya, a l'Hotel Barceló Sants de Barcelona, sortint definitivament de la política local i apareixent a la ciutat de Barcelona per la porta gran.
Per a l'ocasió comptava amb la participació de líders europeus de diferents partits neofeixistes i d'extrema dreta com el Vlaams Belang flamenc o la Lega Nord italiana, entre d'altres.
L'aparició d'un partit d'aquestes característiques a la ciutat de Barcelona i al panorama política català, és un fet greu i marca un important i perillós precedent que ha de ser respost per la protesta i la resistència popular.
Recordem que es tracta de l'únic partit d'extrema dreta i racista amb certa projecció a tot l'Estat espanyol, que comença a ser reconegut com el referent per a la majoria de partits d'aquestes característiques d'Europa.
Ja és prou conegut el paper que ha jugat la PxC allà on ha tingut presència institucional, com a la ciutat de Vic, on Josep Anglada ha jugat un paper populista i d'intoxicador de la població a base de mentides sobre la realitat dels treballadors immigrants que allà resideixen; carregant el pes dels problemes i penúries que pateix la població d'aquest país a les esquenes de la població estrangera. S'ha pogut veure aquests últims dies el perill que comporta la presència d'aquest partit a les institucions, com en el cas dels empadronaments, on la majoria de partits "d'esquerres" amb representació han assumit covardament les postures xenòfobes i excloents de PxC per por a perdre la seva part del pastís davant l'avenç de les posicions racistes que impulsa el Sr. Anglada.
Fem una crida a tota la societat a mobilitzar-se i organitzar iniciatives i accions de protesta, ja que és fonamental que el feixisme i l'extrema dreta no disposi de cap espai des d'on escopir les seves mentides i el seu ideari excloent i genocida, actuant com a crossa del capitalisme quan aquest es troba en hores baixes, culpant la població immigrant de la misèria que pateix la classe treballadora i el conjunt de les classes populars per culpa d'aquest sistema voraç i salvatge.

** Manifest signat per diversos col·lectius i organitzacions contra la presentació a Barcelona de la PxC.*

L'esquerra de karaoke porta en el seu sarró a l'extrema dreta

Rafa Cid

Amb el seu permanent exercici de pensament únic, l'esquerra ni-ni, que ni transforma quan està en el poder ni s'oposa quan passa a l'oposició, és el millor abonament per a la irrupció de l'extrema dreta. Les eleccions com cànon democràtic en el sistema capitalista de mercat suposen entronitzar un pèndol polític que sempre torna al seu estat de repòs. El ciutadà dels països més desenvolupats té una opinió estomagant d'aquesta democràcia-tipus sustentada sobre un insuls i interminable tobogan de comicis. Urna va, urna ve, entre eleccions de tots els tipus -municipals, regionals, nacionals i supranacionals (cas Unió Europea)-, la democràcia es ritualitza com una carrera de desgast, un viatge a cap part. De la dreta a l'esquerra i de l'esquerra a la dreta, les rodes de molí amb que combrega el menys dolent dels règims possibles giren com un Sísif rediviu. I així, pesadament, amb una jibaritzada democràcia de karaoke, la rutina representacional corca vides, projectes i il·lusions en forma de fastig polític i indiferència ciutadana…fins que arriba el llop.

És un disc rallat, un dèjá vu. D'aquesta forma, tot torna on solia. Canvia una mica perquè tot segueixi igual. La dreta i l'esquerra se succeeïxen com les estacions de l'any sense alternar els principis econòmics que basen el seu domini. Els vicis privats, un fecund tòpic amb diversos segles de rovell, se segueixen utilitzant per a incubar virtuts públiques. L'oci de l'amo, l'opulència del ric, l'explotació dels poderosos i el malbaratament dels agraciats creen treball i riquesa a mans plenes de manera altruista. Així es justifica el sistema circunvalatori realment existent. Què seria de nosaltres si els caps es trenquessin! O els bancs. O les multinacionals. Per això cal rescatar-los amb la pròpia sang si calgués. A cavall regalat no

li miris la dent. Una fàbrica de mines antipersones, una radioactiva central nuclear, el pressupost per al mortífer exèrcit, no són armes de destrucció massiva sinó oportunitats laborals que no cal deixar escapar.

Tot aquest vaivé de màscares i ventrílocs pomposament intercanviades cada 4 anys condueïx del no-res a la més absoluta misèria. De vegades s'assagen cavalls de refresc, que a manera de "terceres vies", "operacions reformistes" o "upeydes" busquen dinamitzar el mercat polític en moments d'aclaparament i cansament amb la introducció d'aquestes "marques blanques". Però són il·lusions, miratges, que no aguanten dos assalts. Després, agostat el cicle i revelat que el rei està nu i no té res que oferir sinó més del mateix, sorgeix el tercer en discòrdia. L'extrema dreta sempre torna perquè olora l'espai que ni la dreta ni l'esquerra cobreixen. La dreta simple per mancar de prospectiva i l'esquerra formal perquè en el seu afany per a mantenir-se en el pòdium promou una cultura conservadora que bressola la seva tomba. Així, l'únic terrè per al canvi i l'antagonisme que deixen els vectors hegemònics és l'abonat per als demiürgs de l'extrema dreta, com ha sabut veure la politòloga Chantal Mouffe. L'extrema dreta és filla de la canonització del consens i de l'oportunisme moral.

Els resultats de les regionals franceses compleixen a carta total aquest designi. Una dreta clàssica tocada per la crisi, una esquerra nominal parapetada en la política espectacle que es mira el melic pel mirall retrovisor de la història i una esquerra radical incompresa pel gran públic mediocratitzat, han coronat a les hosts xenòfobes de Le Pen al tercer lloc de la collita electoral. Mentre l'esquerra transformadora s'enfonsava i les restes del en altres temps poderós Partit Comunista Francès (PCF) consumaven la seva liquidació, el front de l'exclusió racial i el patrioterisme redemptor assolia el 11,42% dels vots (el 22% en els seus feus), a imatge d'aquell sorpasso de les presidencials del 2002, on va captar el 17,9% dels sufragis.

L'extrema dreta neix de les renúncies de l'esquerra i de la impotència de la dreta. Mai ve sola. Arriba a lloms dels fracassos mancomunats dels seus mentors en el sistema. L'extrema dreta sempre està convocada. És un etern dèjà vu. I és així i sempre ho serà perquè els rails sobre els quals es prospera estan en el ADN del model capitalista i depredador de mercat que dicta l'estratègia dels partits polítics i de les ideologies simulacre que usen per a legitimar-se. És la pròpia axiologia del sistema, acatada sense refutació per dreta i esquerra conjuntament, la que condiciona de manera inexorable la llei del pèndol de les democràcies de karaoke que ens governen.

El populisme feixista és un fenomen modern, propi del gregarisme d'una societat de masses amb l'individu en retirada i el declivi d'allò públic-social, el que Aristóteles va anomenar zoon politikon, a les mans del privat competitiu. Un magma que els mitjans de comunicació de masses, autèntiques extensions de l'home (Mc Luhan) / òrgans de l'home (Santiago Alba), ha engegantit fins a projectar un solipsisme multitudinari que busca la seva redempció en líders providencials que evitin el glop d'haver de pensar i decidir per si mateixos. Una por congènita a la llibertat, a l'autodeterminació, vitaminat d'esperit competitiu, autoritarisme, materialisme, servilisme voluntari, autisme ètic i localisme mental són els paràmetres d'aquesta axiologia dominant de la classe dominant que expulsa tot besllum democràtic de l'imaginari social. Amb aquesta mutació es propicia el llevat que precisa la deshumanitzada massa per a assumir el desembarcament dels "nous bàrbars", sols o a la berlusconiana manera.

El ritornello de l'extrema dreta no té mèrit. Està en l'ambient cultural i ètic empobrit que el capitalisme i els seus atributs de consum, insolidaritat, mediació, mediocritat i darwinisme social procuren cíclicament. Encara que els moments estel·lars solen coincidir amb les etapes de reflux democràtic i d'Estat de Dret que el propi sistema impulsa en la seva fugida cap a davant. Quan, com ara, una crisi desfermada pel sistema financer (la metàfora reencarnada dels Protocols dels savis de Sión)) saqueja el patrimoni cívic i els partits establerts pacten tot el pactable al marge del parlament (teòrica seu de la sobirania) per "interès general". A nivell polític i nivell laboral, on les cúpules de patronal i sindicats solen arribar a un "diàleg social" que precaritza als representats a canvi de reforçar les posicions dels representants fins a convertir-los en casta., contribuint així al descrèdit de tot el que soni a democràcia entre la base social.

Cremades les naus que han servit durant anys d'arques de Noé a dreta i esquerra, el camí per a la insurrecció ultra està expedit. Encara que hi ha teòrics, com Carl Amery a "Auschwitz, comença el segle XXI?", que fins i tot sostenen que el bacil totalitari no és un cep del passat sinó una constant de la civilització occidental. Una extrema dreta, ull al pegat!, amb pàtina anticapitalista i revolucionària perquè es nodreix sobretot dels estrats proletaris que han desertat del moviment obrer i les classes damnificades a les quals disciplina en la nova obediència deguda. Cap frase explica millor l'efecte crida del pensament únic a favor de l'extrema dreta que el que s'ha dit pel numero dos del PSOE d'Ourense al fitxar pel partit Popular: "seré tan fidel al PP com ho vaig ser amb el PSOE".

(A José Vidal-Beneyto, que va denunciar la "modèlica transició" com la causa del nostre pensament únic i va tenir la gallardia de proclamar que a Espanya solament un periòdic alternatiu com Diagonal i el que subscriu aquest escrit havien investigat el "tenebrós pou" dels fons financers del capitalisme criminal).

La xenofòbia, una qüestió transversal

A pesar dels intents per modernitzar la seva imatge, Plataforma per Catalunya està plena de militants ultres i neonazis de trajectòria dilatada. El delegat de la formació a Badalona és Carlos Francisoud, fundador del grup terrorista Milícia Catalana i condemnat per la col·locació de bombes contra la clínica Dexeus, durant una campanya de violència antiavortista. Francisoud va fundar després el Moviment Patriótic Català (MPC), de tendència ultracatòlica, que els seus ex militants són els responsables avui del servei d'ordre i protecció d'Anglada. Un perfil similar té el regidor per Manresa Albert Pericas Riu, alies 'Animal', un antic skin que va participar en pallisses en els '90. El número tres per Manresa, Aaron Argudo, va ser candidat de la llista d'extrema dreta Españoles Bajo el Separatismo en les eleccions de 2006. Així mateix, un dels exregidors per Manlleu, Juan Gómez, militava abans en el neonazi Estado Nacional Europeo (ENA) i era responsable de les seves joventuts. ENA va ser fundat per l'històric franquista Luis García, alies 'Mataestudiantes' durant la transició. La formació va ser intervinguda pels Mossos el 2006 i el fiscal va sol·licitar la seva il·legalització. Però la militància de PxC sosté que el seu miler d'afiliats prové d'orígens diversos. L'actual responsable a Manlleu és un sindicalista de CC OO. En el Vendrell s'han afiliat tant ex militants del PP com del PSC. En la comarca del Garraf, l'ex militant d'ERC Pere Parareda i la ex membre d'UGT Paqui Esquibel han ingressat a les seves files. A Terrassa, han fitxat a la històrica de CiU Maite Ruich. Tots units per un discurs sobre ordre públic, xenofòbia focalitzada en l'islam i l'odi a la immigració, sobretot àrab i marroquina.

El Govern torna a formular una sèrie d'aberracions laborals que només contemplen el benefici de les empreses i la retallada de drets dels treballadors/es

Cal seguir endavant amb el procés de mobilització sindical i social

Proposta de nova reforma laboral: el món al revés

SP Comitè Confederal CGT

"Reforma Laboral per a temps dramàtics: La classe treballadora torna a pagar els "comptes" dels empresaris".

En el nou document lliurat a mitjans d'abril en la taula del diàleg social sobre "Actuacions en el mercat de treball", el Govern tornava a formular una sèrie d'aberracions laborals que només contemplen el benefici de les empreses i la retallada de drets dels treballadors i treballadores. Mesures com, per exemple:

- Transformar els contractes temporals en nous contractes de foment de la contractació indefinida que només tenen una indemnització per acomiadament de 33 dies enfront dels 45 actuals.
- Assumir a càrrec dels diners públics del Fons de Garantia Salarial el 40% de les indemnitzacions per acomiadaments col·lectius i individuals, és a dir, 8 dies dels 20 que corresponen .
- Possibilitat d'aplicar el model austríac: les empreses constitueïxen un fons per a cada treballador, en els quals ingressen el 1,5% del sou i que abonen en cas d'acomiadament.

- Afavorir la intermediació de les agències privades de col·locació
- Subvencionar la contractació dels col·lectius més precaris i desqualificats.
- Reduir la jornada de treball (model alemany del contracte parcial)
- Pla per a lluitar contra l'atur juvenil que frega el 50%.

De totes les mesures, la més desenvolupada és la pagar el 40% dels acomiadaments amb diners públics, o sigui, pagar per destruir ocupació, donar suport a l'empresariat perquè acomiadi.

No cap major atropellament, major estafa i cinisme, major concessió als dictàmens de la patronal per a poder seguir acomiadant i seguir destruint ocupació de qualitat per ocupació precària.

En aquesta proposta del govern, no hi ha una sola mesura que pensi en els drets dels treballadors, com repartir el treball reduint la jornada laboral, reduir l'edat de jubilació o autoritzar cap ERO més en empreses amb beneficis…

Aquesta nova proposta posa de manifest, el que és una gran evidència social i política, des del sorgiment de la crisi en el 2008: les polítiques d'intervenció en l'ocupació, la contractació i els drets laborals en el mercat de treball, són un autèntic atemptat contra els drets laborals i socials des de fa ja més de 30 anys.

No es poden presentar les causes que han originat el drama social actual (20% d'atur 88% de tots els contractes realitzats cada mes són temporals, 11 milions d'assalariats són mileuristes, des del 2008 més de 2 milions de treballadors han estat acomiadats "lliurement" per la impunitat empresarial consentida i sancionada legalment), com les solucions per a una ocupació estable i la garantia dels drets dels treballadors i treballadores.

La paradoxa plantejada, reduir els costos en l'extinció dels contractes per a donar suport l'ocupació estable, no deixaria de sonar a "conya" si no fora perquè s'ha convertit en la pràctica política de menyspreu, burla i menyscapte dels drets laborals, des de la primera reforma laboral el 1984 i les següents, la del 95, la del 97, la del 2001 i la del 2006.

I aquest drama social-laboral es pretén ancorar-lo a l'estructura del mercat de treball i de les relacions laborals i, a més, pagat amb els diners públics. Són les mateixes polítiques que s'apliquen amb el capital financer: el de tots (erari públic) per a sanejar el seu sistema financer, els quals han col·locat a la humanitat i al planeta, més prop del suïcidi que de qualsevol model de vida suportable.

Aquestes polítiques socials-laborals només resolen una cosa, la taxa de guany del capital, de l'empresariat, dels polítics i dels banquers.

Si les persones treballadores, al costat de les organitzacions sindicals i moviments socials, no compareixem en el carrer, a milers, a milions i interrompem les seves lògiques irracionals, inhumanes, injustes i desiguals en els centres de producció i de serveis, en els barris, en el camp… serà més difícil deixar de ser ignorats, enganyats, menyspreats, robats, i haurem perdut l'esperança de construir un nou model productiu, social, laboral, un nou model de vida que garanteixi la llibertat i la justícia social.

Des de CGT insistim, AL CARRER…QUE JA ÉS HORA, ens va en això la vida i un model social digne per a tots i totes.

CGT reafirma el seu compromís amb la Vaga General en confluència amb altres organitzacions

SP Comitè Confederal CGT

El Ple Extraordinari celebrat per la CGT a Saragossa el 27 de març, va acordar seguir endavant amb el procés creixent de mobilització social, conflictivitat laboral i confluència amb les altres organitzacions sindicals combatives i amb els moviments socials transformadors, amb la finalitat de crear les condicions idònies perquè les classes treballadores i la societat en el seu conjunt faci seva la necessitat de la Vaga General com expressió d'un descontentament real amb les polítiques econòmiques i socials de la Unió Europea i del Govern de Zapatero per a combatre la crisi actual. Per a això s'ha d'apostar per ocupar el carrer i presentar les alternatives de repartiment del treball i de la riquesa de les quals banquers, patronal, polítics i "agents" sindicals oficials no volen escoltar parlar.

Resum del dictamen aprovat:

El Govern pretén portar a terme reformes laborals en matèria d'ocupació, pensions, prestacions d'atur, formació-qualificació, mobilitat dels treballadors, empleabilitat…

Al mateix temps, legisla a cop de talonari, lliurant els fons públics a multinacionals, empresaris i banquers, tractant de generar ocupacions mitjançant inversions astronòmiques en obra pública (infraestructures viàries, altes velocitats, presons, comissaries i carreteres…) tractant de dissimular el ritme de les 150.000 ocupacions destruïdes mensualment des d'octubre 2008, i pretenent en va que el sistema financer faci fluir diners.

Així mateix manté polítiques socials de caritat i almoina envers els desempleats i desempleades (420 euros) que no arriben a la totalitat dels mateixos però que compleixen magníficament bé l'objectiu de la desmobilització social.

Estem immersos en una crisi en la qual ens han ficat ells i de la qual no són capaços de treure'ns, i proposen com receptes per a sortir d'ella, a més d'utilitzar els diners públics per a "salvar" a una banca que té més beneficis cada dia, retallar-nos drets a través de:

- Congelacions salarials, no respectant ni la pujada salarial "limitada" acordada per a la funció pública.
- Una nova Reforma Laboral en les contractacions i en l'acomiadament.
- Una nova retallada al Pacte de Toledo, incrementant l'edat de jubilació als 67 anys.
- Un pla d'estabilitat on retallaran 50.000 milions d'euros i que suposaran més retallades socials.

La CGT des del congrés de Màlaga ve manifestant a través d'escrits als responsables dels sindicats "majoritaris", la necessitat de mobilitzar-se en defensa dels drets dels treballadors i treballadores i desocupats i desocupades, no reconeixent en principi aquestes centrals sindicals la necessitat d'això, encara que ara tots estem veient com es volen començar a rentar la cara amb mobilitzacions encara incipients, però que fa uns mesos ningú augurava, ni el mateix govern.

També s'estan mantenint reunions amb els moviments socials, i és necessari intensificar les relacions amb altres organitzacions representatives a nivell estatal o a nivell de Comunitat Autònoma, que assumeixin l'objectiu de convocar una Vaga General.

El full de ruta està traçat pel propi Congrés de Màlaga i ara es tracta de recórrer-la amb tota la seva intensitat i matisos.

- Portant el nostre discurs a tots els actes interns del sindicat, fins a arribar a tots els delegats, militància i afiliació.
- Posant-se en contacte amb les organitzacions sindicals i socials, amb interès i capacitat de mobilitzar, fent arribar el nostre discurs de forma clara i contundent.
- Convocant actes on puguem fer arribar el nostre discurs a milers de persones.
- Convocant mobilitzacions descentralitzades en tots els territoris.
- Convocant actuacions en les reunions de ministres i presidents, durant el semestre de la presidència de la UE.
- Començant a treballar la gran mobilització combinada, amb quatre marxes que confluiran a Madrid en una Manifestació, el 16 de maig.

Volem convocar una vaga general, és necessària la resposta de la vaga, la classe treballadora necessita convocar i protagonitzar una vaga general per a recuperar la seva dignitat. Però no podem equivocar-nos en la data oportuna per a la convocatòria. La data ha de marcar-se en funció de l'evolució dels esdeveniments, en funció dels suports amb els quals comptem, en funció del nivell d'agitació social provocat, del nivell de tensió social que faci sentir aquesta necessitat i que els treballadors la tinguin integrada.

Optem per no tancar la data, seguir treballant cap a la mobilització i vaga general, estar atents al sentir de la societat i procedir a la convocatòria quan l'organització en el seu conjunt hagi provocat la necessària agitació social.

El Dictamen complet aprovat per la CGT en el Ple Extraordinari de Saragossa del 27 de març de 2010 el podeu llegir anant al web: www.cgtcatalunya.cat/IMG/pdf_acuerdo_pleno_Zaragoza.pdf

Any europeu de lluita contra la pobresa; serveixen per a res aquest tipus de commemoracions?

Helena Herrera, Secretària General de CGT Illes Balears

La pobresa ja era un problema per al nostre país fa dos anys enrere, Càritas, en un informe deia que a Espanya havia en aquests moments 8 milions de famílies en situació de pobresa, situacions que en moments de crisis, com la que el gran capital ens estan fent patir, fan que la precarietat augmenti i la pobresa també.

El abordatge del tema de la pobresa és complex. Existeixen diferents enfocaments sobre les dimensions del que és ser pobra. Es reconeix que hi ha un nucli de privacions absolutes, la mesura de les quals és la integritat física i psicològica de la persona lligada a la dignitat humana, a les necessitats universals i a la universalitat dels drets que la garanteixen. La satisfacció d'aquestes necessitats constitueix un dret i des de la majoria dels àmbits polítics se'ns diu que és una meta ineludible per a totes les persones que composam una societat, sense excepció de cap tipus.

Lamentablement el concepte de "necessitats bàsiques"-que defineix el llindar del que cada societat considera una vida digna- està per tant definit socialment , però està molt lluny de ser una conquesta aconseguida pels pobles. Veiem que els governs utilitzen un barem basant-se en diferents contextos: geogràfics, històrics, polítics i perquè no dir-lo lligat als interessos del capitalisme, que és el qual determina a través "d'experts" l'índex de Desenvolupament Humà de cada país i aquells aspectes necessaris a treballar en els mateixos per a "eradicar" la pobresa.

Tal és així que, com ho estem veient, la majoria dels governs siguin d'esquerra o no; no garanteix

una vida digna a tots els seus habitants. Ni tan sols les necessitats absolutes, els requeriments de les quals són universals (necessitat d'alimentar-se) són garantides per a tots i totes, perquè la desigual distribució dels recursos (econòmics, socials, culturals) impedeix que així sigui. Altra qüestió són les desigualtats de gènere que incideixen en la pobresa de les dones i en el seu accés desigual al poder i els recursos. La feminització de la pobresa és un concepte que dóna de la incapacitat de satisfer les necessitats bàsiques de grans contingents de dones, i la iniquitat en la distribució dels beneficis socioeconòmics entre els sexes.

La divisió sexual del treball és una de les bases de l'ordre de gènere que generen desigualtat. Aquesta no solament s'expressa en la divisió del treball concret entre homes i dones -productiu i reproductiu- sinó també en les normes que regulen els seus treballs, les representacions de rols , el reconeixement social i el poder per a expressar les seves opinions i desenvolupar els seus projectes personals i col·lectius.

La responsabilitat que s'assigna a les dones de la major part del treball domèstic i la cura de la família genera desigualtat d'oportunitats en l'accés als recursos econòmics, culturals, socials i polítics. Perquè la realitat és que encara tenint lleis com la d'Igualtat d'Oportunitats i la Llei de Conciliació de la vida laboral i familiar, la veritat és que el treball reproductiu de la dona no té valor econòmic en la nostra societat, no es comptabilitza en termes de rendibilitat econòmica. Això significa que les dones dediquem una gran quantitat d'hores al dia a un treball que no és remunerat; per a nosaltres és una forma mes d'imposar restriccions a la nostra participació com dones en condicions d'igualtat en el món públic i tendeix a generar dependència econòmica de la dona pel que fa a l'home.

I que passa amb nosaltres les dones quan hi ha situacions de crisi econòmica?

És un fet que l'actual crisi està empitjorant la situació general de la classe treballadora. Però les dones sofrim els seus efectes d'una forma específica, que es tradueix en major explotació i un augment de les situacions de precarietat. Quan parlam de la població afectada per la crisi, sempre es parla en termes masculins, on apareix la figura un home, treballador del sector de la construcció o de la indústria del metall que ha perdut la seva ocupació, i té una família que alimentar i es troba amb serioses dificultats per a trobar altre treball, és la realitat que veiem gairebé diàriament, fins i tot en els reportatges televisius. Però la veritat és que els efectes que la crisi està tenint sobre la nostra situació com dones treballadores no està sent tan visibilitzada, fins i tot hi ha afirmacions per part d'especialistes del govern que afirmen que les dones no estem sortint tan mal desocupades com els homes amb aquest nou cicle de recessió econòmica.

Ningú es pregunta que passa amb les dones vídues, les dones majors de 45 anys, les dones que entren en el que es denomina " sector de la tercera edat" , o les adolescents que són el gran col·lectiu de dones que no sabem que passa amb elles. Si aquest grup de població femení ja estava en situació precària abans que passa amb elles ara? Si abans tenien unes prestacions, sous, ajudes o pensions precàries que passa en aquests moments? Fins i tot si ens centrem en les dones que sí tenen ocupacions amb la crisi, en quina situacions es troben? La realitat és que com vulgarment es diu , "en rio revuelto ganancia de pescadores" i és el que esta fent el capitalisme, aprofitar-se de la tan famosa crisi per a fer un volt de rosca més a establir major explotació, major enduriment de les condicions laborals, dels horaris..... I si a això li sumam el treball que les dones fem a l'àmbit privat l'escenari que se'ns presenta segueix sent el de doble explotació. En el pitjor dels casos, les dones es van a l'atur cobrant prestacions contributives o assistencials inferiors a la dels homes, el que acreix per tant, la seva situació de desavantatge, incrementant-se així la seva pobresa relativa.

Davant aquest panorama que fer com sindicat?

Seguir denunciant la falta d'equitat en tots els àmbits, denunciar la situació de les dones immigrants, reivindicar el dret a la sindicació de les dones que exerceixen la prostitució, les dones que treballen com empleades de llar, i sobretot denunciar que la desigualtat, la precarietat, l'explotació no se solucionen amb normes legals, amb ajudes econòmiques assistencials que raguin la beneficència pura i dura, o amb discursos de cara a la galeria, hem d'exigir que com dones també produïm tant a l'àmbit privat com en l'esfera pública, que els nostres drets són tan vàlids com el de la resta de treballadors. En una paraula ens hem d'organitzar dintre i fora del sindicat per lluitar contra la pobresa i la equitat per aconseguir el que volem.

L'atur continua pujant a Catalunya i ja supera els 600.000 desocupats

Redacció

L'atur a Catalunya ja ha superat la barrera psicològica dels més de 600.000 desocupats, en augmentar el març un 0,87%: va pujar en 6.751 persones i es va enfilar fins a les 604.038. Per primera vegada l'atur, a excepció del juny del 2009, va baixar en una demarcació després de 29 mesos, en reduir-se a Girona un -1,58% gràcies a la Setmana Santa. En relació amb el març del 2009, l'atur al Principat ha pujat en 105.686 desocupats, un 21,21%. D'ençà de l'inici de la crisi, la construcció ha deixat de generar pèrdues de llocs de treball. En l'àmbit estatal, va pujar el març per vuitè mes consecutiu (0,87%) i es va situar en 4.166.613 persones, la xifra més alta des del 1996.

Des del novembre del 2007 el nombre de persones sense feina no ha parat d'augmentar, amb l'única excepció del juny del 2009, que s'ha convertit en l'únic mes en què la desocupació va disminuir durant el període dels últims 29 mesos. Tot i això, l'increment de la desocupació des del novembre del 2007, quan les llistes de l'atur afectaven 259.170 persones, s'ha més que duplicat fins a arribar a les 604.038 persones actuals.

Per sectors, l'atur registrat va variar en les magnituds següents: en agricultura va pujar en 539; en indústria, en 193; en construcció, en 640; en serveis també va pujar en 2.741, i en el col·lectiu sense ocupació anterior es va incrementar en 2.638 persones. El nombre de contractes el març es va situar en 177.331, quantitat que en suposen 25.696 més (16,95%). D'aquests contractes, 26.046 van ser indefinits, fet que va suposar un augment de 4.018 respecte al mes anterior (un 18,24%).

L'atur masculí es va situar a finals de març en 322.949 i el femení es va xifrar en 281.089. Del total de desocupats de Catalunya, 59.856 són menors de 25 anys (34.943 homes i 24.913 dones).

El nombre d'afiliats a la Seguretat Social a Catalunya va caure un 3,28% el març respecte al mateix mes de l'any anterior, i es va situar en els 3.093.710, segons el Ministeri de Treball. L'afiliació a la Seguretat Social en el conjunt de l'Estat va augmentar per segon mes consecutiu, amb 22.457 persones més que el febrer, un augment del 0,12%, fins a arribar als 17.594.808 treballadors. La xifra de març en l'àmbit espanyol suposa un 2,57% menys de treballadors que en el mateix mes del 2009, cosa que reflecteix una moderació en la caiguda, ja que aleshores la taxa d'afiliació va decréixer fins al 6,50%.

L'ALTRA REALITAT

Parlem de les prejubilacions

Pepe Berlanga

Deia el ministre Corbacho que les prejubilacions s'anaven a acabar, que eren una sagnia per al sistema de seguretat social que el país no podria permetre's per més temps. Tot això al voltant del debat generat per la prolongació del període d'activitat laboral, és a dir, modificació de les condicions per a accedir a la jubilació incrementant l'edat que aquesta pot tenir lloc. Si ens quedéssim tan sol amb l'enunciat fins i tot podríem coincidir amb una part d'aquestes manifestacions, ara bé, aquesta no és una qüestió baladí per a prendre a la lleugera, requerint un raonament més profund que col·loqui a cadascú en el seu lloc.

Per a iniciar aquesta reflexió cal determinar que la figura del prejubilat és peculiar, no és comparable a cap altra de les actualment existents a l'efecte de subjecte generador de prestacions, per tant, quin paper juga i quin és la seva funció hauria de ser la raó final d'un debat assossegat i gens demagògic.

Recordem com a aquesta figura han acudit principalment les grans empreses per a condicionar les seves plantilles a noves situacions inicialment no previstes, originàriament la seva capacitat econòmica els permetia acollir-se a aquesta mesura, unes altres ho tindrien més difícil, ara bé, no sempre estava justificada aprofitant-se de l'erari públic per a resoldre problemes de sobrants de plantilles o inadaptació a nous sistemes productius.

Tota aquesta parafernalia va ocasionar que, a càrrec dels fons de l'Inem i posteriorment de la caixa comú de la Seguretat Social, es realitzessin importants ajustaments d'ocupació. Certament aquest model és el que hauria de ser rebutjat.

Si les empreses necessiten acomodar-se a una nova dimensió no és justificable que sigui a càrrec dels fons socials que entre tots hem anat generant. És un escàndol d'incalculables conseqüències que afavoreixen aquesta impressió de deterioració dels fons de la seguretat social que ens impediran gaudir d'unes pensions dignes en el futur. Conseqüentment o, interessadament, tots els partits abanderen mesures que busquen liquidar les prejubilacions, lloable actitud, si no fora per que haurien de predicar amb l'exemple i iniciar un procés que abolís les s immerescudes i gens justificables prebendes, en relació a les condicions per a accedir a una pensió de jubilació, sobre les quals ja ens hem referit en el passat.

Si realment per a les empreses és necessari realitzar un ajustament de plantilla i acorden, entre altres mesures, recolzar-se en la prejubilació dels seus treballadors, que aquesta sigui suportada a càrrec dels comptes de resultat de les mateixes.

Algú especularà amb que és irrealitzable aquesta mesura, fals, si les entitats financeres porten anys practicant-les no és justificable que empreses també amb alts beneficis no suportin per si mateixes un cost que han vingut traslladant a la societat. Si no socialitzen els beneficis no han de carregar sobre les nostres febles esquenes el preu dels seus ajustaments.

Beneficis privatitzats, pèrdues socialitzades

Carlos Pereda
(Colectivo IOÉ)

En els últims deu anys, les desigualtats s'han multiplicat, de la mateixa forma que el deute de les famílies i els beneficis de les grans empreses. Balanç de la crisi a l'Estat espanyol: el 25% de les llars més riques té un patrimoni mitjà 41 vegades superior al del 25% de les llars més pobres.

En els últims deu anys el PIB d'Espanya s'ha incrementat un 39% i el poder adquisitiu dels salaris un 11%. No obstant això, els actius financers del conjunt de l'economia han augmentat un 85%, el que suposa que han crescut el doble que el PIB i vuit vegades més que el salari mig. Si la comparança s'establix amb el volum de negoci de la banca i les caixes d'estalvis, aquestes han pujat tres vegades més que el PIB i onze vegades més que els salaris.

Tan extraordinària acumulació de capital s'ha orientat a revaloritzar el propi capital, duent els diners allà on poguessin ser més rendibles. Així, mentre va durar el boom immobiliari, els bancs i les promotores van guanyar moltíssims diners construint més i més cases, tot i que això suposés sobredimensionar l'oferta (més d'un milió de pisos buits) i hipotecar per a tota la vida als compradors d'habitatges. En un altre moment, quan es van obrir expectatives de negoci a Amèrica Llatina, les transnacionals espanyoles van exportar cap a allí grans quantitats de capital, competint des de llavors amb EEUU pel lideratge financer del continent.

La crisi

A l'arribar la crisi, la punxada de la bombolla financera no ha impedit mantenir la major part dels beneficis i plusvàlues acumulats en anys anteriors. A més, el Govern ha estat molt atent per a donar suport a la banca i a les grans empreses, aportant per a això diners públics i avantatges fiscals ('salvament' bancari, ampliació dels crèdits ICO, manteniment de les SICAV, Pla Renove, etc.). Segons la Comptabilitat Nacional d'Espanya, el principal perdedor en el repartiment de rendes ha estat el sector públic els ingressos fiscals del qual han baixat 1,8 punts de PIB el 2008 (20.000 milions d'euros menys), el que ha trencat la ratxa lleugerament positiva d'anys anteriors i pot donar un nou impuls als processos de privatització en marxa en la sanitat, l'educació i els serveis socials públics.

Per a la població assalariada l'ajustament de la crisi ha estat brutal, en termes de destrucció d'ocupació i empitjorament de les condicions de vida, especialment per als vuit milions de persones actives que alternen períodes d'atur i ocupació temporal, sobretot quan no perceben prestacions ni subsidis (el 30%) o tots els membres actius de la unitat domèstica es troben en situació d'atur (1,1 milions de llars). El Pla E per a crear ocupació o les ajudes de 420 euros per a alleujar l'atur han tingut efectes molt limitats davant la magnitud del problema.

Entre els sectors més afectats estan la joventut, les dones i la població immigrant i gitana, a més de determinades regions de l'Espanya del sud, amb taxes d'atur més elevades, inferior remuneració i creixents problemes d'exclusió social i habitacional. La permanent incitació al consum i l'encariment de l'habitatge –que ha doblat els preus– han endeutat a les llars fins a arribar a la xifra de gairebé un bilió d'euros en el 2008, que s'ha convertit en el principal actiu de les institucions financeres. Al reduir-se els ingressos de moltes llars, s'han disparat els desnonaments i els embargaments, i s'han saturat els serveis d'atenció a persones sense llar.

Com resultat, l'estat espanyol és cada vegada més desigual, tant en termes de repartiment de la renda que es produeïx cada any com, sobretot, en termes de distribució de la riquesa acumulada al llarg del temps. L'Enquesta Financera de les Famílies, aplicada pel Banc d'Espanya el 2002 i 2005, va fer una fotografia precisa d'aquesta situació: la quarta part de llars més riques tenia un patrimoni mig 41 vegades superior al de la quarta part de llars més pobres, una diferència que s'aferma amb el pas dels anys.

Hostatges del Capital

Més del 80% de les persones consultades pel CIS considera any rere any que la distribució de la renda és injusta o que la banca i les grans empreses tenen més poder que el Parlament, el que converteix a les majories socials –inclosos els representants polítics i sindicals– en víctimes, ostatges o còmplices de la lògica imposada pel capital, mentre s'etiqueta i criminalitza a qui amb les seves idees o les seves pràctiques qüestionen l'ordre establert.

Les mesures cosmètiques adoptades pels poders públics per a sortir de la crisi fan presagiar que les contradiccions socioeconòmiques, ecològiques i polítiques seguiran augmentant i provocaran noves recaigudes de la crisi civilitzatòria en la qual estem immersos. Als moviments socials crítics els toca buscar i assajar alternatives que facin creïble el lema del FSM que "un altre món és possible", amb una economia social i cooperativa, que cuidi el medi ambient, una política basada en la participació directa de la ciutadania i la valoració de la diversitat –de gènere, de cultures o de creences– i amb igualtat de drets i mitjos de vida per al conjunt de la població mundial. Un somni de milions de persones pel qual hem decidit unir les nostres mans a tot el planeta.

Qui paguen?

A l'octubre de 2008, el Parlament va ratificar un fons de 30.000 milions d'euros, ampliables a 50.000, a càrrec del Tresor, per a evitar la fallida de bancs i caixes. La mesura va ser pactada prèviament per Solbes, Montoro i els banquers. Aquest si era un problema del sistema, no els quatre milions de persones en atur o els 8,5 sota la línia de pobresa.

Les xifres de la crisi

- 4.166.613 persones en atur, la quarta part estrangers.
- 1,5 milions d'ocupacions destruïdes en un any.
- 24% de les llars ha experimentat un descens notable d'ingressos.
- 574 €/mes és amb el que sobreviu el 20% de la població.
- 29% de la població té dificultat per a arribar a fi de mes.
- 59.000 embargaments i desnonaments en 2008 i 66.000 en els nou primers mesos de 2009.

Article extret del núm. 117 de la revista Diagonal.

Mesures antisocials en el pitjor any de la crisi

Pablo Elorduy
Diagonal

La última enquesta de població activa assenyalava que un milió de persones va perdre el seu lloc de treball l'any 2009 a l'Estat espanyol. En camí de l'aprovació de la reforma laboral, les últimes estadístiques oficials han mostrat al Govern un escenari de depressió. Durant 2010 se superarà el 20% d'atur entre la població activa, el dèficit públic s'ha disparat per sobre del previst fins al 11,4% del PIB en 2009, i l'Executiu planteja modificar el sistema de pensions perquè no ha estat capaç de garantir la viabilitat del sistema de Seguretat Social. Per a avaluar les xifres que dia després de dia il·lustren la gravetat de la situació econòmica, Diagonal parla amb el Colectivo Ioé, que, des de 1994, elabora el Barómetro Social de España.

"2010 no serà un any de creació d'ocupació". La sentència de José Manuel Campa, secretari d'Estat d'Economia, resumeix les pitjors previsions d'aquest Ministeri, que dóna per fet que en alguns moments de l'any se superarà el 20% d'atur entre la població activa. La cascada de xifres sobre l'atur es va concretar el 29 de gener amb les dades de l'Enquesta de Població Activa (EPA) publicada per l'Institut Nacional d'Estadística (INE), que va caure com un plom sobre les esperances de recuperació que el Govern va fomentar el 2009.

La EPA és un dels 180 indicadors que els integrants del Col·lectiu Ioé inclouen en el seu rigorós Baròmetre Social d'Espanya, una base de dades pública (barometrosocial.és), que, cada any, acompanyen d'una valoració crítica. El baròmetre utilitza "les fonts estadístiques més adequades" per a cobrir els àmbits socials de renda, ocupació, salut i fins a onze camps més. Preguntats per aquest periòdic sobre quins són els efectes més significatius d'aquesta conjuntura econòmica, Carlos Pereda, Miguel Ángel de Prada i Walter Actis, membres d'aquest col·lectiu, admeten que han observat un increment del disciplinament social, "davant la falta d'alternatives s'accepten retallades de les condicions de treball (entre els ocupats) o ocupacions en condicions a la baixa (entre els desocupats)". I és que el factor treball, eix de la crisi en l'Estat espanyol, és el principal maldecap del Govern. El nombre de desocupats segons la EPA es va situar en els tres últims mesos de l'any en 18.645.900 persones, o el que és el mateix, més d'un milió de persones va perdre el seu treball l'any 2009.

Des de Ioé expliquen que "la crisi deixa al descobert la creixent bretxa existent a Espanya entre el capital financer i immobiliari i els directius de les grans empreses, per una banda, i la majoria social de la classe assalariada i un ampli sector de petites empreses i treballadors autònoms menys competitius, per una altra". Aquest Col·lectiu estima que més de 400.000 petits empresaris i treballadors autònoms han anat a la fallida entre 2008 i 2009. En la construcció, s'han evaporat 34.700 empreses en l'últim any, una dada que s'uneix al descens de treballadors per compte propi. En l'últim any, 394.400 persones han deixat de figurar en el règim d'autònoms.

No obstant això, la crisi s'ha acarnissat especialment amb qui abans sofrien la precarietat. Entre els principals resultats que destaca l'INE en la seva enquesta trimestral està el fet que el 2009 el nombre d'assalariats ha caigut en 815.000 persones, de les quals 668.000 tenien contractes temporals. L'hemorràgia d'ocupacions temporals ha afectat especialment a dones, joves i immigrants. Segons dades del Baròmetre Social, la taxa d'atur de les persones entre 16 i 24 anys se situa en el 24,6%, quan el 2006 estava en el seu mínim històric, el 17,9%. Les persones immigrants també s'han vist afectades per la caiguda lliure de l'ocupació temporal: actualment el 29,70% dels estrangers està en atur. Això situa a l'Estat espanyol gairebé 17 punts per sobre de la mitjana de la UE, amb 27 punts en la taxa de temporalitat en l'ocupació.

"La crisi ha reduït el temps de treball i els ingressos dels vuit milions de treballadors intermitents (que alternen períodes d'atur i ocupació temporal), el que ha iniciat un procés de deterioració del seu nivell de vida (pèrdua de poder adquisitiu, deutes, impagament d'hipoteques, etc.)", expliquen des del Col·lectiu Ioé. "Alguns símptomes són els embargaments i desnonaments, que s'han disparat en relació a anys anteriors, i la saturació dels albergs, bancs d'aliments i altres serveis d'emergència". Faltant que es faci oficial la taxa de pobresa de 2008, dada que encara no es coneix, la EPA reflecteix que més de 1,2 milions de famílies tenen a tots els seus membres en atur. Al començament de 2009 la proporció de persones en atur sense cap tipus de cobertura va augmentar del 23% al 30%.

Dues mesures aprovades recentment pel govern, i que han estat qualificades com "un gir a la dreta" en la seva política econòmica, han vingut a dificultar encara més la situació de les persones amb treballs intermitents, qui, a més, assisteixen a la privatització de serveis bàsics com sanitat o educació. La primera d'aquestes actuacions és el pla de reforma de la Seguretat Social, amb el qual es busca retardar l'edat de jubilació fins als 67 anys, i la qual també planteja una ampliació del període de temps que s'usa per a calcular la prestació, que, si s'aprova en el Pacte de Toledo, passarà dels actuals 15 a 20 o 25 anys. Abans, a la fi de desembre, el Govern aprovava la reforma legal de desnonament exprés, després de la qual bastarà amb un mes perquè el propietari sol·liciti el desallotjament del seu inquilí a la primera reincidència.

Sense que puguin conèixer-se encara els efectes que tindrà aquesta reforma, el que sí se sap és que la crisi va deixar el 2008 la xifra de desnonaments més alta dels últims 15 anys; aquest any es van començar un 4,3% de processos de desallotjament en relació al nombre total d'habitatges. El 2008, va haver 60.000 embargaments promoguts per bancs i caixes d'estalvi, més del doble que l'any anterior.

Els impulsors del Baròmetre Social expliquen que "les mesures anticrisi han estat molt eficaces per a blindar, almenys momentàniament, al sector financer, gràcies al 'salvament' bancari preventiu –doncs només va necessitar desenvolupar-se parcialment–, que el Parlament va aprovar amb ple suport de la Càmera a l'octubre de 2008". Així mateix, consideren que els estímuls monetaris i fiscals també han servit per al manteniment de bastants empreses, "encara que han estat poc eficaces per a un sector important de les més petites". Decrets com la reforma fiscal, que manté els avantatges fiscals de les rendes del capital i s'ha centrat en l'increment dels impostos indirectes, evidencien que l'esquema de sortida de la crisi "no modifica els elements bàsics del model neoliberal". Per a Ioé, el discurs que s'imposa "és que per a 'crear ocupació', qualsevol ocupació, cal donar facilitats als empresaris, el que passa per posar menys traves a l'acumulació de capital i retallar la part de la renda apropiada per les persones treballadores".

Significa això que el sector financer ha superat el primer avís de la crisi? La resposta depèn de les dades que es prenguin. Els actius financers van retrocedir un 4,8%, encara que en una dècada havien crescut per sobre del 80%. No obstant això, la banca té tantes dificultats per a soltar l'estoc d'habitatges com per a cobrar el deute dels promotors que, segons l'Associació Hipotecària Espanyola, ascendeix a 325.000 milions d'euros.

Per la seva banda, expliquen des de Ioé, "les accions de les grans empreses de l'Ibex-35, després de l'important baixó de la seva cotització en 2008, han tornat a revaloritzar-se el 2009. Això es produeix justament l'any amb major baixada del PIB, quan les mesures adoptades pel govern espanyol i els organismes internacionals s'han decantant netament per reforçar el model econòmic financer que va precedir a la crisi i va proporcionar tants beneficis al capital".

En opinió d'aquest Col·lectiu, després de la constatació del disciplinament social, l'altre efecte significatiu de la crisi és que s'ha entrat en un procés de certa "pèrdua de legitimitat" d'aquest model "i de les institucions i agents polítics i econòmics que ho promouen". No obstant això, els promotors del Baròmetre Social creuen que falten lleres efectives "i propostes alternatives amb viabilitat política" per a revertir aquesta situació.

Article extret del número 119 de la revista Diagonal.

Xarxa Social pel Dret a l'Habitatge

Secretaria d'Acció Social
CGT Catalunya

La Xarxa Social pel Dret a l'Habitatge neix de la trobada de diferents col·lectius, associacions i persones que treballen sobre diversos aspectes del greu problema de l'accés a l'habitatge dins les activitats del Forum Social Català del 2010. La Xarxa denuncia els greus dèficits democràtics de la gestió actual del territori, l'urbanisme i el model de ciutat que han imposat els grans interessos econòmics amb la col·laboració política en els últims anys a Catalunya. Interessos privats i polítiques que han tingut com a resultat l'atomització social, l'afavoriment de la cultura de la propietat, la negació efectiva del dret d'accés a l'habitatge en condicions justes per a tothom i l'empitjorament de les condicions de vida d'amplis sectors socials: treballadors , treballadores, sectors populars, afectats i afectades per la precarietat laboral i l'atur i persones en situació social de vulnerabilitat.

La Xarxa Social pel Dret a l'Habitatge vol aplegar i connectar tots els esforços crítics entorn d'aquest problema per tal d'aconseguir un doble objectiu: unitat d'acció, veu i força davant les institucions pel dret d'accés a un habitatge digne per a tothom; i confluència de voluntats i recursos per trobar formes alternatives de vida i formes democràtiques i socials de gestió de l'habitabilitat a la ciutat i al territori.

El dissabte 17 Abril es va organitzar a Barcelona, des de la Xarxa Social per l'Habitatge, una jornada pel dret a l'habitatge, la ciutat i el territori, que es va portar a terme a La Rimaia, per continuar treballant conjuntament objectius i propostes alternatives, així com seguir ajuntant esforços i teixint aliances per plantar cara al model actual.

Més info: xarxahabitatge.blogspot.com

No només la CGT

Ermengol Gassiot

És ben cert. Mil persones manifestant-se contra les agressions del capitalisme en aquest temps de crisi en una comarca tant castigada com ho és el Vallès Occidental no en són gaires. Hauríem d'haver estat moltes més les que el passat 10 d'abril vam travessar els carrers del sud de Sabadell, Barberà i Badia del Vallès responent als ERO's, als desnonaments, a la degradació dels barris i els serveis públics, a la retallada de les pensions i l'allargament de l'edat de jubilació, a la criminalització dels i les treballadores immigrants...

Però també és cert que el miler de persones que vam sortir al carrer, convocades per la CGT i quasi trenta col·lectius socials i polítics de la comarca, érem més de les que les previsions més optimistes ens permetien pensar.

En els temps que corren, amb una desmobilització general en gran part induïda per la política institucional, reunir mil persones un dissabte al matí al Vallès Occidental és una fita que ni CCOO i UGT, amb tot el suport mediàtic al darrera, han aconseguit en els darrers anys. I una dada més, els i les assistents a la manifestació eren principalment gent del Vallès, veïns i veïnes, mentre que la presència de companys/es de la CGT d'altres territoris fou inferior a la d'altres ocasions.

Darrera aquest relatiu èxit de convocatòria cal veure-hi diversos factors.

Un primer rau en la seva oportunitat. Malgrat el silenci imperant en la classe treballadora i en els barris, hi ha gent farta ja de callar, farta de resignar-se a ser simplement víctima de cada nova retallada laboral i social. Un segon són els i les acompanyants. Els i les companyes de CGT de la comarca van fer, en pocs dies, una intensa feina d'engrescar amb la convocatòria a col·lectius de joves, d'aturades, d'immigrants, veïnals, de lluita social i política. I molts d'aquests s'hi van bolcar també; fossin o no de la CGT van veure en la proposta l'oportunitat de sortir al carrer. De trencar el silenci imposat pels sindicats i partits gestors del capitalisme. De conèixer-nos en la diversitat, de coincidir amb altres anticapitalistes al carrer. I de fer, d'aquesta trobada en la lluita, un espai per a construir alternatives.

La manifestació del 10 d'abril no només va ser de la CGT. En ella s'hi va agrupar bona part de l'esquerra real de la comarca. I aquesta és la bona notícia. La CGT, principalment del Vallès, va ser capaç d'esdevenir l'espai de referència en la lluita sindical anticapitalista. Malgrat totes les nostres contradiccions. I aquesta és, per a nosaltres, una molt bona notícia.

Contra l'atur, la precarietat i l'exclusió social

Un miler d'anticapitalistes es manifesten des de Sabadell a Badia

Redacció

Un miler de persones es van manifestar el dissabte 10 d'abril entre Sabadell i Badia del Vallès, travessant també la localitat de Barberà del Vallès. La manifestació, en el marc de la campanya contra la crisi i en camí cap a la convocatòria d'una vaga general, estava convocada per la CGT de Catalunya i comptava amb el suport d'associacions i moviments socials de la comarca, tal com es va visibilitzar en la manifestació, amb la participació de nombrosos afiliats i afiliades de la CGT però també de nombrosos militants de diferents moviments socials i col·lectius, un nombrós grup d'immigrants i una destacada presència de l'esquerra independentista anticapitalista.

Es tractava d'una aposta per la lluita social i la mobilització des de l'anarcosindicalisme amb el suport d'associacions i moviments socials, d'una manifestació contra l'atur, la precarietat i l'exclusió social, que castiguen de forma especial a la comarca del Vallès Occidental, en forma d'elevades xifres d'atur (en alguns llocs del 20% o més), nombrosos expedients de regulació (ERO), desnonaments, precarietat i exclusió a tots nivells,…

Durant la manifestació, que va comptar amb una important participació de joves, es van cridar nombrosos eslogans contra el capitalisme, la crisi i les seves conseqüències, animant a la mobilització sindical i social, i reclamant la necessitat d'una vaga general, i es van portar a terme diverses accions com encartellades en ETT, sucursals bancàries, etc, i en el pont de la via del tren entre Barberà i Badia on es va penjar simbòlicament un ninot representant els banquers i els empresaris explotadors, al crit clàssic de "Obrer acomiadat, empresari penjat".

En la manifestació, en mig d'un multicolor onejar de banderes anarcosindicalistes, anarquistes, independentistes, roges o republicanes, es van veure pancartes de les Federacions de CGT de Barcelona, Baix Llobregat, Vallès, Garraf,… de col·lectius com Acció Autònoma o les Assemblees d'Aturats de Badia i Terrassa, o en suport del company Alfonso, que està complint una pena de tres anys de presó acusat d'agredir un policia en una manifestació de l'Assemblea d'Okupes de Barcelona, mentre aquest atacava diversos manifestants amb un kubotan (arma il·legal).

La manifestació va finalitzar davant l'Ajuntament de Badia, on es van realitzar breus parlaments per part de representants de l'Assemblea d'Aturats de Badia, d'associacions d'immigrants, de la campanya en suport del company Alfonso, del Comitè Confederal de la CGT i del SP de la CGT de Catalunya.

La valoració general va ser positiva i es va constatar la necessitat de seguir organitzant mobilitzacions d'aquest tipus i agrupar el conjunt de l'anticapitalisme combatiu.

Els col·lectius i organitzacions que van convocar i participar en la manifestació, van ser, a més de la CGT, els següents: Acció Autònoma (Terrassa), Alternativa d'Esquerres per Badia, Assemblea d'Afectats d'Hipoteques de Badia del Vallès, Assemblea d'Aturats de Badia del Vallès, Assemblea de Joves (Barberà del Vallès) , Assemblea de Joves de Montcada, Assemblea de Joves de Sant Cugat, Assemblea de Joves de Sabadell/CAJEI, Assemblea Popular de Terrassa, Associació Espai Democràtic Intercultural (AEDI-Terrassa), Ateneu de Barberà, Casal de l'Esquerra (Badia del Vallès), Candidatura d'Unitat Popular (Sabadell), Casal Cubà de Barberà, Casal Independentista i Popular Can Capablanca (Sabadell), CNT-Sabadell, CUP-Sabadell, Endavant (OSAN), Esquerra Alternativa per Barberà, Kaosenlared, Kol·lectiu de Dones (Barberà del Vallès), Justa Revolta (Sabadell), La Guitza (Sant Cugat),. Moviment Popular de Sabadell, Partit Comunista d'Espanya (ML)-Barberà, Ràdio Trama (Sabadell), Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans.

La Sanitat no és un negoci: Ni privatització, ni copagament

Coordinadora ciutadana en defensa del Serveis Públics

Els darrers anys, al temps que se està produint a tot l'Estat un important deteriorament del sistema sanitari, polítics i gestors difonen el fals discurs que la cosa pública no funciona, per justificar la introducció de mesures privatitzadores, suposadament destinades a salvar allò que ells mateixos han deteriorat. L'objectiu és convertir la Sanitat Pública en un negoci més.

L'objectiu de polítics i empresaris és que la privatització passi el més desapercebuda possible, per això, comença pels denominats serveis auxiliars (neteja, menjadors, manteniment, etc.) passant a continuació als serveis mèdics i clínics, fins al punt que ja existeixen hospitals i centres sanitaris de propietat totalment privada, amb contractes amb l'Administració Pública per 30-60 anys que els asseguren elevats beneficis, i que només tenen de públic els pacients i els diners que reben.

Els beneficis són, per suposat, privats, encara que si tenen pèrdues sempre recorren a l'Administració Pública. Totes les mesures que s'estan aplicant van dirigides a facilitar l'entrada d'empreses privades a la sanitat, quan l'evidència internacional demostra que els hospitals amb ànim de lucre tenen resultats molt pitjors que aquells que no reparteixen guanys:

- Mortalitat en adults un 2% superior.
- Mortalitat en nadons gairebé un 10% superior.
- Mortalitat en certs pacients crònics –renals- un 8% superior.
- Disminució de netejadores i més infeccions hospitalàries.
- Disminució de metges/metgesses i infermers/infermeres per llit.
- Menor número de dies d'estància hospitalària (altes prematures)

Els centres privats parasiten als públics (escollint les operacions i pacients més rentables). La seva principal finalitat és el repartiment de guanys econòmics. El diner públic, en comptes d'utilitzar-lo per a la nostra salut, acaba en mans privades.

Per altra banda, ens estan bombardejant amb notícies que "la sanitat no es pot sostenir" (amagant que la despesa sanitària s'ha disparat -sense augmentar recursos- precisament a les CCAA on més ha avançat la privatització), per preparar i justificar la introducció de mecanismes de copagament que, d'introduir-se, limiten l'accés als sectors de població menys afavorits, incrementant les ja molt elevades desigualats en salut (a l'estat espanyol, les diferències d'esperança de vida entre barris d'una mateixa ciutat són de fins a 8-10 anys, i fins i tot de 16,6 anys entre zones d'un mateix barri).

Haver de pagar per anar a consulta mèdica, a urgències, per cada dia d'ingrés a l'hospital, i els pensionistes un percentatge de les receptes,… Per fer sostenible en sistema, diuen! Això empitjorarà la actual situació consequencia de les mesures Privatitzadores de la LOSC del any 1995 que legalitza la cessió a la Gestió Privada de part del SCS. Per fer-la sostenible van dir també. Madrid amb la Llei 15/97 fa extensiva la mateixa regressió del SNS a tot el Estat. Mes beneficis per la Privada, menys recursos per la Pública:

- Augmenten llistes de espera,
- Mes copagament (re-pagament),
- Mes precarietat pels treballadors,
- Disminució de metges i infermeres que atenen pacients de la Pública.

El copagament ataca els principis d'universalitat i gratuïtat, podent convertir en cròniques patologies agudes, potencialment curables

Per defensar el nostre sistema sanitari públic haurem de mobilitzarnos i exigir:

- La derogació de totes les lleis que permetin la privatització
- Que no ens implantin mesures de copagament.

Per defensar la sanitat pública diem: ni privatització, ni copagament, ni lleis provatitzadores, ni llei 15/97, i per això ens vam concentrar el passat 22 d'abril a la plaça Sant Jaume de Barcelona.

Més informació al bloc de la Coordinadora ciutadana en defensa del Serveis Públics i contra les privatitzacions: http://dretserveispublics.blogspot.com/

Contra una borsa de treball a l'ICS que genera "enxufisme", per unes ratios de personal justes

Secció Sindical de l'Hospital Joan XXIII – Tarragona

Ho van signar a principis de 2008 els sindicats CCOO, UGT i SATSE (són de ploma fàcil). Sabem què han rebut a canvi? Potser hores sindicals, cursos de formació,…). En qualsevol cas el que resulta evident és que han utilitzat els treballadors eventuals de l'ICS com a moneda de canvi. Resulta que la Bossa s'havia d'aplicar l'últim trimestre de 2009, però vet aquí que s'ha anat aturant ,… fins que l'ICS decideix aplicar-la l'abril d'enguany (2010). Aleshores és quan els treballadors es tiren damunt dels signants, i aquests es fan enrere dient que els han enganyat (potser és que no llegeixen el que signen?, per què això sí que seria greu: de què els val tenir alliberats que fa la tira d'anys que no treballen, per què en teoria estan per a vetllar pels interessos dels treballadors).Els que no vam signar, finalment denunciem el pacte, i el CATAC inunda de papers hospitals i Centres d'Atenció Primària penjant-se la medalla de que l'han aturat, el pacte. Però l'abril, l'ICS aplica la nefasta Bossa, mentre es negocia un altre pacte i els sindicats no paren de negociar sense adonar-se'n que els treballadors van anant al carrer patint les arbitrarietats d'aquesta Bossa.Els signants tenen la barra, i la cara dura (no hi ha altres paraules), de penjar-se medalles per denunciar el pacte que ells mateix van signar. Només es pot definir com kafkià tot això. Aleshores el CATAC crida a la unitat sindical, mentre diuen que el pacte està aturat,…. però la gent segueix anant al carrer (és a dir, que ens conten "sopars de duro", o fent "volar coloms", segons vulgueu guarnir la realitat la crua realitat de la maleïda Bossa).

Posició de la CGT

A finals de 2009, des de la CGT, ens vam adreçar a tots els sindicats signants (que ara, almenys en teoria, estan en contra del pacte signat) i també als no signants, però encara és l'hora de rebre resposta. Això si, tothom s'omple la boca de paraules com "lluita" o "unitat", però buides de contingut.

Des de la CGT no hem parat de fer mobilitzacions aprofitant totes les circumstàncies, començant pel boicot al sopar del 25 aniversari de l'ICS; hem fet concentracions, també dos jornades de vaga i tancaments a l'hospital. Seguirem lluitant contra aquesta Bossa, amb les nostres possibilitats, i reclamant la Bossa justa.

Davant de tot aquest panorama esquizofrènic, tan difícil és convocar un referèndum entre els treballadors per donar-nos la paraula en relació al nostre futur?. D'aquesta manera s'acabaria l'enrenou,.. o potser es busca justament això? Seguir orquestrant la confusió?

Contra la Bossa de l'endoll i l'opacitat

No a l'aplicació de la Bossa. Volem una Bossa de Treball justa, transparent i consensuada. Volem un referèndum per a la Bossa. Fins que no es negocïi a la Mesa Sectorial, no hi ha res aconseguit ("al lloro"! els que negocien són els mateixos: no hem de baixar la guàrdia). CGT demanem una reforma d'una borsa de treball que fomenta "l'enxufisme". La fórmula pactada per CCOO, UGT, SAC-SE i l'ICS deixa un 50 per cent de la valoració final de les peticions de feina en mans de l'empresa.

Reconeixement del "solape"

Un acte de justícia, que fa temps que reclamem. CGT reclama que els "15 o 20 minuts que les infermeres i auxiliars dediquen al final de la seva jornada laboral a explicar l'evolució dels pacients al següent torn siguin comptabilitzats com a dies de festa". En aquest sentit el sindicat ja ha presentat 200 reclamacions a l'ICS, que es podrien derivar cap al contenciós-administratiu si no hi ha resposta abans del 29 de març.

Ràtios de personal justes

Tant a hospitalització com a urgències, volem les mateixes presències físiques els 365 dies de l'any (els caps de setmana no han d'estar "castigats"). Demanem el manteniment del mateix ràtio d'infermeres els caps de setmana a urgències, hospitalització i quiròfans que durant els dies entre setmana.

Jubilació parcial

Hem enviat més de 5.000 signatures al Defensor del Pueblo, a Madrid, reclamant la jubilació parcial.

Per tot això, la Secció Sindical de la CGT a l'Hospital Joan XXIII hem convocat diverses mobilitzacions en els últims mesos, realitzant concentracions al hall del centre hospitalari els dies 26 de febrer, 24 i 29 de març i 8, 15, 22 i 29 d'abril.

Mobilitzacions dels treballadors de Correos contra "l'apagada postal"

Sindicat Federal de Correos de la CGT

Des del 16 de març s'està portant a terme un calendari de mobililtzacions dels treballadors i treballadores de Correos a totes les províncies de l'estat espanyol, contra "l'apagada postal" a Correos, en lluita contra la futura liberalització prevista per al 1 de gener del 2011. Les mobilitzacions estan convocades per CGT, SL, CCOO, ESK, STAS i CSIF, en forma d'aturades i concentracions, amb uns seguiments importants, mobilitzacions que es desenvolupen durant els mesos de març, abril i maig i juny contra la Liberalització Postal que marca la directiva europea planificada per al 1 de gener del 2011.
A Catalunya es van portar a terme concentracions i aturades el dimarts 13 d'abril a Lleida, Tarragona i Girona, i el dimecres 14 d'abril a Barcelona, amb manifestació des de Plaça Universitat fins a la Subdelegació del Govern. La valoració ha estat positiva. Aquesta és la crònica de les mobilitzacions:

Barcelona

Èxit de la vaga de Correos a Barcelona del 14 d'abril. El 75% dels treballadors de la província de Barcelona van secundar la vaga i 3.000 treballadors es van manifestar des de la Plaça Universitat fins a la Subdelegació de Govern, passant durant el recorregut per la delegació d'hisenda de Barcelona. També es van realitzar concentracions a Vic i Manresa.
Per poblacions en la carteria de Barcelona va secundar l'aturada el 85%, Castelldefels 95%, Lliça de Munt 75%, Montmelo 100%, Mataró 90%, Sabadell, 80%, Terrassa 80%, Santa Perpètua 60%, Martorelles 90%, Martorell 70%, Vic 80%, Manresa 45%…

Tarragona

El dimarts 13 d'abril es va realitzar una aturada des de les 7.30 a les 11.30 h. del matí, realitzant-se una manifestació a les 8.30 h. des de l'oficina de Correos fins a la delegació d'Hisenda. La vaga va ser seguida pel 35% de la plantilla a la província i a la manifestació de Tarragona van assistir-hi més de 200 treballadors. L'aturada en la carteria de Tarragona ciutat va ser seguida pel 75% dels treballadors.

Lleida

El 85% de la plantilla de la província de Lleida va participar en la mobilització del 13 d'abril a Correus. Es van realitzar concentracions cap a les 9 hores del matí a les portes de les oficines de Correos de: Almacelles, Balaguer, Mollerussa, Bellpuig, Tàrrega, Cervera, Tremp, Pobla de Segur, Sort, Ponts, Artesa de Segre, Seu d'Urgell, Bellver de Cerdanya, Vielha, Pont de Suert i a la ciutat de Lleida en la carteria del Carrer Girona, Oficina del Carrer Segovia, a l'Oficina principal a la Rambla Ferran i en el CTP en el Poligon Entrevies. Per la tarda una manifestació d'uns 200 treballadors va anar des de l'estació de Renfe a les 17.30 h. fins a subdelegació de Govern.

Girona

La vaga del dimarts 13 d'abril a Girona de dues hores en el torn del matí de 12 a 14, va ser seguida pel 35% dels treballadors, tancant-se l'oficina principal durant la vaga del matí. Es van realitzar concentracions en les poblacions de Girona, Blanes, Ripoll i Lloret. En la concentració de la ciutat de Girona a les 12.30 h. van participar uns 50 treballadors. A les 17.30 h. una manifestació de més de 200 treballadors va anar de des de l'oficina central de Correos fins a la subdelegació de Govern.

Menorca

Seguiment de les aturades per part d'un 75% de la plantilla i concentracions a Ciutadella i Mahó.

En defensa d'un Correu Públic i de qualitat

Si volem mantenir un Correu Públic per a tothom i unes condicions laborals i salarials dignes, s'ha de seguir lluitant. També es va convocar una jornada de protesta a València per al dia 29 d'abril, coincidint amb la Conferència d'Alt Nivell Postal Europeu i com a culminació de les convocatòries d'aturades en totes les províncies de l'estat, es vol convocar una Vaga General en el mes de juny. Aquest calendari de mobilitzacions sostingut durant diversos mesos pretén deixar clar a Correos i al Ministeri de Foment que la plantilla de Correos te molt a dir sobre la nova Llei Postal i sobre el nou Conveni Col·lectiu.
Una empresa que porta 15 mesos sense negociar el conveni i sense lliurar els documents a la part social, de la futura liberalització prevista per al 1 de gener del 2011, demostra una prepotència i un autoritarisme que solament es poden permetre gestors que no mostren respecte pels seus treballadors.
La CGT porta anys realitzant una fèrria defensa d'un Correu Públic i de qualitat per a tots els ciutadans resideixin on resideixin. Ens hem oposat a la privatització dels serveis rendibles, ja que això posa en perill i va en detriment de prestar els serveis necessaris en poblacions on la rendibilitat no és econòmica però si social.
La CGT considerem necessària la designació de Correos com operador encarregat de la prestació del Servei Postal Universal, amb un finançament del 100% del Servei Postal Universal i una plantilla estable i necessària que garanteixi el repartiment en qualsevol lloc del país de dilluns a divendres garantint les necessitats socials i que la Llei exigeix.
Des de CGT exigim: es reobri la negociació del conveni col·lectiu que porta paralitzada més de 15 mesos, arrossegant salaris desfasats. El salari base d'un carter del carrer és de 600 €, sumant l'antiguitat i els diferents complements es cobra en la majoria dels casos al voltant dels 1.000 euros nets que poden veure's encara reduïts un 15% en cas de malaltia. Tenint en compte que el treball a Correos transcorre durant una part important de la jornada en l'exterior sofrint les inclemències del temps, s'aixeca infinitat de pesos i d'altra banda Correos no inverteix per a complir la Llei de Prevenció, d'aqui els centenars de requeriments d'Inspecció de treball, ens trobem amb treballadors que cobrem veritables sous de misèria als quals l'empresa no cuida la seva salut i a més penalitza econòmicament si es posen malalts.
Es discrimina al personal laboral, al no pagar-los els complements de trams, se'ls acomiada i exclou de llistes a treballadors que acudeixen al jutjat a reclamar els drets que la legislació els dóna. Exigim un sistema de contractació mitjançant borses de treball que garanteixi l'estabilitat laboral i mitjançant la formació la seva professionalització. Exigim estabilitat en l'ocupació i salaris dignes.
Els sindicats realitzem aquestes mobilitzacions davant la falta de voluntat per part del govern de garantir un Servei Públic de Correos i els 65.000 llocs de treball després de la Liberalització Postal que marca la directiva europea i planificada per al 1 de gener del 2011. Exigim una moratòria i que a la resta d'operadors del sector els mateixos requisits de qualitat que se li exigeixen a Correos.
Més informació al web del Sindicat Federal de Correos de la CGT: www.cgt.es/correos/

Emte haurà de retirar les sancions a tres sindicalistes de CGT

Secció Sindical CGT EMTE

L'agost del 2008 tres sindicalistes de CGT de l'empresa Emte Service que s'havien oposat a l'acomiadament d'un company de treball van rebre dures represàlies per l'empresa. Una sentència del Jutjat social de Barcelona condemna a Emte Service, declara nul·les les sancions als treballadors Manuel Vidal i Ismael Pérez i obliga a l'empresa, dedicada al manteniment d'instal·lacions elèctriques a Tarragona, a abonar els salaris no percebuts.
Dos anys després ha quedat demostrat que totes les acusacions fetes eren falses i que els treballadors sempre han emprat com eina de lluita la paraula i com armes les assemblees democràtiques.
Recordar que el treballador Juanma Carrillo va ser acomiadat, Manu Vidal suspès amb 42 dies d'ocupació i sou i Ismael Pérez durant 21 dies.
En un primer llarg procés judicial els tribunals van fallar a favor dels sindicalistes, per la qual cosa Juanma Carrillo va ser readmès en l'empresa en el mes de maig de 2009. Un cop coneguda la sentència, l'empresa va decidir retirar també la primera sanció de 21 dies sense sou i ocupació a Manuel Vidal.

Les treballadores guanyen un 26,3% menys que els homes pels complements retributius

Redacció

Els plusos salarials només arriben als homes. La llei impedeix que, exercint el mateix treball, una dona guanyi menys que un home, però la diferència salarial a l'Estat espanyol entre homes i dones segueix sent de les més altes de la Unió Europea, segons denuncien els sindicats.
La diferència salarial segons els càlculs està en un 26,3% en detriment de les empleades i oscil·la entre un 15% i un 30% depenent del tipus de contracte, edat o sector. El gran problema per a mesurar la discriminació salarial és que no hi ha estadística oficial. Les dades s'obtenen directament de sumar els sous i de dividir-los entre homes i dones i, d'aquesta mitjana, sorgeix la cridada "bretxa salarial": la diferència mitja de salari entre homes i dones per hora treballada
Per què hi ha tanta diferència entre sous? Faltant una radiografia oficial i precisa, es pot atribuir a cinc factors, que s'articulen i es barregen segons el sector: a pesar que és il·legal, hi ha dones que, a igual treball, cobren menys que els homes; les treballadores reben menys complements retributius; elles es concentren en les ocupacions pitjor pagades i ocupen menys càrrecs directius; no hi ha tot just dones en llocs tecnològics o científics i hi ha més dones treballant a temps parcial per a després poder dedicar-se a les seves responsabilitats familiars.

En definitiva, les dones han fet tot el que se'ls demanava per a poder guanyar el mateix que els homes: millorar considerablement la seva formació i tenir menys fills, però la igualtat salarial no arriba.
A l'estat espanyol hi ha nou milions de treballadores, que cobren una mitjana del 26,3% menys que els homes. Les últimes dades disponibles de l'Enquesta d'Estructura Salarial, publicada al novembre de 2008, amb dades de 2006 revelen també que el salari mitjà anual femení va ser de 16.245,17 euros, un 73,7% del propi dels homes, que ascendeix a 22.051,08 euros. Aquesta diferència salarial es deu principalment als complements retributius, que afavoreixen als treballadors per sobre de les treballadores. És a dir, partint del mateix salari base, els empresaris tendeixen a compensar amb extres als homes en detriment de les dones. Ja sigui per motius objectius, com la nocturnitat o el plus d'antiguitat, o per factors subjectius, com el rendiment.
De mitjana, el 66% del salari masculí correspon als complements salarials, mentre que són només el 25% en el cas de les treballadores. La major part de les discriminacions salarials són degudes als complements que es pacten al marge de la negociació col·lectiva.
A més del complement retributiu, hi ha una altra explicació per a la bretxa salarial entre homes i dones: l'escassesa de dones en els llocs directius. Tot just el 40% dels càrrecs de responsabilitat de les empreses espanyoles estan ocupats per dones.
Augmenta la bretxa. I és que, a major nivell d'estudi i de formació, majors són les diferències salarials. Les treballadores espanyoles amb titulació universitària superior perceben, de mitjana, el 65,91% del salari que cobren els homes en les seves mateixes condicions. Amb estadístiques de la UE, hi ha altres dades que marquen la diferència: més del 40% de les dones treballa en sanitat, educació i en l'Administració, duplicant en aquests sectors el nombre d'homes. No obstant això, la representació femenina és molt baixa en llocs de gestió i de presa de decisions. En la UE les dones només ocupen el 32% dels llocs de gestió en les empreses, el 10% dels llocs en els consells d'administració de les grans companyies i el 29% de les ocupacions científiques i tecnològiques.

Estudis i treball a les Balears

Llorenç Buades Castell.

L'analfabetisme es vincula absolutament a la inactivitat i afecta especialment les dones.

Les estadístiques de l'Institut d'Estadística de les Illes Balears ens diuen que de les 18.900 persones en edat de treballar declarades analfabetes, 16.100 són inactives, 1.100 són aturades i només 1.700 són ocupades. L'any 2000 les persones analfabetes eren 17.000. Aleshores hi havia 2.200 persones analfabetes ocupades,
Tot i que la nostra economia fonamentada en el totxo i el treball a l'hoteleria no ha tingut fins ara massa necessitats de formació per a la incorporació en un món laboral caracteritzat pels baixos salaris, cada vegada és més difícil situar-se en el món del treball per a aquestes persones que, no obstant encara creixen numèricament. Hi ha tres dones analfabetes per cada home inactiu,

Estudis primaris i mercat laboral

Els estudis primaris són insuficients per a l'accés a l'activitat laboral i les coses es posen cada vegada pitjor per a aquest sector que afecta pràcticament una de cada quatre persones en edat de treballar.
De les 220.900 persones que componen el sector de població en edat de treballar que només disposen d'estudis primaris, les ocupades són 59.900, les altres 161.000 són inactives o desocupades formalment (69.900 homes i 91.100 dones). Aquestes xifres manifesten que la marginació tradicional de les dones encara no és vençuda. En deu anys les dones inactives/desocupades en la franja d'estudis primaris només s'ha rebaixat en 8.500 dones.
Queda moltíssim per fer i exigir, perquè tot i els avenços és difícil l'accés al món del treball per a un ampli sector de dones orfes d'estudis i vinculades a les labors de la llar (82.800) i a l'economia informal.
L'any 2000 les persones en edat de treballar que només tenien estudis primaris eren 246.300, i 91.100 d'aquestes tenien ocupació . De les que no tenien ocupació en l'economia formal, 99.600 eren dones.
La pèrdua de treball ha afectat a 31.200 persones en aquesta franja de persones en tant que la millora de competències de caràcter educatiu ha afectat només a 25.400 persones. Aquest fet significa que la destrucció d'ocupació per a aquest sector va molt més ràpida que l'adquisició d'estudis suficients per a la inserció en el mercat.

Manquen possibilitats per a un bon sector de gent amb estudis secundaris

Un 42% de les persones amb estudis de la primera etapa de l'educació secundària està en la inactivitat o en l'atur i també un 38% de les persones que han cursat la segona etapa d'educació secundària.
Allò que ha canviat en negatiu en relació a l'any 2000 consisteix en que l'any 2000, la inactivitat i l'atur afectava a un 35% de les persones amb estudis secundaris, en la primera i la segona etapa i en l'any 2009 les possibilitats d'accés a la feina eren menors perquè els que han cursat la segona etapa han perdut (-3) tres punts en 10 anys i els que han cursat la primera etapa de secundària n'han perdut (-7) en relació a l'any 2000.

Educació superior i treball.

L'any 2000 eren 96.300 les persones (50.300 homes i 46.000 dones) que formaven part de la població activa de les Illes amb un títol superior. Del total expressat , 76.400 persones tenien feina i 21.800 eren inactives o en atur (un 22,63%) . Els homes ocupats eren 40.700 (el 80,91 dels homes amb títol superior) i 9.600 els desocupats o inactius (el 19,09%). Les dones ocupades eren 33.900 (un 73,69% de les titulades superiors) i 12.100 les desocupades o inactives (el 26,31% del total de les dones titulades).
L'any 2009 les persones amb un títol superior eren 157.900 (87.200 dones i 70.700 homes) , i 120.200 d'aquestes tenien feina (un 76,13%) en tant que 37.700 (un 23,87%) estaven en inactivitat o atur. Del total d'ocupats, 57.200 eren homes (un 80,90% dels homes amb un títol superior) i 63.000 dones (un 72,24% del total) .
De les 37.700 persones desocupades amb nivells d'estudis superiors les dones desocupades o inactives eren 24.200 (un 64,19% de la desocupació i 13.500 els homes desocupats (un 35,81%).
En conclusió: les dones amb títol superior superen als homes (són el 55,22% del total) però tenen més complicat l'accés a la feina perquè un 64,19% de la desocupació entre les persones titulades són dones.

La CGT ha sortit de nou al carrer aquest 1r de Maig

Redacció

Aquest 1r de Maig de 2010 les CGT de Catalunya i les Illes Balears van convocar, en solitari o conjuntament amb altres col·lectius i organitzacions, diversos actes i mobilitzacions, a Barcelona, Tarragona, Vilanova i la Geltrú, Lleida, Girona, Terrassa i Palma, per reclamar que contra la crisi, l'atur, la precarietat, la reforma laboral, les retallades socials,… és necessària una vaga general.

Hem sortit de nou al carrer per a dir que ja n'hi ha prou, per reclamar que la crisi l'han de pagar els que l'han creat, per denunciar que les crisis són inherents al capitalisme, un sistema que està fent aigües per tot arreu.

Hem sortit al carrer per cridar ben alt que ja n'hi ha prou d'atur, de precarietat, d'exclusió social, d'Expedients de Regulació d'Ocupació, d'acomiadaments, de tancament d'empreses, de desnonaments, de racisme, i que cada dia és més necessària la convocatòria d'una vaga general, com a objectiu d'un treball conjunt amb altres sindicats combatius i els moviments socials anticapitalistes.

Aquest 1 de Maig també ha estat l'inici d'un seguit de concentracions i mobilitzacions que tindran lloc a diferents ciutats de Catalunya (i de l'Estat espanyol) en el marc de les Marxes a Madrid contra la crisi, accions que culminaran el 16 de maig a Madrid on confluiran amb la manifestació que tindrà lloc contra la Unió Europea amb motiu de la trobada de líders polítics europeus i llatinoamericans, manifestació convocada pels moviments socials i el sindicalisme combatiu.

Barcelona

Unes 750 persones van participar en la manifestació convocada al matí en solitari per la CGT, una manifestació que va seguir el recorregut habitual dels últims anys, animada per una batucada i el grup Vapor Nou Jazz, per acabar a les escales de la seu central de Correos on es van portar a terme diverses intervencions de representants del metall, Correos, sector aeri, Roca, Ficotriad, el grup de suport a l'Alfonso, la FL de Barcelona,…

Per altra banda, una representant de la CGT va participar en una xerrada sobre la vaga general en el marc de les activitats organitzades per l'Esquerra Independentista a la Rambla del Raval.

Finalment, remarcar que per la tarda, diversos milers de persones van participar en la manifestació del 1r de Maig alternatiu, després de la qual es va portar a terme l'ocupació simbòlica de l'hotel de luxe Mandarín Continental, acció que va acabar amb algunes persones identificades i dos detinguts.

Tarragona

Més de 300 persones van participar en la manifestació convocada per CGT, IAC, CoBas, l'Esquerra Independentista del Camp, l'Ateneu Llibertari Alomà i diversos col·lectius, en el transcurs de la qual es van portar a terme accions en oficines bancàries, desplegament de pancartes i un acte final davant l'Ajuntament amb diverses intervencions, entre elles la del secretari general de la CGT de Catalunya. Destacable representació d'un espai llibertari i anarcosindicalista dins la manifestació amb més de 100 persones. Remarcar també la presència en la manifestació de treballadors de l'empresa Pol (Baix Penedès) en lluita contra el seu tancament.

Com a complement de la manifestació de l'1 de maig també s'està portant a terme a Tarragona i Reus un ampli programa de xerrades, debats i projeccions.

Lleida

Unes 150 persones van participar en la manifestació convocada per la CGT i diversos col·lectius anticapitalistes, recorrent el centre de la ciutat fins acabar a la Subdelegació del Govern.

Girona

Unes 150 participants en la manifestació convocada per CGT, IAC i COS. Abans s'havia portat a terme a la Rambla de la Llibertat una Mostra de suport dels col.lectius de treballadores i treballadors en lluita contra la crisis capitalista, cooperatives solidàries i sindicats de classe. En l'acte final va intervindre, entre altres, el secretari d'acció social de la CGT de Catalunya.

Vilanova i la Geltrú

Una vuitantena de persones van participar en la manifestació convocada per l'Assemblea pels Drets Socials amb el lema "Per treball i justícia social, lluita i dignitat!". En aquesta assemblea hi participa la CGT conjuntament amb altres col·lectius socials i organitzacions sindicals. Com a acte previ, el 29 d'abril es va fer un debat sobre la crisi i les seves conseqüències a la comarca, en el qual va participar el secretari d'acció sindical de la CGT de Catalunya.

Terrassa

Unes 125 persones, moltes joves, emigrades, aturades o precàries, i amb destacada presència de CGT, van participar en la manifestació contra la crisi convocada a Ca N'Anglada per l'Assemblea Popular de Terrassa, que aglutina a la major part de les organitzacions anticapitalistes de la ciutat, entre elles la CGT. La manifestació va transcórrer per un barri obrer especialment castigat per l'atur i l'exclusió social) i va acabar a la seu de la CECOT, patronal catalana que te una forta presència a la ciutat vallesana.

Palma

Més de 300 persones van participar, malgrat la pluja, en la manifestació convocada a Palma per CGT i STEI, en un 1r de maig marcat per la lluita per la plena ocupació, la cohesió social i els drets laborals.

Contra l'acomiadament d'un delegat de CGT a Maymo

Secció Sindical CGT Maymo

El 21 de març es va realitzar una concentració davant el Departament de Treball de la Generalitat a Tarragona, contra l'acomiadament de Nicasio Malde, delegat de la CGT a l'empresa Maymo, i per denunciar el caràcter fraudulent del concurs de creditors presentat per l'empresa. A la concentració van participar unes cinquanta persones pertanyents a la CGT i altres col·lectius. La concentració es va convocar amb motiu de la celebració de l'acte de mediació entre l'empresa i el delegat sindical de la CGT. Aquest acte de mediació no ha procedit, ja que, l'empresa es va negar a readmetre a aquest treballador.

La Secció Sindical de la CGT a l'empresa, dedicada al muntatge, va convocar la concentració per denunciar la situació actual de la mercantil, en concurs de creditors, així com l'acomiadament del membre del comité d'empresa, i per protestar contra la política d'empresa duta a terme pel propietari de Maymo Tarragona SA, Vicente Úbeda.

Davant l'actitud de l'empresa, el sindicat ha interposat una denúncia contra aquesta empresa, ja que critiquen que ha estat acomiadat en realitat, per oposar-se al concurs de creditors que ha presentat l'empresa.

De fet, és el segon cop que acomiaden al delegat de CGT a causa de la seva tasca sindical. El primer cop, va ser readmès després de la pressió dels treballadors de l'empresa. Ara, l'empresa es troba en concurs de creditors i, el rebuig per part d'aquest delegat d'acatar-lo, ha provocat de nou el seu acomiadament. Aquest concurs és una operació de l'empresa per poder acomiadar lliurament tots els actuals treballadors, ja que, ha creat una altra empresa similar per continuar l'activitat.

Fa dos anys, la direcció de l'empresa Maymo va acomiadar al vicepresident del comité d'empresa, Nicasio Malde, quan aquest va reclamar diverses millores establertes per la normartiva laboral com l'augment del salari, la cotització dels complements salarials o la realització de revisions mèdiques, entre altres. No obstant, la resposta dels treballadors va ser contundent: després de tres dies de vaga la plantilla va aconseguir que el delegat fos readmès en el seu lloc de treball.

En aquell moment, l'empresa comptava amb 500 treballadors. Actualment, Maymo Tarragona SA està immersa en un concurs de creditors, ha tornat a acomiadar a Nicasio Malde i el seu propietari ha creat una altra mercantil de nom similar, Mantenimiento y Calderería Maymo S.A.

L'administrador de Maymo és un calc del president de la patronal espanyola. I és que tant Úbeda com Díaz Ferran saben que ningú es fa d'or actuant de forma justa, respectant els drets dels treballadors i pagant les seves quotes puntualment a la Seguretat Social. Mostra d'això és que fa nou mesos Vicente Úbeda adeutava a la Seguretat Social 1.700.000 €uros de la quota empresarial i al mateix temps va deixar d'ingressar la quota obrera, que ascendia a 600.000 €uros, i aproximadament 1.000.000 d'€uros a Hisenda. De forma paradoxal, al mateix temps, Úbeda comprava altres empreses posant al capdavant de les mateixes a homes de palla.

Per denunciar aquests fets i exigir que Maymo mantingui les condicions laborals de la plantilla, la Secció Sindical va convocar a concentrar-se davant del Departament de Treball de Tarragona.

Tema del mes

De l'1 al 16 de Maig: Marxes a Madrid contra la crisi

Comitè Confederal CGT

Amb el 1r de Maig com inici de la campanya, la CGT es posava en marxa contra la crisi de l'1 al 16 de maig, amb accions, concentracions i manifestacions al llarg de les rutes de les marxes, per a confluir a Madrid el diumenge 16 de Maig i unir-nos a la gran manifestació unitària que es portarà a terme en contra de la nefasta presidència europea espanyola, les polítiques econòmiques i socials de la Unió Europea, i els objectius de la cimera UE-Con Sud Llatinoamericà que es realitzarà en aquestes dates a Madrid. Del 14 al 18 de Maig a Madrid, un ampli llistat de col·lectius i organitzacions portaran a terme un seguit d'activitats i mobilitzacions, amb motiu de la reunió de Presidents de la Unió Europea. La confluència amb la resta d'organitzacions socials és una bona eina per a seguir construint la mobilització social i laboral i una bona forma que CGT segueixi convertint-se en el referent sindical de lluita que els treballadors tenen plantejada contra aquesta crisi.

La realització d'aquestes Marxes Confederals vol ser una important i potent activitat sindical i social en la qual s'impliqui tota l'Organització per a seguir treballant i construint la mobilització social que ens condueixi a la Vaga General, al costat d'altres accions, mobilitzacions… descentralitzades per territoris i sectors que periòdicament s'estan ja organitzant i desenvolupant i que dia a dia ens permeten tenir presència en el carrer, defensant els drets laborals i socials.

Marxes

1. Andalusia – Madrid.
2. Lisboa (Tractat de Lisboa) – Madrid (conjuntament amb Ecologistes en Acció, Baladre i altres col·lectius)
3. Galícia – Astúries - Cantàbria – Euskadi – Castella-Lleó – Madrid.
4. Catalunya – Aragó – Madrid
5. País València i Murcia - Madrid.

Arribada a Madrid el 16 de maig

S'organitzarà l'arribada entre el SP Confederal i la Territorial de Madrid CLM i Extremadura. Es vol arribar a Madrid i recórrer els últims Km. (1,30 hores caminant, per tant, 3-4 km) per a confluir en una Concentració Final i participar en la manifestació contra la UE i el sistema capitalista.

9.30 hores: Arribada de les 4 Marxes a Madrid.

10h-11.30h: Recorregut de les Marxes per Madrid fins a confluir en la Manifestació conjunta.

11.30-12 hores: Acte de Recepció de les Marxes, benvinguda a les organitzacions internacionals.

12 hores: Incorporació com bloc a la Manifestació amb la resta d'organitzacions.

Per què marxem a Madrid?

- Perquè des del 2008, més de 2,5 milions de persones hem perdut la feina.

- Perquè gairebé 5 milions de treballadors i treballadores estem aturats en contra de la nostra voluntat i les persones joves suportem taxes d'atur del 40%.

- Perquè 1,2 milions de persones aturades no percebem cap prestació i prop de 300.000 malvivim amb 420€

- Perquè els empresaris ens acomiaden lliurement i impunement sense causa o causa falsa i la "justícia" i les "lleis" els avalen.

- Perquè l'acomiadament és lliure, fàcil i barat: més de 4 milions de persones treballadores tenim contractes temporals i els nostres acomiadaments surten gratis o màxim amb 8 dies d'indemnització per any treballat.

- Perquè 11 milions de treballadores i treballadors dels 18,7 milions d'ocupats, som mileuristes, amb rendes anuals inferiors a 9000€

- Perquè les nostres rendes salarials van caure el triple que les empresarials en el 2009.

- Perquè els 7 grans Bancs i Caixes van obtenir 17.000 milions de euros de beneficis nets en el 2009 i les retribucions dels consellers i directius de les grans empreses van créixer el 19,1%.

- Perquè el 68% dels 8,2 milions de pensionistes tenen una pensió anual que no arriba al salari mínim interprofessional.

- Perquè empresaris financers, del maó, de l'energia, de les telecomunicacions, de la indústria, es van enriquir extraordinàriament amb les seves especulacions immobiliàries, les seves especulacions sobre les matèries primeres, els aliments, etc., etc., ens "van obligar" a endeutar-nos, hipotecar-nos, consumir sense límits i avui, ni tenim casa, ni treball|feina ni futur.

- Perquè ara ens diuen que no hi ha diners per a les pensions futures i ens volen baixar les pensions, volen que treballem més anys i tornar a endeutarnos amb els fons privats de pensions.

- Perquè ens han congelat el salari i intenten negar-nos la possibilitat de la negociació col·lectiva

- En resum, perquè ens continuen retallant els drets socials, laborals i les llibertats.

- Perquè aquest model econòmic i social productivista, desarrollista, consumista és injust, irracional i atenta contra la vida del planeta.

Per a què marxem?:

- Per recuperar l'ocupació.

- Impedir els EROs, acomiadaments, contractes, subcontractes, ETTs…

- Garantir les prestacions socials i salarials als aturats i aturades.

- Defensar els serveis públics socials i gratuïts

- Perquè es redueixi la jornada de treball, es reparteixi el treball, es redueixi l'edat de jubilació.

- Derogar l'acomiadament improcedent

- Eliminar els contractes temporals i precaris

- Impedir noves reformes laborals

- Per a que els recursos i la riquesa es distribueixi solidàriament i hi hagi prestacions socials de desocupació i pensions suficients per a tots i totes i mai per sota dels 1.200 €.

- Per a que els rics, empresaris, directius, executius, polítics, jutges, càrrecs públics, contribueixin amb impostos progressius: qui més guanya més ha de contribuir. Cal repartir la riquesa

- Impedir nous retalls socials i privatitzacions de serveis públics bàsics: sanitat, educació, dependència, comunicacions…

- Perquè canviem de model productiu, de distribució i de consum de veritat, creant ocupació on es troba el verdader valor: en l'educació, en guarderies, en escoles infantils, en el camp, en el benestar social, en les cures, en les tecnologies no agressives ni contaminants, en xarxes de transport públic sostenibles.

Per a això marxem a Madrid des del nord, sud, est i oest i cridem a tota la ciutadania: aturades i aturats, joves, pensionistes, gent assalariada, dones o immigrants a SORTIR AL CARRER…. QUE JA ÉS HORA.

Ni un pas enrere, fins a la vaga general!

Parlem

SALVADOR PICAROL, COORDINADOR

'L'Administració ens vol

Joan Anton T.

Des de fa uns mesos es poden escoltar al 96.6 de la FM, de14 a 24h. les emissions de Ràdio Bronka, a través de la freqüència que fa servir Ràdio Pica, comparteixen programació.
La ràdio te una cobertura per FM aproximada que va des de Sant Boi fins a Mataró.
Ràdio Pica és la ràdio lliure més antiga i amb una cobertura mes gran per FM de les ràdios lliures a Catalunya. P.I.C.A. vol dir Promoció Independent Coordinació Artística. La programació també es pot escoltar en el seu web, que és www.radiopica.net

- Al mes de març, s'hauran complert 29 anys d'emissions de Ràdio Pica, com està la situació de les ràdios lliures en l'actualitat a Catalunya?

La veritat és que des de finals dels 70, quan es van iniciar les primeres ràdios lliures al nostre país, la situació administrativa pràcticament no ha evolucionat.
Com exemple, a continuació un tros d'un manifest de les primeres ràdios lliures a Catalunya: "Exigim la creació d'un registre de freqüències que impedeixi que la llibertat d'emissió quedi reduïda a la llibertat de possessió dels mitjans tècnics més potents i que controli l´infiltració de ràdios amb fins lucratius". La demanda formava part d'un manifest que Ona Lliure, Contraràdio i La Campana de Gràcia, pioneres en el moviment de ràdios lliures, van fer públic el juny de 1979, però evidentment podria haver estat redactat avui.
Properament el Senat del Regne aprovarà la Llei General de l'Audiovisual, que pot afectar seriosament la continuïtat dels nostres mitjans.

- Com és aquesta llei?

És una llei que està feta unilateralment, o sigui, sense la consulta prèvia als mitjans interessats: lliures, comunitaris, independents; simplement contempla el reconeixement del dret d'existir, però en unes condicions generals difícils d'acomplir. Entrar a un concurs d'adjudicació representa, entre altres, moltes coses com la limitació de cobertura, la justificació dels ingressos, la descripció detallada de la programació, i un tope anual de despeses de 50.000 euros anuals, però clar això sense publicitat. El concurs també implica competir per la freqüència amb candidats que mai han fet ràdio, però amb poder polític fàctic i econòmic, partits, religions, ONG´s, etc. El concurs en realitat és una trampa-filtre-control als mitjans crítics, que tenen pocs mitjans econòmics.

També tenim el CAC (Consell de l'Audiovisual de Catalunya) que controlarà i vigilarà per a que els continguts siguin políticament correctes.
A Catalunya estem entre dos focs, govern central i el Ministeri d'Indústria (competències tècniques) potència, freqüències, alçada d'antenes, etc.
Per altra banda, aquí l'Administració catalana decideix a qui cedeix les freqüències que Madrid li doni per repartir a Catalunya.

- Actualment, sembla que hi hagi "voluntat" administrativa de regular les ràdios?

És perquè aquesta realitat social existeix de fa més de 30 anys, a la resta d´Europa fa molts anys que s'ha normalitzat. Ara és vol fer ràpid i malament per la pressió parlamentària de la UE, està clar que les ràdios comercials també han exercit influència per no deixar-nos existir, es dediquen a interferir-nos amb potències desmesurades, interessos econòmics d'expansió, i sobretot pressionant a l'administració perquè ens clausuri i no aprovi cap solució per funcionar amb normalitat.
Curiosament, la majoria d'aquests mitjans porten molt menys temps en antena que moltes ràdios lliures i independents, per exemple Ràdio Pica porta més anys en antena que TV3, Btv, Onda Cero, Catalunya Ràdio, etc.
L'administració ens vol petites i pobres, amb poca cobertura, o sigui simplement testimonials i residuals per justificar que hi ha llibertat d'expressió. Tots els polítics s'omplen la boca de que son europeistes, però s'obliden que sense anar més lluny, a França fa dècades que s'aplica als mitjans com els nostres una fórmula pel manteniment econòmic, molt raonable, és un impost del 1% a les emissores comercials que reverteix a les ràdios lliures.
Tenim clar la majoria de ràdios lliures i independents que el millor seria per aquesta regularització un simple registre i un títol habilitat com varies vegades la mateixa administració ens ha manifestat. Això bàsicament comprometria al CAC i a la Generalitat de Catalunya a un reconeixement per tal de vetllar que no fóssim interferits per les grans emissores com fins ara ha passat.
A tot això hi ha que afegir el cinisme i manca de respecte de diversos organismes com el Sindic de Greuges o els mitjans de comunicació oficials. Al manifestar al Sindic la nostra problemàtica, la seva única resposta és que tornem a presentar la documentació de sol·licitud a l'Administració, cosa que, per activa i pasiva, hem fet al llarg de 29 anys. Per altra banda, el 90% de premsa, ràdio i televisió oficial sempre ha silenciat de manera sistemàtica la nostra situació. Aclarir també que diverses vegades ens hem presentat a concurs per obtenir llicència d'emissió, evidentment sense resultat, totes les llicències a Catalunya fins ara han estat concedides per raons econòmiques, amiguisme o afinitat política.

- Quan vam tancar ràdio Pica al 1987, les emissions de radio Pica a l'exili recordo que es feien des de Ràdio Krack, una ràdio situada als locals de CNT-Catalunya, actualment CGT, que també va ser tancada per la Generalitat, com va ser aquella experiència?

A l'any 1987 quan va ser clausurada la nostra emissora per la Generalitat, llavors des de la seu de la CGT que estava al carrer Llùria ens van acollir incondicionalment perquè pels matins poguéssim seguir emetent des de la ràdio lliure instal·lada allí, Krak Ràdio.
Les nostres emissions és van anomenar Ràdio Pica a l´exili, curiosament després d'uns dos mesos també aquest mitjà va ser contundentment clausurat pel Departament

amb...

DE RÀDIO PICA, 96.6 FM, BARCELONA

testimonials i residuals'

de Radiodifusió de la Generalitat.

- Quin paper van jugar Sellares, cap del mossos, Prenafeta i Alavedra en el tancament de Ràdio Pica?

Certament tres personatges obscurs i maquiavèl·lics,. Han hagut de passar 23 anys perquè sortissin públicament a la llum les seves trampes i corrupteles. Cada un en el seu càrrec va intentar exterminar per sempre la nostra emissora.
Analitzem-los un per un:
Macià Alavedra, en aquell moment conseller d'Indústria i Comerç -CiU- va intentar censurar la publicació a la Vanguàrdia de les informacions i repercussions del tancament de Ràdio Pica, també va manifestar que la més gran garantia per la concessió de llicències a les ràdios lliures era tenir un compte bancari milionari.
Lluís Prenafeta, má dreta de Pujol -Secretària de Presidència- (el departament de Radiodifusió estava integrat i depenia totalment del de Presidència), en definitiva que l'ordre de clausura de Ràdio Pica va surtir d'ell més que del propi Pujol. A Prenafeta sempre l'hi han interessat els mitjans de comunicació, l'any 1991 va editar el diari en castellà El Observador, un autèntic fracàs tan a nivell econòmic com de repercussió popular.
Miquel Sellarès, en aquell 1987 de CiU i de tota confiança de Pujol, que l'hi encarregà la formació i remodelació del Mossos d'Esquadra. Prosionista i militarista, va enviar vàries promocions dels Mossos a formar-se a Israel. Va portar el comandament de l'operatiu del tancament de l'emissora pels Mossos com Director General de Seguretat. El 2003-2004 fou secretari de Comunicació de la Generalitat de Catalunya (primer tripartit). Va fer arribar una notificació a totes les emissores sense concessió administrativa de Catalunya, incloses les ràdios lliures, on proposava un tancament fins esperar el resultat d'un concurs de llicències. Tal prepotència sense base legal va quedar en res, al ser destituït de manera fulminant del seu càrrec al ser descobert un informe secret sobre el color partidista i afinitat al govern de la Generalitat de tots els periodistes i mitjans de comunicació de Catalunya, que es va realitzar des del seu departament.

- Ha fet alguna cosa el tripartit aquest 8 anys diferent al que feia CiU respecte a les ràdios lliures ?

La veritat és que en la nostra problemàtica s'ha desentès absolutament, el seu comportament ha sigut igual i inclús pitjor en alguns aspectes que en la legislatura pujolista, si hi ha potser una excepció és la d'en Santiago Ramentol, exsecretari general de mitjans de comunicació de la Generalitat i actualment al CAC, sempre ens escoltà i rebia al seu despatx, i va proposar que els nostres mitjans no entressin en concurs i fosin regulats d´immediat amb un títol habilitat. En definitiva, el tripartit, escudant-se en ser progressista i d'esquerres, ha demostrat una inoperància il·limitada.
L'únic que ha quedat clar en la seva efectivitat són els sous dels seus alts càrrecs, i crear filtres o dilatar burocràticament qualsevol entrevista personal amb nosaltres.

- Com veus el futur en general del moviment llibertari i la moguda contracultural?
Què en penses de les noves generacions?

Si analitzem a fons els moviments i canvis socials dels anys 60 i 70, feminisme, ecologia, insubmissió, anticapitalisme, defensa animal, naturisme, etc, que actualment la majoria de la societat ha integrat, trobarem la primera llavor, indiscutiblement en l´anarquisme.
Actualment l'atur, la gran estafa global del capitalisme i la ineficàcia i corrupció política han radicalitzat i sensibilitzat a les noves generacions.... moltes vegades inconscientment les actituds d'acció directa i autogestió que adopten els joves són deutores del moviment llibertari.
També la participació directa en fòrums i xarxes socials a Internet ha fet possible l'extensió sense fronteres de l'expressió àcrata contra les injustícies i els abusos de poder dels polítics.

> LES FRASES...

"La participació directa en fòrums i xarxes socials a Internet ha fet possible l'extensió sense fronteres de l'expressió àcrata contra les injustícies i els abusos de poder dels polítics"

"Totes les llicències a Catalunya fins ara han estat concedides per raons econòmiques, amiguisme o afinitat política"

"En definitiva, el tripartit, escudant-se en ser progressista i d'esquerres, ha demostrat una inoperància il·limitada"

Conferència de delegats sobre les Mútues

Paco Pozo, Secretari Salut Laboral CGT Catalunya

El passat 15 d'abril es va celebrar en els locals de CGT a Via Laietana una conferència de delegats i delegades on es va tractar l'actual marc legal de les Mútues d'Accidents de Treball i Malalties professionals de la Seguretat Social.
A l'acte, organitzat conjuntament per les Secretaries de Salut Laboral, Acció Sindical i Jurídica del SP de la CGT de Catalunya, van assistir més de setanta delegats i delegades vingudes d'arreu de Catalunya.
La Conferència la va obrir el Secretari General de Catalunya, Bruno Valtueña, donant pas a una breu exposició de les Marxes a Madrid per part de la FESIM, que es realitzaran la primera quinzena de maig.
Es va comptar amb la presència de la companya Mª José Espinosa, tècnica en gestió administrativa i delegada a la mútua MAZ, i també amb el company Desiderio Martín, responsable de la Secretaria de Salut Laboral a nivell estatal.
La Conferència que va servir per posar en comú experiències i aspectes teòrics i pràctics, va servir per presentar un document que, a mode de guia, recull aquelles preguntes més habituals sobre com les mútues gestionen la salut dels treballadors i treballadores.
Un dels aspectes a tractar va ser la campanya que la CGT, a nivell estatal, portarà a terme amb motiu del Dia Internacional de la Salut i la Seguretat al Treball, el 28 d'abril, amb la proposta de convocar, aquest dia als diferents territoris, ocupacions de mútues per fer visible i denunciar el paper que jugen aquestes entitats en la degradació de les condicions de treball i la pèrdua de salut que patim els treballadors i treballadores.
Teniu a la vostre disposició els materials de la conferència en suport digital al web, en concret la Guia sobre les Mútues d'Accidents de Treball i Malalties Professionals de la Seguretat Social (MATMPSS) i el power point sobre el marc legal de les MATEPSS, aneu a:
www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article3828

Butlletí sobre la reforma del mercat laboral i les pensions

Gabinet d'Estudis Confederal de la CGT

La reordenació de les relacions laborals que s'han vingut introduint des de fa ja gairebé trenta anys, vénen sent justificades -en gran mesura-, per les crisis successives dels anys 80 i 90. Aquestes crisis, qüestionen la societat de la plena ocupació, de l'estabilitat política, de la regulació estatal de l'economia (estat interventor), de les polítiques socials que corregirien en alguna mesura les desigualtats socials i assistim a un nou ordre social on el mercat, recolzat en fonaments ideològics denominats neoliberalisme, dóna vida a aquest ordre.
Ara, en una crisi sense precedents (financera, ecològica, social i econòmica) la lògica de les reformes estructurals: mercat de treball i sistema de pensions, que es pretenen implantar (amb consens si pot ser i potser sense ell) a partir d'aquests paràmetres, subordina els salaris a les condicions que possibilitin el creixement econòmic i la inversió segura del capital.
Així, la nova configuració del mercat de treball, projecta un horitzó on la homogenització de les condicions de treball, compleixen amb la condició del creixement sostenible en el temps (Llei d'Economia Sostenible).
La flexibilitat laboral ha suposat la ruptura de les relacions estables entre el treballador i el seu lloc de treball (la seva ocupació), i ha instaurat un règim de segmentació, fragmentació i aconseguint, tant increments de la productivitat com contenció salarial.
La inseguretat, la precarització del treball, s'instal·len com un tret permanent, creant-se d'aquesta manera la condició per al creixement econòmic: s'ha arribat a l'homogeneïtzació a la baixa de les condicions de treball, entorn del criteri de flexibilitat.
En els diferents períodes en els quals s'han aplicat reformes en els mercats de treball (de l'ocupació, per a ser més exactes), les posicions de poder -on compta la voluntat i l'interès de cada part-, se circumscriuen a la voluntat de les gerències empresarials.
L'interès d'empresa -revestit de retòrica salvadora, bé de l'economia nacional, bé de la nostra posició competitiva en el mercat mundial-, és l'única raó i, a més "inevitable", de la reordenació de les reformes i de les polítiques orientades en funció del capital.
Els canvis legislatius, les reformes Laborals, representen la legalitat aplicada amb mà de ferro sobre les classes assalariades i la flexibilitat ha inspirat –amb diversos matisos-, tota la legislació laboral des de fa gairebé trenta anys fins a ara.
Per explicar tot això des del Gabinet d'Estudis Confederal hem editat aquest butlletí de 46 pàgines sobre "Reforma del mercat laboral i les pensions". Per accedir al butlletí en pdf aneu a:
www.in-formacioncgt.info/juridico-sind/informes/Boletin-Reforma-Laboral-y-Pensiones.pdf

El Sindicat de la Muntanya Pilum - CGT escull Secretariat Permanent

CGT Ponent

L'Assemblea del recentment constituït Sindicat de la Muntanya Pilum - CGT, realitzada el 17 d'abril a Sort, va anomenar el Secretariat Permanent que tindrà la responsabilitat de coordinar l'activitat i representar-lo davant la societat. Aquest sindicat agrupa l'afiliació de la CGT existent a les comarques pirinenques de Lleida.
L'Assemblea es va celebrar amb l'assistència del Secretari General de la CGT de Catalunya Bruno Valtueña i el Secretari d'Organització de la Federació Intercomarcal de Lleida Paco Núñez, qui van felicitar als joves afiliats assistents per la iniciativa de tirar endavant aquest projecte que tindrà el recolzament de la estructura de la CGT. Després de un enriquidor debat, es va continuar al nou local del Sindicat, situat a la plaça Major de Sort (Pallars Sobirà), d'una forma més relaxada amb un intercanvi d'experiències i plans de futur.

CGT Chiapas estrena web

Redacció

Des del mes de març ha tornat a la xarxa el web www.cgtchiapas.org eina virtual des de la qual la CGT de l'Estat Espanyol difon el seu suport i solidaritat amb la lluita per l'autonomia i l'autogovern de les Comunitats zapatistes i els moviments socials de baix a l'esquerra a Mèxic.
La finalitat del web és proporcionar una base de notícies i denúncies en permanent actualització la qual permeti visualitzar l'actualitat de les rebel•lies mexicanes. Davant un context nacional - mexicà - i internacional en el qual abunden fins a l'ofegament l'autoritarisme, la corrupció i el col•lapse ecocida, es converteix en prioritari generar i mantenir relacions socials basades en el suport mutu i l'horitzontalitat, la llibertat i la comunicació constant

Perquè els mateixos governs que han mantingut Haití en la misèria durant segles mostren ara tant d'interès en reconstruir-lo?

Ni la misèria ni les ocupacions militars són catàstrofes naturals.

Haití: la catàstrofe de la invasió militar

Maria Romano

El terratrèmol que va sacsejar Port-au-Prince el passat 12 de gener ha tornat a omplir els mitjans de comunicació de conmovedores imatges sobre els desastres naturals que regularment assolen països pobres i llunyans, com Haití, que (s'ens ha dit una i una altra vegada) està considerat el país més pobre de l'hemisferi occidental i un dels països més pobres del planeta.

Aviat, a les terribles imatges de persones ferides i cases derruïdes, es van afegir d'altres no menys desoladores: les d'un nou desplegament militar vestit de missió humanitària. De fet, després de la catàstrofe, el govern d'EEUU es va apressurar a assumir les tasques de "seguretat" i "reconstrucció" del país. Obama anunciava així que pensava plantejar una feina de reconstrucció a llarg termini per recuperar Haití, tal i com es va fer amb Europa tras la Segona Guerra Mundial i als balcans tras la guerra de Kosovo. També advertia que, a més de les tasques humanitàries, el rol dels 20.000 soldats i marins enviats a Haití seria el de començar a fer-se càrrec de la seguretat, tot atenent a la crida dels haitians.

El govern espanyol tampoc no va trigar gaire a sumar-se a la línia de la intervenció militar "humanitària". El 22 de gener va partir a Haití des de Rota un buc d'assalt amb 423 militars preparats, segons fonts oficials, per dur a terme una missió sanitària, de protecció i evacuació de ferits. Irònicament, s'ha donat a aquesta agrupació el nom de la Hispaniola, el mateix amb què Cistòfol Colom va batejar la illa quan va arribar al Carib l'any 1942 i va establir la primera colònia espanyola a Amèrica.

Com és que l'ajuda sanitària i humanitària l'han de portar avions de l'exèrcit i marines armats? Perquè els mateixos governs que han mantingut un país en la miseria durant segles mostren ara tant d'interès en reconstruir-lo? No m'ho explico, si no és perquè la ingent inversió militar "humanitària" persegueix altres prioritats.

L'altruistra control de la seguretat que ha ofert el govern d'EEUU a Haití ha inclòs la gestió de l'aeroport de Port-au-Prince, cedit pel govern de Préval. I aquesta gestió va prioritzar durant setmanes la descàrrega de material militar i l'evacuació de ciutadans estadounidencs, impedint l'arribada d'avions amb ajuda mèdica i humanitària. Així ho van denunciar organitzacions no guvernamentals de diversos països, que veien amb frustració com el material humanitari era desviat a Santo Domingo sense possibilitat d'arribar a una població haitiana en una situació cada dia més desesperada.

Sembla que és la forma habitual de garantir aquestes missions humanitàries per part dels governs dels Estats Units. Com explicava el sociòleg nord-americà James Petras en una entrevista per a Radio Centenario, és la seva manera d'intervenir en situacions de crisi: el primer és desplegar les tropes per aconseguir el control de les bases militars, dels ports i de tots els sistemes de comunciació. Segons Petras, amb aquest desplegament militar, en realitat Estats Units està aprofitant una cojuntura desgraciada per prendre el poder a Haití. I és que davant tanta demostració de solidaritat de la "comunitat internacional" amiga d'Haití, no hem de perdre de vista quines són les sucoses oportunitats geopolítiques i econòmiques que obre la catàstrofe per qui les vulgui aprofitar.

Com a contrapunt a la insistència mediàtica amb les imatges dels soldats missioners desplegats per garantir la seguretat dels equips d'emergència i de rescat, durant el mes de gener vam tenir també l'oportunitat d'escoltar una veu dissonant, la del periodista Fran Sevilla, corresponsal a Haití de la poc sospitosa d'antiimperialisme Radio Nacional de España. En varies intervencions a la ràdio, el periodista repetia amb indignació que no hi havia cap soldat a Haití distribuint ajuda humanitària. "Las fotografías que habéis visto, yo creo que son una buena manera de hacer márqueting, porque de eso no se ve aquí absolutamente nada", expressava el corresponsal. "No he visto marines distribuyendo ayuda humanitaria o llevando cajas por ningún sitio. Es una imagen que no tiene nada absolutamente que ver con la realidad". El corresponsal explicava també que, quan es parlava de bandes criminals, en realitat es referien a persones desesperades que necessitaven aigua i menjar, i que els soldats la prenien a cops contra la població simplement per ocupar el pas o per voler agafar una bossa de farina.

Davant de la visió de la tragèdia i la presentació d'Haití com a país pobre, val la pena recordar com era aquest país abans del terratrèmol i quina ha estat la seva història. Una història de colonització (va ser una de les més fèrtils i pròsperes colonies franceses), d'explotació i resistència (Haití va ser el primer país independent d'Amèrica sorgit d'una revolta d'esclaus), d'intervencions a la seva política per part dels governs i les companyies d'Estats Units amb l'objectiu de garantir el control dels recursos de la illa (16 vegades al segle XX), de deute econòmic, bloquejos i destrucció de la seva soberania alimentària a la mercè de les directrius del Banc Mundial i el Fons Monetari Internacional.

Que les versions sobre el desastre natural i l'ajuda "humanitària" no ens impedeixin veure les causes polítiques de la pobreça. Aquesta pobreça que fa tant vulnerables a qui no tenen infraestructures i construccions sòlides ni cap protecció social. Perquè ni la misèria ni les ocupacions militars són catàstrofes naturals.

EL SEMÀFOR

Retrocés

• CONGO, RD: Les Nacions Unides acusen a les Forces Armades congoleses i als grups armats presents al país de cometre crims contra la humanitat.
• ETIÒPIA: L'agència BBC assenyala que milions de dòlars destinats a les víctimes de la fam de 1984 i 1985 van ser desviats a diversos grups rebels.
• NIGÈRIA: El MEND fa explotar dos cotxes-bomba durant una reunió oficial a l'estat de Delta sobre la implementació de l'amnistia oferta pel Govern als seus combatents.
• PAKISTAN: Augmenten els atacs d'avions no pilotats nord-americans.
• SOMÀLIA: Nacions Unides assenyala que part de l'ajuda humanitària que rep el país acaba a les mans de la insurgència i grups criminals.

Alerta

• IEMEN: El president declara el final de la guerra amb els insurgents xiïtes del nord del país, mentre analistes adverteixen sobre la necessitat de garantir el cessament d'hostilitats.
• INDONÈSIA: El Govern reforça la presència militar i policial a Aceh davant del temor que Jemaah Islamiyah i altres organitzacions estiguin consolidant la seva activitat a la regió.
• IRAQ: La Comissió Electoral rebutja un nou escrutini de la totalitat dels vots de les eleccions del 7 de març, que conduiran a la conformació d'un nou Govern.
• KENYA: El fiscal de la Cort Penal Internacional afirma que els líders polítics del país van organitzar i van finançar els atacs a la població civil perpetrats després de les eleccions de desembre de 2007.
• KIRGUIZISTAN — UZBEKISTAN: S'incrementa la tensió a la frontera comuna, amb diversos incidents de seguretat.
• SENEGAL: Un soldat mor i cinc resulten ferits en un operatiu a gran escala llançat per l'Exèrcit contra el grup armat MFDC.
• SUDAN: Nacions Unides estima entre 140 i 400 el nombre de víctimes de l'últim operatiu militar a Jebel Marra.

Avanç

• ARMÈNIA — AZERBAIDJAN: El Govern d'Azerbaidjan accepta amb algunes excepcions l'última proposta de principis bàsics per a la resolució del conflicte.
• GEÒRGIA: Una delegació de la Cort Penal Internacional visita Rússia per tal de promoure la justícia per a les víctimes del conflicte amb Geòrgia el 2008.
• GUINEA: La Junta Militar anuncia la celebració d'eleccions presidencials el pròxim 27 de juny, amb les que es pretén posar fi a la crisi generada pel cop d'Estat.
• ÍNDIA: L'escriptora Arundathi Roy accepta ser observadora neutral en unes possibles negociacions entre naxalites i Govern si aquest últim hi accedeix.
• SOMÀLIA: El Govern Federal de Transició i el moviment político-religiós Ahl as-Sunna wal-Jama'a assoleixen un acord de repartiment de poder pel qual també es comprometen a combatre a al-Shabab.

Malhauradament hi ha massa exemples d'actuacions il·legals per part dels Mossos d'Esquadra

El capitalisme s'expandeix amb el militarisme i les guerres

BALA PERDUDA

La màgia del retrobament

Toni Àlvarez

Com si 7 anys de tripartit no haguessin passat, un grup de persones i col·lectius vam tornar a passejarnos pel Saló de l'Educació de Catalunya. El nostre objectiu no era mirar els estudis pel curs vinent, de fet tots passàvem de molt llarg la trentena, sinó tornar a visitar el stand que l'exèrcit espanyol te a bé muntar a aquest saló. Una altra vegada exèrcit i educació…Ja.
He de dir que enguany el stand era d'unes mides molt més modestes i petites que altres anys, molt més discret, molts menys medis audiovisuals. Podríem pensar que la crisi afecta a tothom, i és veritat, sols que als militars la crisi els afecta de forma diferent: no els hi cal tants metres quadrats i vistositat per reclutar, ara ells són els que esperen als futurs soldats.
De fet, des de l'any 2008 l'exèrcit pot arribar als 86000 soldats previstos des de la fi del servei militar obligatori a l'any 2000. Van passar els anys on s'havia de baixar el coeficient intel·lectual per poder incorporar a més tropa i obrir l'exèrcit espanyol a persones estrangeres (ara un 6'7%) tot i que continuaran venent-nos que reparteixen caramels a les missions internacionals i possibilitant la pau mentre ocupen països.
No han deixat passat l'oportunitat els militars al oferir , ni més ni menys, 13.233 places a la convocatòria d'enguany, en un any on el govern ha deixat a la mínima expressió la convocatòria de funció pública. I ha tingut èxit ja que per cada plaça s'ha presentat 5 candidats.
Per això demano, i suggereixo, al Departament d'Educació de Catalunya que siguin una mica llestos i no quedin tan retratats en el seu servilisme, que facin cas de les lleis educatives que promouen la noviolència i la pau, que facin un gest de cara a la galeria suposadament d'esquerres i que l'any vinent no els deixin posar el seu estand. No els hi cal, és inútil i antiestètic, no es guai, no fa país (català)…
Així ens estalviaríem les excuses que hem d'escoltar cada any: que aquest Saló és responsabilitat de la Fira de Barcelona, que els militars serveixen per fer la pau, la tasca humanitària dels exercits i tantes altres tonteries, excuses i estupideses que busquen emmascarar la manca de voluntat política de ser mínimament coherent amb les lleis educatives que han de fer funcionar les escoles de Catalunya.
Tan debò algú d'aquests personatges, que s'inventaran el lemes i els discursos de la propera campanya electoral, llegeixi aquesta columna i vegis la "conveniència d'aquestes innovacions", jo les ofereixo sense copyright. Però em temo, i a la vegada m'alegra i m'enorgulleix, que cap d'aquests personatges em recordaran per aquestes Bales Perdudes. Continuarem tornant al Saló de l'Educació de Catalunya…

Contra la MAT, des dels boscos

Jordi Martí Font

Les persones que ocupaven l'espai on havia d'anar la torre 114 del traçat de la línia de Molt Alta Tensió (MAT) ja no hi són. O almenys no són dalt dels arbres del bosc de Sant Hilari Sacalm, en el campament que durant mesos hi han construït a base de continuïtat, treball, alegria i compromís. Elles i ells com cap altre ha portat a la pràctica les teories de l'acció directa no violenta que defensa Thoureau quan argumenta els principis de la desobediència civil per construir un demà sense imposicions de cap mena, un demà que algunes i alguns encara ara anhelem.
En les darreres setmanes, els manaires de les quatre províncies han aprofitat un desastre natural -per dir-ho així- per defensar un cop més la construcció de la MAT, de l'autopista elèctrica que farà possible que l'Estat francès vengui l'energia que li sobra de les seves centrals nuclears a les seves antigues colònies d'Àfrica i a l'Estat espanyol. La tempesta que va deixar sense electricitat les comarques gironines durant uns dies -el fenomen natural- va tenir unes conseqüències importants sobre les línies elèctriques d'aquella zona amb la caiguda de desenes de torres i el consegüent tall de llum. Podem atribuir la destrossa a l'extraordinària tempesta i fins i tot a la descurança que Red Eléctrica Española té d'aquesta línia, però mai al fet que no existeixi la MAT, ja que aquesta línia en cap cas servirà per subministrar fluid

elèctric als usuaris corrents. Els amos van voler fer passar, un cop més, una cosa per l'altra, donant arguments espectaculars per defensar l'indefensable: la seva necessitat d'acabar la construcció de la MAT com abans millor. Ningú no se'ls va creure. O sigui que ja podien, ara mateix i sense esperar un altre "xoc" de doctrina aprofitable, fer acabar l'acampada pacífica que des de feia mesos els posava en qüestió. El cost del desallotjament no era desproporcionat: unes fotos a la premsa, alguna manifestació i algun article d'opinió i poca cosa més…
La policia democràtica dels Mossos d'Esquadra -al costat de guàrdies de seguretat de l'empresa Eulen- ha actuat, un cop més, defensant els interessos particulars d'una empresa que si existeix és només com a conseqüència de model ultraliberal de creixement que en els darrers decennis ha transferit la riquesa col·lectiva, la propietat pública de serveis bàsics com són les elèctriques, a mans privades de senyors mudats amb pegat a l'ull. Els mossos, i les mosses (que per això són una empresa -públicaamb pla d'igualtat), han fet fora les persones que s'oposaven a la línia amb el seu propi cos, donant tot el que tenen les persones íntegres i que s'estimen el món on vivim
Com els i els brigadistes que als anys 30 del segle XX van venir als Països Catalans per plantar cara al feixisme, les resistents dels boscos, des de dalt dels arbres, han donat una lliçó de compromís solidari no només amb les persones que vivim per aquí sinó també amb aquí mateix, amb la terra que ens dóna la vida i que els encorbatats del segle XXI, des de despatxos lluents amb aire condicionat, envien a la destrucció per tal que les empreses de què cobren continuïn fent créixer els seus beneficis. Des del bosc, el crit de "visca la terra!" ha estat, dit o no dit, tant és, el crit de qui abans que diners vol vida, de qui abans que beneficis exigeix vida, de qui abans que destrucció viu vida. Un "visca la terra!" que agermanava els boscos de Sant Hilari, tal com recordava el darrer "El Pèsol Negre", "amb el MEND a Nigèria per defensar el Delta del riu Níger, els maputxes a l'Araucània o el Front d'Alliberament de la Terra a diversos països del món amb la seva estratègia descentralitzada". Des dels boscos, no demanaven un soterrament de les línies elèctriques o un recorregut alternatiu sinó que s'hi oposaven frontalment.
Anestesiats per la remor de telenotícies que ens conten el món des d'un sol punt de vista, sempre el mateix, i adormits davant del teatre parafeixista (o per a ximples) del clan Cuní-Rahola, la defensa de la terra de les dones i els homes contra la MAT, des de dalt dels seus arbres, ha estat un petit espai de trencament d'aquest espectacle tan dolent i tan car que volen que visquem en els moments en què no treballem com si es tractés de la nostra pròpia vida. I cada cop més, no ens els creiem… I cada cop més, no els creguem!
Per a més informació sobre la lluita portada a terme per aquest grup d'activistes contra la MAT, que van donar vida durant diversos mesos al campament i l'ocupació forestal anti-MAT a la zona de les Guilleries, i conèixer com va anar el seu desallotjament per part dels Mossos d'Esquadra, podeu anar al seu bloc:
http://desdelsboscos.blogspot.com/

Tenim Dret a La Barceloneta, per un barri de veïnat i popular

La Barceloneta amb l'aigua al coll

Més de 500 persones es manifestaven el 20 de març pels carrers de La Barceloneta fins arribar a la Plaça de Sant Jaume, per demanar l'anul·lació definitiva del "pla dels ascensors", sota el lema "Perquè no volem ser un barri turístic, Exigim el nostre dret a La Barceloneta
Un cop més, vam sortir junts al carrer per defensar el barri. Era el quart any que una manifestació recorria els carrers del barri i enfilava cap a plaça Sant Jaume per aturar el 'pla dels ascensors'. Aquesta vegada, a més, celebravem que, gràcies a la lluita, el pla està pràcticament parat. Fa més de tres anys, podia semblar que la batalla estava perduda d'entrada. Però la batalla perduda és aquella que no es comença.
Ens neguem a que el destí de la Barceloneta sigui ser un pastís immobiliari i un monocultiu turístic. També hem sortit al carrer per una altra gran problemàtica del barri: la sobreexplotació turística.
Però atenció, la lluita per l'anul·lació del pla encara no està guanyada del tot. El pla dels ascensors està parat políticament però no podem oblidar que segueix ben

vigent sobre el paper i a punt per a aplicar-se quan amaini la crisi i les immobiliàries trobin l'ocasió de rapinyar, o quan el Districte així ho decideixi… Per això cal aconseguir l'anul·lació definitiva.
Però hi ha molt més per guanyar a més de l'anul·lació del pla dels ascensors. Estem lluitant pels nostres drets. I és que tenim dret al barri; tenim dret a decidir col·lectivament com volem viure en aquest tros de terra triangular a la vora del mar que és casa nostra, casa de tots, dels que hi som i dels que vénen, la Barceloneta. Tenim dret a quedarnos al barri i a no veure'ns forçats a marxar-ne per motius econòmics. Tenim dret a un habitatge digne i assequible que no ens hipotequi la vida. També tenim dret a una educació gratuïta i en condicions, mentre els nens del CEIP Mediterrània fa més de tres anys que estan en barracons. Tenim dret a la cultura i a l'esport, però no hi ha cap equipament esportiu gratuït o més assequible, ni cap local d'assaig per a músics, i encara es posen pegues a les festes populars. Tenim dret a l'espai públic, a fer servir el carrer com a lloc de trobada sense haver de pagar una fortuna en una terrassa.
Més informació a: http://labarcelonetaambelaiguaalcoll.blogspot.

Llibertat Alfonso, activista dels moviments socials empresonat

Secretaria d'Acció Social
CGT Catalunya

Des del 8 d'abril, l'Alfonso Hermoso, veí de l'Hospitalet, treballador i membre de la secció sindical de CGT a Parcs i Jardins de l'Ajuntament de Barcelona, es troba empresonat a Brians 2. Ha començat el compliment d'una condemna de 3 anys de presó. El seu delicte va ser anar a una manifestació convocada per l'Assemblea d'Okupes de Barcelona el 19 de maig de 2007; una manifestació que va ser encerclada pels antiavalots dels Mossos d'Esquadra que van estar agredint als i les manifestants amb una arma considerada il·legal pel propi Departament d'Interior, el kubotan (una espècie de punxó). L'acusació que va motivar la condemna de l'Alfonso, en un judici ple d'irregularitats, fou la d'agredir a un dels policies que l'estava agredint amb aquesta arma il·legal.

Davant de l'alarmant situació generada per la condemna i empresonament del nostre company, des de la CGT manifestem que:

1. El segrest o "pastoreig" de manifestacions posada en pràctica pel govern tripartit de Catalunya en els darrers anys és una pràctica que vulnera greument el dret de manifestació i la llibertat d'expressió.
2. Malauradament hi ha massa exemples d'actuacions il·legals i denunciades per part dels Mossos d'Esquadra, com les càrregues contra els estudiants del 18 de març de 2009 o els maltractaments a persones detingudes. La situació del 19 de maig de 2007 n'és un exemple més.
3. La jutgessa titular del Jutjat núm. 12 d'executòries de Barcelona ha denegat la suspensió cautelar de l'ingrés a la presó de l'Alfonso malgrat que més de 53 entitats, entre elles CGT, havien presentat una petició d'indult. Es vulnera així el principi defensat per la pròpia consellera Tura i pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de suspendre els ingressos a presó quan hi ha un indult demanat, suspensió que sistemàticament s'aplica, per exemple, en els casos de Mossos d'Esquadra condemnats per tortures o de polítics.

L'Alfonso, a més de treballador i lluitador sindical, fa anys que és un actiu militant de moviments socials. És per aquesta raó que ha estat condemnat després d'un judici ple d'irregularitats i sobre el qual hi ha un recurs al Tribunal Constitucional. És també per aquesta raó que ha estat empresonat malgrat la presentació de l'indult, en contra la pròpia administració de justícia dictamina.

Per aquestes raons, des de la CGT exigim l'alliberament immediat i sense condicions de l'Alfonso. Però també per aquestes raons demanem que s'aturin les polítiques de repressió a qui des de sindicats i moviments socials lluitem dia a dia contra les injustícies del capitalisme i en defensa dels drets socials més elementals.

Des de la Secretaria d'Acció Social de la CGT de Catalunya es demana a tota la CGT que mostrem la nostra solidaritat amb l'Alfonso. A més de les actuacions que des de la CGT i des d'altres moviments socials, en especial la campanya unitària puguem realitzar, hi ha una altra forma d'expressar el nostre suport i solidaritat personal: escrivint-lo a la presó. Tot i que pel que sabem l'Alfonso es troba fort i relativament bé d'ànims, és molt important per ell rebre mostres de solidaritat del màxim de persones de l'exterior de la presó. Per això us animem a escriure-li a aquesta adreça: Alfonso Hermoso Castillo, CP Can Brians 2 AC3000, 08760 Martorell

Més informació al bloc: http://alfonsolliure.blogspot.com/

Inmigrapenal denuncia les pràctiques policials il·legals en les redades i detencions d'immigrants

Àrea d'Immigració CGT

El grup Inmigración y Sistema Penal INMIGRAPENAL, conjuntament amb altres associacions, van presentar el mes de març una queixa al Ministeri de l'Interior i el Defensor del Poble.

La queixa cursada al Ministeri de l'Interior (i de la qual s'ha donat trasllat al Defensor del Poble) sobre controls d'identitat i detencions ha estat signada per unes 150 associacions (entre elles la CGT), i amb ella es vol reclamar que en matèria d'immigració, l'Estat, almenys, respecti la llei.

Les queixes sobre detencions policials d'immigrants practicades al marge de la legalitat, van quedar confirmades per la Circular núm. 1/2010, de 25 de gener de 2010, de la Comissaria General d'Estrangeria i Fronteres. Aquesta Circular evidencia la pràctica policial de la conducció a comissaria d'immigrants que, a pesar d'estar degudament documentats, no acrediten la seva estada regular a l'Estat espanyol.

A més, INMIGRAPENAL ha realitzat un informe detallat sobre la il·legalitat d'algunes pràctiques policials habituals, la lectura del qual us recomanem.

Davant aquestes actuacions realitzades pel cos Nacional de Policia, consideren que AQUESTA PRÀCTICA ÉS ABSOLUTAMENT IL·LEGAL. La policia no té habilitació per a privar de llibertat en aquestes circumstàncies, podent incórrer en un delicte de detenció il·legal. Segons la normativa vigent només és possible la conducció a dependències policials per a la identificació de ciutadans no documentats. La denominada per la Circular 1/2010 "detenció preventiva" únicament cap en els casos d'indicis de la comissió d'un delicte. Finalment, la legislació d'estrangeria només permet la "detenció cautelar" en el marc d'un procediment sancionador ja incoat i quan, complint-se els requisits establerts, així ho acordi l'instructor del procediment. Cap d'aquests supòsits legals concorre en les pràctiques policials denunciades.

Així mateix són ABSOLUTAMENT IL·LEGALS els controls d'identitat practicats de forma selectiva sobre població immigrant amb la finalitat de comprovar la seva situació de regularitat administrativa a Espanya. D'acord amb la legislació vigent, la policia només pot establir controls d'identitat en els casos d'indicis de comissió delictiva . Resulta INACCEPTABLE en un Estat de Dret que el Ministeri de l'Interior promogui la privació de llibertat al marge de la llei.

Davant la gravetat d'aquests fets, els col·lectius i associacions que han signat la queixa, sol·liciten al Ministeri de l'Interior que públicament doni instruccions clares a la policia perquè cessin amb caràcter immediat aquests controls d'identitat i detencions il·legals.

Per conèixer el text de la queixa que s'ha fet arribar al Ministeri de l'Interior i el contingut de l'Informe "CONTROLES DE IDENTIDAD Y DETENCIÓN DE INMIGRANTES. PRACTICAS ILEGALES" els podeu trobar en la web de Transfronterizo http://www.transfronterizo.net/ o de Inmigrapenal http://www.inmigrapenal.com

SALUT I ANARQUISMES

Josep Cara Rincón (Berga)

Companyes

L'altre dia vaig participar a Lleida a una taula rodona sobre la necessitat de coordinació del món llibertari. Va ser com un dejà vu. És un tema en el que hi porto molt de temps. En el cíclic i sovint ingrat esforç per intentar que les persones, grups, col·lectius i ateneus antiautoritaris ens coordinem —més enllà de les confederacions anarcosindicals— es repeteixen també les mateixes dificultats. La realitat actual i la dels darreres dècades ha estat així. Sempre podem girar l'esquena als fets i fer un discurs ideal i parcial a l'estil de: les maneres de fer llibertàries s'han escampat a la resta de moviments socials, mai en els darrers trenta anys hem sigut tants com ara, juntes podem, entre totes ho farem tot, etc. Ho sento però això no és buscar solucions. Com en la resta de problemes dels projectes i impulsos antiautoritaris seria desitjable que de les experiències, per dolentes que siguin, se n'extregués algun aprenentatge amb l'objectiu de no repetir eternament els mateixos errors; allò del dia de la marmota...

No s'ha de buscar unitat ni uniformitat ideològica. Cal un mínim comú i llestos. Totes les famílies llibertàries haurien de cabre. No ens ajuntem per casar-nos sinó per fer coses concretes. S'han de deixar de banda els prejudicis. El culte a les sigles ha fet molt de mal però la seva crítica (antiorganització) no pot amagar la manca de compromís o la inacció. Les organitzacions específiques no poden ser com les joventuts d'un sindicat, això no funciona, la FIJL (1980-90) ho va demostrar i ara ho està fent la FIJA.

No tot val, cal fugir del frontpopulisme i l'esquerranisme que ens fa treballar per interessos que potser no són els nostres però també s'ha d'esquivar el purisme que porta a la inacció.

Fins aquí el que no ha de ser. Ara el que ha de ser: la coordinació ha de ser en base a projectes concrets. Puntuals o permanents i als que no cal que s'apuntin totes les entitats amb voluntat de coordinar-se. Sota el paraigues coordinador hi ha de cabre el màxim de sensibilitats antiautoritàries, amb uns mínims comuns (per exemple: solidaritat, acció directa enfron la delegació, antipoliticisme, foment i pràcitca de l'autogestió, respecte i el foment de les lluites parcials (feminisme, sindicalisme, alliberament del treball, alliberament animal, nacional, de la natura, etc.). Les coordinacions han d'estar per sobre de l'afiliació sindical o antisindical dels seus membres.

Al meu entendre, haurien de superar —a ser possible— la formalitat orgànica clàssica però perquè això funcioni cal molt compromís, apertura de mires i ambició i aquestes són tres característiques no prou abundants ni a la societat actual ni a l'anarquisme. Salut i, malgrat tot: anarquia!

Article de resposta a la columna de Pepe Berlanga "Ni amb tu ni sense tu"

Martín Navarro Zamora, afiliat al Sindicat d'Administració Pública de Barcelona

Pepe, de què vas! Ara resulta que una gran majoria de la CGT de Catalunya, com s'ha demostrat en l'últim congrés a Lleida, pertanyem a una "fauna" primitiva, arcaica, endògena i retrograda. A més de ser depredadors, som ignorants, agressius i funcionem per pur instint animal en defensa de "l'espècie". Està clar que quan falten les idees per les quals combatre i els arguments per a imposar-les i defensar-les de forma racional, rar en un company tan docte en tot tipus d'opinions i de qüestions al que ens té acostumats des d'aquesta columna mensual, s'arriba al simple bram, ridícul i vergonyant.

D'entrada Pepe, company de viatge (no si a algun lloc, però de moment viatjant) el primitiu, com va demostrar el recentment mort antropòleg francès Lévi-Strauss (els seus "Tristos Tròpics" hauria de ser lectura obligatòria en la futura Escola de Formació, encara que solament fos per a evitar-nos lectures tan poc recomanables com la teva citada columna), el primitiu, dèiem, no és ni de bon tros sinònim d'animalitat ni d'insuficiència mental, sinó tot el contrari: és un pensament elaborat amb una complexa estructura de significats cognitius. Ho reafirma el propi John Zerzan ("Futur Primitiu" repeteixo l'anterior quant a lectura recomanable) i en l'entrevista de l'últim Rojo y Negro, on es posa en dubte que progrés , tecnologia i ciència, una vegada desplaçat el primitivisme, hagin creat un món millor, per contra, estem a vora del col·lapse ecològic i social.

Així que des del ramat depredador reivindiquem, contra la modernitat pragmàtica, el "primitivisme" de les nostres idees anarcosindicalistes, resultat d'un procés històric de lluites obreres que van demostrar que el sindicat és sol instrument o eina de lluita i que per al canvi social (no el natural, company) el sindicalisme ha de dotar-se d'una ideologia per a l'acció: l'anarquisme. Anem doncs de ramat, ramat vermell i negre, de bon tros orgull per la vida i sense moltes pretensions per a donar-nos-les de llestos i de sobrats en qüestions d'intel·lecte.

Per que partim de que les paraules per si soles, no són més que això, paraules. Abstraccions mentals, jocs de significats i trucs de malabars per a dir grans coses, però al traduir-les a l'acció diària i real, es queden això és, en simples paraules. En canvi quan aquestes es converteixen en referència d'una experiència històrica, amb la qual ens sentim identificats per la nostra condició de classe social, no d'animalitat natural, estem donant continuïtat a un projecte comú, projecte amb el qual intentem donar certa coherència a la nostra pràctica social i sindical dintre de la CGT.

Dit tot l'anterior, una cosa si que sembla certa en la nostra organització, que segur que a més compartim: la necessitat d'un debat en profunditat, tranquil però ampli i participatiu, sobre qüestions tant ideològiques com estratègiques de com dur a la pràctica el projecte amb que ens hem dotat tots/es, és a dir, el fer de la CGT un instrument eficaç per a la defensa dels nostres drets laborals i socials.

No és qüestió d'espantar-se pel nivell de disparitat o el grau d'enfrontament que avui dia existeix en la nostra organització. Si som els suficientment intel·ligents i valents per a acceptar la diversitat ideològica dintre de la CGT, si partim del respecte i la legitimitat d'aquesta diversitat d'idees dintre de la nostra organització, si refusem l'insult i la desqualificació i tracem ponts d'enteniment, de col·laboració, de solidaritat interna, podrem tenir l'oportunitat de seguir construint una cosa en comú: un espai dintre del món sindical que doni continuïtat a una pràctica sindical i social combativa, clarament anticapitalista, assembleària i antiautoritària.

La història de l'anarcosindicalisme, en essència des dels seus inicis, està plena de lluites aferrissades entre diferents tendències ideològiques: anarco-comunistes, sindicalistes revolucionaris, sindicalistes. Tendències que van aportar, malgrat el seu antagonisme vital, tot un seguit d'elements comuns per a donar identitat ideològica a l'anarcosindicalisme. Per tant, no es tracta de refusar el debat, això si, el debat intel·ligent basat en la contraposició d'idees, estratègies i tàctiques d'actuació. Tot és ideologia i aquesta es construeïx i es transforma caminant i el repte està a mantenir i realimentar amb les nostres pròpies experiències, aquesta forma de lluita sindical i social a la qual denominem anarcosindicalista.

No som pocs els que avorrim la dinàmica orgànica, però mentre que hàgim de mantenir un mínim d'estructura, aquesta és indispensable. Igualment avorrim que els debats sense idees es facin en passadissos i en escenaris aliens a l'organització per molt multimèdia i mediàtics que puguin semblar als seus autors i no en les assemblees dels sindicats, on la discussió en positiu hauria de motivar la participació d'un gran nombre d'afiliats/des.

En definitiva en la CGT falta discussió, anàlisi i reflexió seriosa sobre tàctiques i estratègies per a l'acció sindical i social, i sobren bregues i exabruptes com la columna que comentem. També falta valentia per a l'autocrítica que ens serveixi per a no caure en anàlisis maniquees sobre jo i les meves raons, contra la resta de l'organització i les seves raons. Cal parlar menys i escoltar més, companys/es.

Company Pepe, demanem respecte a les idees i a la diversitat de les mateixes en la nostra organització. Les diferències enriqueixen si hi ha voluntat de construir i no de deconstruir amb la brega permanent que ens porta al desconcert de la militància i a la inactivitat en el combat diari. I és precisament d'aquestes lluites reals, de les experiències tant dels fracassos i com dels encerts en les mateixes, dels que cabria debatre, argumentar i discutir i no de "batalletes" orgàniques i postcongresuals.

En fi company Pepe, esperem poder trobar-nos en aquests espais de discussió orgànics i no orgànics, per a, amb valentia i intel·ligència, però sense acritud, poder defensar les nostres idees que segur que una gran part són també les teves. La resta, com el contingut de la teva columna, no és que estigui de més, és que simplement no està a l'altura, ni intel·lectual ni èticament d'un company com tu, compromès, ens consta, durant bastant temps amb aquest projecte que implica la CGT.

Per cert no volem deixar de comentar que a pesar de les discrepàncies, controvèrsies i discussions hagudes i per haver, des de la part que ens correspon de la "banda tribal" a la qual et refereixes, tendim la mà per a la col·laboració i la solidaritat interna al grup de companys/es que han assumit la responsabilitat d'acceptar les diferents secretàries del SP Confederal. A tots ells/elles, sort i encert. Pepe, no passa res, un mal dia, un escalfament dialèctic, el té qualsevol.

Documental "Un pais dempeus": Per una nova cultura democràtica

Redacció

Documental dirigit per Mariela Acjia i Jordi Oriola amb una durada de 42 minuts.

A Catalunya, durant els últims anys han sorgit nombrosos conflictes i mobilitzacions al voltant de les polítiques territorials i d'obres públiques. Aquestes mobilitzacions son qualificades de 'cultura del no' per uns, mentres que d'altres les defineixen com una nova cultura del territori.

"Un país dempeus" vol contribuir a aquest debat a través de declaracions de polítics, experts i membres de moviments socials.

A partir de quatre mobilitzacions ben conegudes -la Plataforma en Defensa de l'Ebre, Salvem Les Valls, les lluites al voltant del Pla 22@ i Salvem L'Empordà- s'analitza, amb perspectiva històrica, quin diàleg s'ha generat amb els poders públics i fins a quin punt hi ha hagut participació en la presa de decisions.

Mitjançant aquest audiovisual volen proposar un debat social al voltant d'una nova cultura democràtica. Una forma de fer política que, partint dels valors, potencii la participació dels ciutadans i del teixit social en la definició de les polítiques territorials i d'obres públiques a Catalunya.

Podeu veure el documental a internet a http://vimeo.com/10395916 o descarregar-lo gratuïtament del web www.unpaisdempeus.cat

Desallotgen l'Espai Social Magdalenes del Raval

Espai Social Magdalenes

A les 7 del matí del 8 d'abril van desallotjar l'Espai Social Magdalenes (ESM), situat al barri del Raval de Barcelona. De forma injustificada i desproporcionada, es van presentar 6 furgonetes d'anti avalots dels mossos d'esquadra i tres furgonetes de paletes, els últims amb l'ordre de la propietat, Hotels Catalònia, d'enderrocar els pisos del carrer Magdalenes i Amargós sense tenir el permís d'obres necessari.

Davant aquest fet, i tenint en compte el perill en que, un cop més, han posat al llogater de renda antiga que encara viu a la finca del carrer Amargós, vam trucar al districte i a la guàrdia urbana. Quan una patrulla d'aquesta última es va presentar i va confirmar que la propietat no disposava de permís d'obres, vam aconseguir que s'aturés l'enderroc. A continuació, l'arquitecta col·laboradora de l'ESM va presentar l'enèsima instància relatant els fets a l'oficina d'habitatge.

A la darrera Audiència Pública de Ciutat Vella ja vam advertir que si les condicions de vida d'aquest veí i el seu dret a restar a la finca es veuen perjudicats, la culpa serà compartida entre Hoteles Catalonia i el Districte de Ciutat Vella. El Districte no pot seguir eludint la seva responsabilitat: cal parar els peus a una empresa que ha reincidit en les seves pràctiques mafioses, posant en perill la salut dels veïns i veïnes, vulnerant drets fonamentals i violant la llei vigent.

Recordem que el passat 28 de març l'Espai Social Magdalenes va organitzar el seu darrer acte públic, la 2ª calçotada popular del Barri Gòtic, juntament amb AAVV Gòtic, Cruïlles, Compartir Dona Gustet i l'AAVV Casc Antic. L'assistència de més de 300 veïnes i veïns demostra que Ciutat Vella necessita espais com l'ESM, des dels quals generar drets, recuperar el carrer, crear comunitat i teixir aliances rebels entre les habitants d'aquest barri que es resisteix a ser un parc temàtic.

El Districte també sap de la importància de l'ESM. La pressió veïnal va aconseguir que el Ple del Districte de Desembre aprovés una proposta de cessió d'un local municipal que garantís la continuïtat de les nostres activitats. A data d'avui, segueix sent una promesa incomplerta, sense que se'ns hagi comunicat cap raó que justifiqui la demora.

Ens han desallotjat. Però aquí estem i aquí seguirem. Les nostres lluites, la nostra memòria i els nostres desitjos, no es limitaven a les parets de l'ESM i no acaben amb el seu desallotjament. I ens han desallotjat, però estem satisfetes, perquè Hotels Catalonia no podrà edificar un nou hotel de luxe i sap que les seves pràctiques seguiran sent vigilades.

5è aniversari del Centre Social La Maranya de Lleida

CSA La Maranya

"Som a l'any 2005. Gran part de la població ilerdenca està alienada pels poders fàctics. Tota? No! Un grup d'irreductibles maranyeres resisteix encara i sempre a l'invasor. No és gaire fàcil viure a les guarnicions de barrufets de'n Saura dels estratègics campanents que rodegen el casc antic de Lleida i el CSA La Maranya".
(Centre Històric de Lleida, abril de 2005)
Així doncs, enguany fa cinc anys que vam iniciar un viatge que ens ha portat molt lluny sense sortir del barri. El nostre centre social segueix dempeu in situ en el mateix espai en el que van fusionar-se La Maixanta i Suport Ponent. Han estat uns anys d'activitat frenètica i apassionada en els quals sempre hem tingut molt clara quina era la nostra voluntat: la transformació social des de la base i a partir del contacte veïnal i de la suma d'esforços dels moviments socials.
I aquest camí no té fre. La lluita és un cercle en el que, un cop dins, ja no en pots sortir. Mai s'atura i mai s'acaba. El sistema fa aigües per tot arreu i això ja no s'aguanta. Cal ser-hi per quan peti de veritat. Però mentrestant, cal celebrar l'existència, la resistència i l'estada allà on som, al peu del canó, darrera la barricada amb cadascú de vosaltres i dels vostres col·lectius. La lluita val la pena. Estarem allà on la llibertat sigui la condició de partida i la igualtat una realitat i no un dret constitucional.
Mai ens han convençut les solucions partidistes ni un sistema democràtic podrit ple d'institucions innecessàries i podrides. Hem après la lliçó; ara cal materialitzar-la. Som majoria i la ciutat no és seva. Cal que marxin, i que no tornin.
La crisi ens ha portat a una nova oportunitat per a demostrar a les nostres veïnes i companyes de Lleida que el capitalisme és un sistema que només genera desigualtats i el benefici d'uns pocs, que està disposat a acabar amb els pocs recursos naturals que encara segueixen sobrevivint, que no és una forma d'organització social sinó empresarial i que ens priva de la llibertat.
Teníem ganes de celebrar amb totes vosaltres aquests cinc anys de resistència heroica i de transformació. Per això vam preparar un conjunt d'actes entre el 16 i el 17 d'abril que, més enllà d'una simple festivitat, tenien la voluntat de tirar endavant el nostre projecte i el projecte conjunt dels moviments socials.
Entre els actes, realitzats al nostre local situat al casc antic de Lleida, destacava una taula rodona sobre "El moviment llibertari avui".

Campanya CGT Objecció Fiscal per a fons de resistència 2010

Secretaria d'Acció Social CGT

La OFDM és la no disposició a col·laborar amb una de les pitjors maneres amb les quals el capitalisme s'estén a nivell mundial: amb el militarisme i les guerres, encara que aquestes siguin maquillades últimament com "intervencions humanitàries" o "guerres contra el terrorisme".
Amb la OFDM estem desobeint activament a la despesa militar en el moment de realitzar la declaració de la renda (IRPF). A nivell purament tècnic, consistiria a deduir dels nostres impostos la part que es destinaria a fins militaristes.
Amb la OFDM no estem fomentant o impulsant uns "impostos a la carta" com alguna gent creu, si no que s'està utilitzant una eina que s'emmarca dintre de la desobediència civil, és a dir, el desobeir i trencar, pública i col·lectivament, una llei o norma que es considera injusta, buscant la seva superació per la societat (en aquest cas, la despesa militar i el militarisme).
La fi última de la OFDM és l'eliminació dels exèrcits, la investigació militar i el complex militar-industrial, mitjançant una reducció progressiva de les despeses militars. Fent OFDM mostrem el rebuig social que té la despesa militar en particular i el militarisme en general, al mateix temps que ens solidaritzem amb altres lluites que es donen en la nostra societat per mitjà dels projectes triats.
Amb els diners que desviem al fer la OFDM en la nostra declaració, la CGT proposa donar suport econòmicament lluites concretes, caixes de resistència o projectes socials afins a l'organització i a les idees anarcosindicalistes. Aportant aquests diners que es treu dels nostres actes de desobediència s'aconsegueix fer realitat projectes socials que no reben subvencions, i que permeten seguir treballant per una societat més justa i equitativa.
- Projecte 1: TERRITORI DOMÈSTIC
Som dones de diversos països, diferents nacionalitats i experiències. Algunes amb papers, altres sense papers. Treballem com empleades domèstiques. Tenim unes condicions laborals que ens fan molt vulnerables. Les difícils condicions i la por funcionen aïllant-nos, separant-nos. Per això hem decidit lluitar juntes, com veritable desafiament a l'aïllament i a la por, com manera de fer-nos més fortes.

L'ocupació de la llar sosté la vida de milers de llars quotidianament i, no obstant això, és un treball invisible, infravalorat. Volem que això canviï i que s'equipari amb el Règim General, un pas important en el reconeixement del seu valor. I que les treballadores sense papers tinguin els mateixos drets que la resta. No podem oblidar que aquest treball està passant de mans d'unes dones (les dels països del Nord) a altres (les dels països del Sud) fent que el problema, lluny de desaparèixer, es globalitzi.
Concepte: OF DOMÈSTIC Nº Compte: Caja Madrid - c/c: 2038-1939-42-3000487457.
- Projecte 2: ANTIMILITARISME A PARAGUAI
Des de fa anys a Paraguai existeixen diversos grups antimilitaristes que treballen per una societat desmilitaritzada i ho fan donant suport a altres lluites (camperols, drets humans, moviment juvenil, etc). L'Objecció fiscal d'aquest any es dedicarà a donar suport al moviment antimilitarista de Paraguai i l'acció que la IRG (Internacional de Resistents contra la Guerra) ha preparat per al 15 de maig, dia Internacional de l'Objecció de Consciència, que aquest any se centra en la situació de Paraguai.
Concepte: OF PARAGUAI Nº Compte Triodos Bank - c/c: 1491-0001-21-0020002311.
Formes d'emplenar la declaració d'objecció fiscal:
L'Objecció Fiscal es concreta en el moment d'emplenar l'imprès que facilita l'Agència Tributària per a fer la Declaració de la Renda. El millor és fer la declaració de renda ordinària o simplificada i no la fulla de devolució ràpida. Es pot fer a mà, amb l'ajuda del programa informàtic de l'Agència Tributària.
Et proposem la xifra simbòlica de 84,00 € en protesta pels 84 països empobrits pel deute extern, o bé qualsevol altra quantitat fixa des de €1. Ingresses la quantitat de la teva objecció fiscal en el projecte que hagis triat (demana dos rebuts, un per a tu i altre per a incloure en la teva declaració).
És convenient que adjuntis també una instància dirigida al Delegat/a de Hisenda (veure model en www.nodo50.org/objecionfiscal/ al·legant els motius de la teva Objecció a les despeses militars; en ella li comuniques el total dels diners desviats i el projecte social alternatiu que has escollit. Emplenes els impresos de la declaració i a l'arribar a les deduccions generals, ratlla l'enunciat d'una de les caselles i afegeix "per objecció fiscal a les despeses militars" i la quantitat triada. Si utilitzes mitjans informàtics, pots incloure-la en algun dels apartats que la deducció de la quantitat global es fixa en tant "per cent", o també incloure-la directament a mà.
I per a acabar ens envies les dades de la teva Objecció Fiscal (tipus de declaració, quantitat desviada i projecte triat) a: CGT - OF 2010, C/ Sagunto 15, 1º, 28010 Madrid, o al correu sp-a.social@cgt.es
RECORDA: encara que la declaració et surti a pagar, a retornar o de quota líquida zero, sempre et pots declarar persona objectora fiscal, reclamar els diners que dels teus impostos es destina a la despesa militar, i desviar-lo al projecte alternatiu.

"Arrhash", un documental sobre els bombardejos químics de l'exèrcit espanyol al Rif

CGT Baix Camp

Arrhash (Verí). Documental de Javier Rada i Tarik El Idrissi sobre la massacre química en la guerra del Rif (nord del Marroc). Any 2008, durada 45 minuts.
Entre 1923 i 1927, l'exèrcit espanyol va bombardejar amb gas mostassa a població civil durant la guerra del Rif. Espanya es va convertir en una de les primeres potències a utilitzar aquests mètodes d'extermini. I va aconseguir que el seu crim romangués en un convenient oblit.
Gairebé un segle després, un jove rifeny, resident a Madrid, iniciava una carrera contra rellotge per a salvaguardar la memòria dels últims testimonis d'aquella guerra. El Govern espanyol mai ha admès tals crims. I les víctimes, molt ancianes, amenacen amb morir sense haver explicat què va ocórrer durant aquells anys d'asfíxia i mort.
Aquest documental intenta posar la història en el seu lloc. Emplenar l'absència en els llibres de text. Recuperar la veu dels que van sofrir aquella guerra química. No hi ha pitjor crim que el que queda en l'oblit. Ajuda'ls a recuperar la història.

Ara, el documental sobre la guerra química ha estat editat per la distribuïdora Eguzki Bideoak. La seva llicència és Creative Commons. El seu preu és de 12 euros. Pots copiar-lo i distribuir-lo per a donar-lo a conèixer sempre que el teu objectiu no sigui el d'obtenir una retribució econòmica.
- Podeu adquirir el documental a Eguzki Bideoak: http://catalogo.eguzkibideoak.info/dvd/arrhash
- Per a més informació sobre el documental i per veure el trailer i el documental complet aneu al web: http://www.arrhash.com/
Bloc fet pels directors: http://venenodelrif.blogspot.com/

> MÈS MEDIA

Egunkaria absolt

Plataformes de suport a Egunkaria

La recent sentència de l'Audiència Nacional sobre el cas del diari basc Egunkaria, absol als processats de les greus acusacions que pesaven contra ells, deixant en molt mal lloc al jutge instructor i a la guàrdia civil, que van construir suposades proves amb la única finalitat de clausurar el periòdic.

Han estat 7 anys en els quals els processats han sofert tortures, anys de presó, acusacions infundades, quantioses pèrdues econòmiques. Els treballadors del diari van perdre el seu lloc de treball, i la societat basca es va veure privada del dret a rebre informació en la seva pròpia llengua. Exigim la reparació i indemnització per tots els danys causats pels poders públics i que les persones que van aplicar de forma il·legal una legislació ja de per si mateix injusta assumeixin les seves responsabilitats.

Trist paper, per ser benèvols, l'exercit per la majoria dels responsables de crear opinió pública, que han condemnat durant aquests anys sense esperar la sentència del tribunal, i que criminalitzen tota mostra de solidaritat, en particular cap a la lluita del poble basc.

Perquè ens preocupa el que passa al nostre al voltant i perquè a totes i tots ens afecta la retallada de les llibertats, és pel que hem volgut contribuir amb la nostra mobilització al restabliment dels drets vulnerats, i ens sentim orgullosos d'haver-lo aconseguit entre tots.

Però no hem d'abandonar la lluita, doncs moltes persones segueixen sofrint les conseqüències directes d'aquests atropellaments comesos per uns poders públics que, en lloc d'estar al servei de la ciutadania, en la majoria dels casos actuen en defensa dels interessos dels poderosos, emparant les seves injustícies. La solidaritat entre els pobles és un deure per a totes les persones que aspiren a un món en pau i amb justícia social.

Sembla que hem arribat al final d'un malson que mai havia de començar. Esperem que aquesta sentència signifiqui el punt final d'una política de repressió generalitzada que ha vulnerat no pocs drets, emparada en l'ús i abús d'una legislació excepcional i injusta que, desenvolupada amb l'excusa de la lluita antiterrorista, ha donat lloc, entre altres atropellaments inconstitucionales, a tancaments d'altres mitjans de comunicació com i que s'aplica contra qualsevol brot de dissidència respecte del poder establert a l'Estat espanyol.

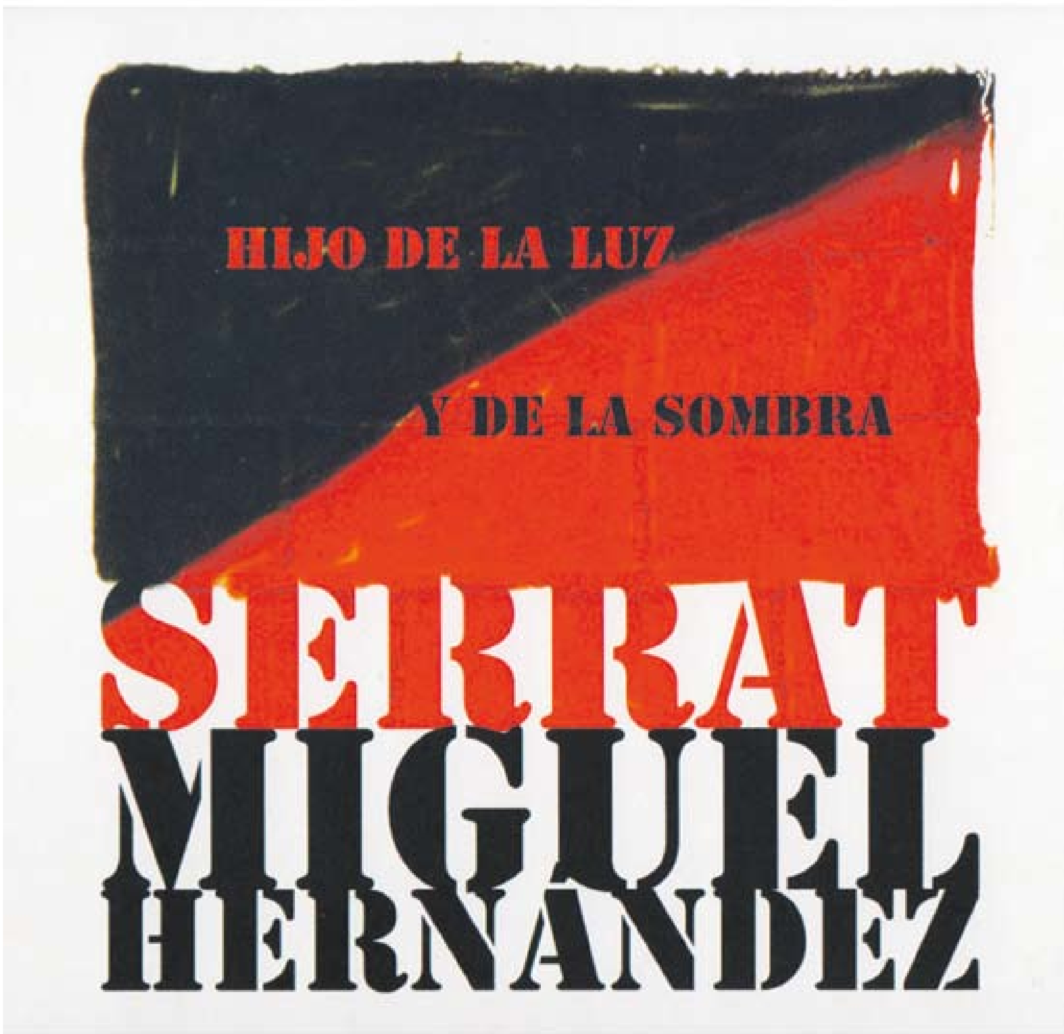
Volem que aquesta sentència contribueixi també a donar pas a un futur d'esperança i de pau, basada en el dret als pobles a decidir el seu futur i a desenvolupar la seva cultura i valors propis.

Dinamita de cervell

Centenari del poeta Miguel Hernández

Ferran Aisa

Enguany es commemora el centenari de Miguel Hernández Gilabert (Oriola, 1910-Alacant, 1942). Diversos actes arreu de l'Estat ens recorden la figura del poeta que va morir als trenta-un anys al Reformatori d'homes de la presó d'Alacant. Exposicions, revistes especialitzades i llibres mostren la peculiar biografia del poeta. També cal destacar l'edició de les obres completes i el segon disc de Joan Manuel Serrat (el primer és de l'any 1972) dedicat als versos d'Hernández. El cantant barceloní ha aconseguit, amb "Hijo de la luz y de la sombra", superar-se i presentar musicats, amb una gran delicadesa, alguns dels poemes més desconeguts del poeta d'Oriola: "Uno de aquellos", "El mundo de los demás", "El hambre", "Las abarcas desiertas", "Canción del esposo soldado", "Hijo de la luz y de la sombra", etc. Cançons que no desmereixen l'anterior lliurament de "Para la libertad", El niño yuntero", "Nanas de la cebolla", "Elegía a Ramón Sijé, etc.

Miguel Hernández, detingut en cabar la guerra, va haver de passar un calvari de malalties, d'humiliacions i de presons. Fou condemnat a mort, una pena posteriorment commutada pels 30 anys de presó, acusat de fets criminals en què no havia participat i d'haver escrit articles i poemes contra el "movimento nacional" i contra Franco. Miguel Hernández, fill d'una família humil, va dedicar-se des de ben jove a fer de pastor de cabres al seu poble. Les hores mortes al camp les aprofità per llegir els poetes Machado, Góngora i Fray Luis de León; així com literatura del seu paisà Gabriel Miró i clàssics com "L'Eneida". Molt aviat se sent atret per les muses i comença a conrear una poesia de signe popular. El seu primer imaginari volta a l'entorn de l'horta, les cabres, la terra, el poble, els primers amors… Als dinou anys publica versos a periòdics locals: "La Voluntad", "El Pueblo de Orihuela", "Destellos"…; i freqüenta les tertúlies dels lletraferits locals a la fleca de Carlos Fenoll. Miguel Hernández entra a la literatura sota la influència de l'intel·lectual catòlic Ramon Sijé, al qual el poeta li dedica la famosa "Elegía…", a la seva prematura mort. L'evolució del poeta ve marcada pel salt que fa del catolicisme cap a les idees del progressisme social; si en un principi escriu sota l'ègida catòlica 'La morada amarilla' a "El Gallo Crisis" o l''Autosacramental' a "Cruz y Raya" de Bergamín; després es decanta cap a la poesia i el teatre compromès que publica a "Caballo verde para la poesía", revista dirigida per Pablo Neruda a la capital d'Espanya.

La seva marxa a Madrid durant la Segona República marca definitivament el seu tarannà i, malgrat que el seu primer llibre,"Périto en Lunas", passa completament inadvertit per la crítica, contacta amb poetes com Alberti, Aleixandre, Altolaguirre, Aub, Cernuda i García Lorca. La seva evolució no únicament és ideològica, sinó també literària; així passa dels gongorismes en octaves hendecasíl·labs a una rima més moderna i a la cançó popular a l'estil del romancer, que combina amb impecables sonets.

A Madrid viu intensament l'aparició del seu segon llibre "El rayo que no cesa", amb versos plens d'angoixa i de dolor que suren del laberint de la seva ànima torturada: "¿No cesará este rayo que me habita / el corazón de exasperadas fieras / y de fraguas coléricas y herreras / dónde el metal más fresco se marchita?". L'ambient social de la República anirà forjant la seva conscienciació obrera i revolucionària, i la Revolució d'Astúries serà determinant per al seu compromís polític, que es manifesta no únicament amb la poesia, sinó també amb el teatre. Les seves obres dramàtiques mantenen la força d'aquest compromís social, sobretot "Los hijos de la piedra" i "El labrador de más aire". La guerra civil engrandirà la seva figura humana al costat dels intel·lectuals de la República que lluiten a favor de la causa antifeixista. Des del seu lloc de combat, al Comissariat de Cultura del Batallón del Campesino, escriu articles, poesia i teatre. Miguel Hernández enlaira un missatge d'esperança i de fe en el poble que està lluitant i morint a les trinxeres o resistint a la rereguarda. Els seus escrits es poden seguir a les millors publicacions del moment: "Hora de España", "El Mono Azul", "Revista con Casco", "Nueva Cultura", "Acero", "Frente Sur"... I apareixen els seus reculls poètics marcats per la guerra i la revolució: "Viento del pueblo", "El hombre acecha"...

Miguel Hernández, a la introducció de "Teatro en la Guerra" (1937), diu que "El 18 de julio de 1936, frente al movimiento de los militares traïdores, entro yo, poeta, y conmigo mi poesía, en el trance más doloroso y trabajoso, pero más glorioso de mi vida. No había sido hasta ese día un poeta revolucionario en toda la extensión de la palabra y alma. Había escrito versos y dramas de exaltación del trabajo y de condenación del burgués, pero el empujón definitivo que me arrastró a esgrimir mi poesía en forma de arma combativa me la dieron los traïdores, aquel iluminado 18 de julio".

El poeta aixeca la veu per clamar amb els seus versos rebels: "¿Quién habló de echar un yugo / sobre el cuello de esta raza? / ¿Quién ha puesto al huracán / jamás ni yugos ni trabas, / ni quien al rayo detuvo / prisionero en una jaula?" La guerra s'acaba amb la derrota republicana i el poeta és detingut pels franquistes. A partir d'aleshores viurà a tot un rosari de presons: Torrijos, Ocaña, Palència i Alacant. En el seu llibre "El hombre acecha" havia escrit: "Las cárceles se arrastran por la humedad del mundo, / van por la tenebrosa vía de los juzgados; / buscan a un hombre, buscan a un pueblo, lo persiguen, / lo absorben, / se lo tragan". A la presó acaba els versos de "Cancionero y romancero de ausencias", serà el seu llibre pòstum. El poeta que havia nascut per viure a la llum es veia forçat a malviure a l'ombra: "Ya la sombra es el nido cerrado, incandescente, / la visible ceguera puesta sobre quien ama; / ya provoca el abrazo cerrado, ciegamente, / ya recoge en sus cuevas cuanto la luz derrama". El 28 de març de 1942, a causa de tuberculosi, però sobretot de manca de llibertat mor, a la presó d'Alacant, un dels poetes més entranyables de la literatura espanyola del segle XX: "Libre soy. Siénteme libre. / Sólo por amor".

El Fons documental de Federico Arcos retorna a Catalunya

Javier Zapata, Secció Sindical de la CGT Biblioteca de Catalunya, i Gabriel Villanueva. Secretaria de Formació de la Federació Local de Barcelona de la CGT

Està previst, tot i que encara no hi ha dates concretes, que el fons documental de Federico Arcos ingressi a la Biblioteca de Catalunya al llarg de les primeres setmanes del mes de juny d'aquest 2010. Es compleix d'aquesta manera la voluntat d'aquest històric militant llibertari que aquest fons romangui en la seva terra nadiua. Una molt bona notícia per a tot el moviment llibertari.

Neix Federico Arcos un 18 de juliol de 1920 a Barcelona, al barri del Clot, i als 14 anys ja milita en el sindicat CNT. Ja en el seu barri, on el moviment llibertari té una forta implantació en aquests anys, col·labora com a redactor en la publicació juvenil anarquista "El Quijote". Participa molt jove en la Guerra Civil i el 1939, acabada aquesta, ha de fugir a França on acaba en un camp de concentració com tants lluitadors llibertaris. El 1940 treballa a França en una fàbrica d'avions i des d'aquest any fins a 1943 resideix a Tolosa. A la seva tornada a Espanya és reclutat per al servei militar, que el porta al Marroc fins a 1945. De retorn a Barcelona contacta de nou amb la CNT en la clandestinitat i es veu forçat de nou a l'exili a França entre 1948 i 1952, any en què es trasllada a Canadà. Allí troba treball com a matricer a la Ford Motor Company, empresa en la qual es jubilarà l'any 1986. En l'actualitat resideix a Windsor, estat d'Ontario (Canadà). Des dels anys 60 ha col·laborat regularment amb l'editorial Black and Red així com amb la Fifth Estate Detroit.

La biblioteca i el fons documental cedits per Federico Arcos està constituït aproximadament per uns 10.000 documents moderns de temàtica llibertària, en diverses llengües i amb un espectre territorial amplíssim. La seva destinació més probable, segons la voluntat del seu propietari, hauria d'haver estat la Fundació Anselmo Lorenzo. Així mateix va ser ofert per a la seva adquisició al Centre d'Estudis Històrics Internacionals el qual ho va desestimar a causa dels costos del seu trasllat. Per motius més o menys semblants no va poder anar a l'Ateneu Enciclopèdic Popular de Barcelona, víctima una vegada més de les seves limitacions d'espai provocades per la injusta negativa de l'administració catalana a proporcionar un local a aquestes companyes i companys. Ens consta que diverses universitats dels EUA i Canadà han estat molt interessades en l'adquisició d'aquest fons. Finalment, la seva destinació serà la Biblioteca de Catalunya, situada en el barri del Raval de Barcelona.

Dèiem que uns 10.000 documents constitueixen aquest valuós fons. Documents de tot tipus: llibres, fotografies, publicacions seriades, mecanoscrits, cartells, fullets, retalls de premsa, vídeos i fotocòpies; en diversos idiomes, anglès, castellà, català, francès i italià. Un 50% del mateix són llibres i un 20 % revistes; el 30 % restant són documents de tot tipus, amb especial importància de manuscrits i anotacions. La temàtica, anarquista i llibertària gairebé en la seva totalitat, es pot dividir en dos grans blocs: abans i després de 1950. Respecte a la primera meitat de segle destaquen -entre molts altres documents- publicacions editades per La Revista Blanca i que no consten en els principals catàlegs de les biblioteques catalanes així com alguns exemplars de revistes com "Pionero rojo; semanario de los niños obreros y campesinos" (números 1, 5 i 6). A partir de 1950 el fons conté nombroses obres de referència sobre la guerra civil espanyola i una ingent quantitat de títols i obres sobre sindicalisme publicades als EUA i al Canadà.

La part més rellevant i coneguda del fons Arcos és sens dubte la més cobejada pels investigadors de la història de l'anarquisme i és la que correspon a escrits originals, fotografies, retalls de premsa i edicions de la seva obra així com anotacions a diversos textos de la lluitadora i pensadora llibertària Emma Goldman, a qui Federico Arcos va conèixer en profunditat durant la seva estada a Canadà. En aquest apartat s'inclouen també documents referents a la presència de Goldman a Catalunya. D'igual manera es conserven textos i documents de José Peirats, el fons dels quals en la seva majoria i com ja és sabut està en els arxius d'Amsterdam.

Un 20% aproximadament de la donació no està catalogada en cap biblioteca de Catalunya. Tan sols un 27 % dels documents que componen la donació tenen un exemplar en la Biblioteca de Catalunya. Del 73 % restant solament la meitat pot trobar-se en alguna de les biblioteques universitàries catalanes. Això dóna mostra de la seva importància. Cal assenyalar finalment que la conservació general de la donació és correcta i molt bona en la majoria dels casos, a causa de les cures que Federico Arcos ha prodigat al seu fons per preservar-lo d'humitats, fongs i altres mals que afecten els documents habitualment.

Esperem que després de la seva arribada i desembalatge s'iniciï com més aviat el procés de catalogació perquè sigui accessible a investigadors i públic en general.

Volem finalment agrair l'amable disposició de Dolors Lamarca, directora de la Biblioteca de Catalunya, per proporcionar-nos aquesta informació que us transmetem amb satisfacció per a la seva difusió.

Contraanuncis

Garzón i la memòria històrica

Emili Cortavitarte Carral

És molt fàcil relacionar l'actual procés jurídic contra el jutge Garzón, al marge de les consideracions que aquest ens pugui merèixer, amb la negació de la memòria històrica. Les declaracions i opinions dels dirigents del PP respecte del trencament de facto del pacte de la transició, les suposades argumentacions tècniques i jurídiques dels opinadors a l'ús de determinats mitjans de comunicació i la crida al respecte cec i mut a les institucions jurídiques amb la conseqüent condemna de la lliure expressió, en són bona mostra.

Fa uns dies vaig sentir com un tertulià radiofònic acusava l'esquerra institucional de treure a passejar la memòria històrica cada vegada que es troba en una situació política difícil i, no obstant, en els llargs períodes de govern no ha fet gairebé res per la recuperació de la dignitat de les persones represaliades i de les seves famílies. És ben cert, de la mateixa manera que les acusacions de la Falange i Manos Limpias ajuden el PP en el cas Gürtel les acusacions a Garzón permeten el PSOE donar una imatge antidemocràtica i retrograda del PP.

No obstant, els últims actes de suport al jutge mediàtic s'han convertit també en demostracions de banderes republicanes i fotos de moltes de les víctimes el franquisme. Molta gent i associacions per la recuperació de la memòria històrica fan la seva via i van més enllà en les seves actuacions i discursos.

Això pot començar a ser perillós per al sistema polític instaurat durant la transició: la nova restauració borbònica. Així, no es estrany que un destacat socialista com Leguina (expresident de la Comunidad de Madrid) deixi anar un article (El País, 24 d'abril) en el qual acusa a un socialista madrileny i a la FAI de fer paseos en la rereguarda madrilenya i tracta de convèncer-nos que gent violenta i indesitjable va haver en els dos bàndols.

Una altra vegada, torna a aparèixer la vella i immobilista crida a no remenar-ho. No! Airegem el nostre passat sense pors i sense silencis. Diguem a les coses pel seu nom: dictadura, violència institucionals, judicis sense cap garantia...

Mentre tant, milers de cadàvers continuaran amagats als vorals i junt a les tàpies dels cementiris i milers de familiars no tindran la possibilitat d'honorar-los com millor creguin convenient. I la memòria històrica continuarà trufada de silencies i mitges veritats.

L'argentí León Gieco canta "... la memoria estalla hasta vencer a los pueblos que no la dejan volar libre como el viento..."

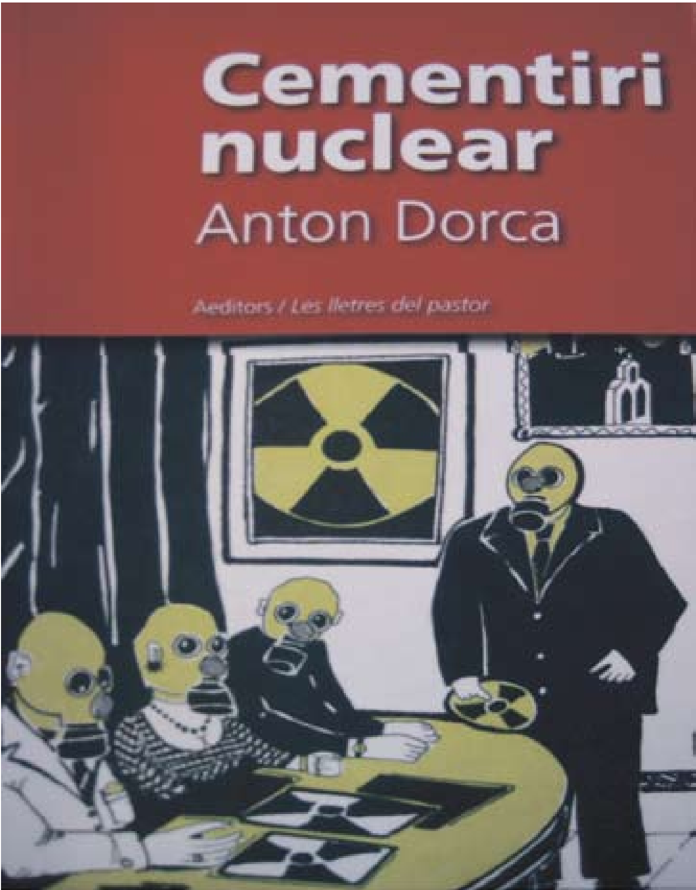
El pastor Anton Dorca publica una novel·la satírica sobre la implantació d'un cementiri nuclear a Ascó

Un cementiri nuclear... delirant

Aníbal Lletrat

Publicada per Aeditors, "Cementiri nuclear" és l'esbojarrada història d'un vila anomenada Ocàs on la secta nuclear mana de fa anys després d'aconseguir el poder i ajudar, així, a fer fàcil el camí a FECSA, ENREDA i les diverses associacions que al llarg dels darrers decennis han manegat el negoci nuclear a l'Estat espanyol. El delirant llibre, escrit pel pastor Anton Dorca, ajudat i animat tal com diu al pròleg per Toni Orensanz i Andreu Carranza, és una paròdia de l'actualitat política d'un poble nuclearitzat de la Ribera d'Ebre que viu a cops de maletí des que acull una central nuclear al seu terme municipal i aviat, si res no es torça, també un cementiri nuclear.

El text és àgil i escrit en un català ple de paraules i expressions pròpies de les Terres de l'Ebre i de la parla popular amb un estil desimbolt que fa que llegir-lo sigui qüestió d'una o dues tirades. Alhora, quan cal, alguns personatges usen també l'espanyol, a vegades per marcar que parlen en nom del poder, perquè en reclamen el seu exercici de la forma més despòtica possible i altres perquè són "el poder". La història té alguns personatges d'antologia del disbarat si no fos que s'assemblen molt i més que molt a persones de carn i ossos del mateix Ascó -perdó, d'Ocàs-. Així, hi l'alcalde Barandes, que quan parla per telèfon amb el president d'ENRESA el saluda militarment perquè és el veritable amo del poble, ell mateix prové d'una família d'antinuclears reconvertits; l'agutzil Evaristo, que a més de composar versos que mai no canta en públic perquè així ho va prometre quan va morir lo Canalero, l'històric cantador de jotes de l'Ebre, és l'únic que hi veu una mica més enllà del seu nas i té sentit comú; el seu nebot Braulio, un peça dropo com el jeure que treballa per a l'alcalde com a transportista de "bacallà" a les illes Fardatxo; la Maria, regidora socialista que es tira tot bitxo vivent perquè el tirador que té a casa no li proporciona prou llustre... Alhora, els personatges, tot i tractar-se d'una obra paròdica i humorística, no són plans i és això el que converteix "Cementiri nuclear" en un text corrosiu i escarnidor fins a l'extrem. Res millor per treure els colors a qui mana que enfotre-se'n, ridiculitzar-lo... tot i que a Ocàs la seva ridiculesa em sembla que poua en bona part en la mateixa realitat, que ja ho és prou de ridícula.

Tot i això, l'obra no és només còmica. Un dels episodis que s'hi conten no podria ser contat de cap altra manera que per boca d'un pastor que no sap el que es diu. És un episodi llarg i dur en què se'ns explica com van ser comprades les voluntats dels qui no es van doblegar en un primer moment a les exigències dels pronuclears, de la que aquí s'anomena la "secta nuclear". Els nous conversos van actuar tal com fan sempre els nous fidels i van arribar a afonar o "llençar a la central" la barca que passava l'Ebre, per tal d'acabar amb qualsevol símbol del passat agrícola que la secta nuclear s'havia proposat d'enterrar.

L'obra se compta amb diversos arguments i personatges secundaris, com els regidors d'Ocàs que són a Holanda convidats a gaudir de primera mà de les excel·lències del cementiri que aviat s'instal·larà al seu poble i van carregats de mantes. Finalment...bé, millor que us llegiu l'obra i vosaltres mateixes... Feia temps que no reia tant llegint una novel·la. I alhora que no m'ho passava tan bé pensant en la cara que farien els qui s'hi poden sentir retratats en llegir-la..., si és que encara llegeixen.

Salvador Seguí, 87 anys més tard, el seu llegat continua ben viu

Moisès Rial Medina, afiliat de CGT Manresa

Enguany, commemorem els 87 anys de l'assassinat, a mans dels pistolers de la patronal, de Salvador Seguí, referent del sindicalisme llibertari. Una figura a reivindicar en un moments com els actuals quan els hereus dels seus botxins reivindiquen l'acomiadament lliure per a joves i a Catalunya tenim vora 600.000 persones a l'atur. La seva figura és més actual que mai, ja que ell en moments més difícils sabia aglutinar la classe treballadora catalana, essent l'impulsor de la Solidaritat Obrera, seguidor de l'Escola Moderna de Ferrer i Guàrdia, amic de Francesc Layret, amb qui impulsà l'Ateneu Enciclopèdic Popular, i secretari general de la CNT al Congrés de Sants el 1918. Un obrer autodidacta, que integrava el seu compromís obrerista com a dirigent de la CNT amb el seu catalanisme desacomplexat. I bona mostra en fou el discurs l'Ateneu de Madrid l'octubre del 1919, on afirmà:

"A Catalunya, els elements reaccionaris del catalanisme, sovint aixequen la bandera de les reivindicacions catalanes, en un sentit nacionalista. I quan més soroll fan és en els moments es quan es produeix un fet social de ressonància, talment com si cerquessin la intervenció de les autoritats de l'Estat espanyol per a batre els treballadors catalans. Nosaltres, ho dic ací a Madrid, i si convé també a Barcelona, som i serem contraris a aquests senyors que pretenen monopolitzar la política catalana, no per assolir la llibertat de Catalunya, sinó per poder defensar millor els seus interessos de classe i sempre amatents a malmetre les reivindicacions del proletariat català. I jo us puc assegurar que aquests reaccionaris que s'autoanomenen catalanistes el que més temen és el redreçament nacional de Catalunya, en el cas que Catalunya no els restés sotmesa. I com que saben que Catalunya no és un poble mesell, ni tan sols intenten deslligar la política catalana de l'espanyola. En canvi, nosaltres, els treballadors, com sigui que amb una Catalunya independent no hi perdríem res, ans el contrari, hi guanyaríem molt, la independència de la nostra terra no ens fa por. Estigueu segurs, amics madrilenys que m'escolteu, que si algun dia és parles seriosament d'independitzar Catalunya de l'Estat espanyol, els primers i potser els únics que s'oposarien a la llibertat nacional de Catalunya, foren els capitalistes de la lliga regionalista i del Fomento del Trabajo Nacional"

Res més vigent que escoltar aquestes paraules, quan el centre del debat continua essent, en l'actualitat, la dependència mental, econòmica, de mirada curta de partits, patronals i sindicalisme majoritari institucionalitzat entestats a gestionar la dependència que asfixia les classes populars, essent el fre necessari i còmplice que li convé a l'Estat espanyol. La remor va a més i tal com aleshores, a les classes populars ja no ens alimenten molles, ja volem el pa sencer; i cada dia som més els qui tenim clar que el que ens cal és poder exercir el dret a decidir, perquè de Salvador Seguí només n'hi va haver un, però el seu llegat es ben viu en milers de treballadors i treballadores, aturades i precaris del nostre país, conscients o no, que li donen la raó, des de posicionaments llibertaris, de baix a dalt, sense intermediaris, per dur a la pràctica social, amb les consultes per la independència, poble a poble, el dret de decidir per aconseguir una societat plenament equitativa, cohesionada i lliure.

Receptes...

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

SÍPIA AMB CEBA I SOBRASSADA

Ingredients:

1 kg sípia
2 kg de cebes
300 gr sobrassada
100 gr d'ametlles torrades
6 tomàtigues de ramellet
1 cabeça d'alls
1 pebre de banyeta
1 clau d'olor
2 fulles de llorer
1 tassó de vi blanc
Oli d'oliva
sal
pebre bo blanc
Moraduix

Elaboració:

Tallem la sípia a quadradets no massa petits i la reservam.

Dins una olla amb oli d'oliva, hi sofregim quatre alls esclafats.

En el moment en què els alls agafin color, hi afegim la ceba tallada llarga; deixam que sui un poc, hi posam el llorer, el clau d'olor i la tomàtiga de ramellet ratllada, i ho sofregim tot.

Seguidament, hi afegim la sípia, deixam que se n'evapori l'aigua perquè s'afluixi, hi posam el pebre de banyeta i un tassonet de vi blanc. Deixam que es redueixi, hi agregam un poc d'aigua i ho deixam coure 10 minuts perquè es confiti.

Passat aquest temps, hi afegim la sobrassada desfeta amb els dits i el moraduix, i deixam que cogui cinc minutets més. Hi afegim una picada, feta dins el morter, d'ametlles, dos alls i un poc de suc de la sípia, i deixam que cogui 10 minuts. Ho rectificam de sal i de pebre bo.

Podem servir aquests plat acompanyat amb arròs bullit o patates bullides.

Bon profit!

Llibertat en perill d'extinció?

Pep Cara (Berga)

Les societats poden ser gestionades de moltes maneres. A les societats autoritàries com les que coneixem, i en les que vivim, els Estats —que monopolitzen la violència— exerceixen el control social per molts mitjans, alguns de coercitius (per exemple la policia, l'exèrcit o les càmeres de videovigilància) i altres de més subtils com la participació ciutadana o l'educació (per exemple les eleccions o les escoles). La resta de poders també exerceixen control social i per tant exerceixen control sobre les nostres vides i comportaments: les grans corporacions econòmiques guien el nostre consum i la nostra feina i per tant la quantitat de diners que tindrem, com els gastarem i , clar, també controlen gran part de la nostra informació i opinió a través del seus mitjans de masses.

Les societats no estatals que hem pogut conèixer a través de les etnografies tenen o van tenir diversos mètodes de regulació. Alguns no autoritaris o menys autoritaris que els de les societats amb poder coercitiu (1). Un mètode de control social que comparteixen societats estatals i societats no estatals és la vigilància cerimonial o social. Aquest tipus de vigilància exercida de manera generalitzada permet la regulació i el control social d'acord amb uns principis i condiciona el comportament en societats que no disposen d'Estat o altres organismes de poder coercitiu. Quelcom semblant al que diu una fotografia de 1943 del grup anarquista de Berga "Amor y Bondad" on es pot llegir: "Haz un amigo para que alguien tenga el derecho de reprenderte cuando hagas mal". Ara bé, en les nostres societats, aquest tipus de vigilància, és un mitjà informal de control social. És un mitjà paral·lel i afegit al poder estatal, que és més eficaç que l'Estat i que normalment (excepte quan hi ha comportaments a l'estil de Fuenteovejuna (2)) li facilita la feina al poder i a la moral dominant. Per tant, el control o la gestió col·lectiva del comportament de les persones és quelcom propi de les societats però pot ser molt divers: exercit pels mateixos membres de la societat i clar, si n'hi ha, pels poders (la funció dels poders és sempre el control per mantenir els privilegis).

D'aquesta manera, les nostres vides estan molt condicionades i les possibilitats d'escapar-te d'aquests controls no és massa gran, havent-hi cada cop menys "espais" de llibertat.

El millor és que ens fixem amb atenció en la nostra pròpia vida al llarg del temps i d'aquesta manera podrem constatar aquesta trista realitat. Em posaré d'exemple:

Em llevo molt d'hora pel dematí per anar a treballar. De les sis del dematí a les cinc de la tarda la meva vida gira entorn el treball. Un treball que faig per diners i que alhora em costa no només temps, sinó també diners, cansament, desplaçament a una altra ciutat amb un cotxe particular. A partir de les cinc, em dedico a les coses que m'interessen: les lluites anàrquiques (lluites que corren el perill d'esdevenir simples mentides vitals (3)i, un producte de consum, una subcultura o una manera de viure sense voluntat revolucionària). També podria evadir-me per mitjà de les drogues (entre elles l'amor) o el futbol, aquestes mentides ja sense cap mena de voluntat de transcendència social serien com tota mentida vital un sistema de control social. Al meu poble sóc públicament conegut com un "anarquista" o com una "persona problemàtica" i en això coincideixen les classes dominants, els polítics de tots colors (de CiU a la CUP, passant pel PSC i ERC) i també els obedients patològics que a Berga no són pocs. No puc ser anònim ni puc ser una altra cosa (més control social). Per sort meva, no treballo al meu poble, on em seria impossible trobar una feina qualificada (el pacte de la gana del qual m'han parlat anarcosindicalistes tant dels anys vint i trenta com dels anys setanta i vuitanta m'ho impediria; una altra eina de control social). A més d'aquests problemes l'etiqueta d'anarquista me'n porta uns altres de més íntims com és saber-me una persona massa incoherent, pel meu gust, amb les meves idees, que esdevenen també una eina de control social, com ho és tota moral. El control social també s'exerceix dins els moviments socials i, poca broma, s'exerceix amb duresa. A Berga i més enllà no pots estar en contra de les actuacions de la CUP ja que resulta que llavors ets una persona antipàtica, sospitosa de tot i que acaba estigmatitzada. Rebentar les rodes del cotxe per les teves opinions polítiques o crítiques públiques també és un mètode de control social, en dono fe. La rumorologia sobre tu i la teva família també (als pobles el boca a orella funciona molt bé i al poble anomenat "Moviments Socials" la feina la fa Indymedia). El sistema de control del rumor o el que ara s'anomenaria bulling és un sistema calcat al del vudú: consisteix que sàpigues que has estat triat com a objectiu o víctima i que no sàpigues de qui exactament, ja que és tota la societat, per activa o per passiva, que participa en la repressió. Finalment, per acabar m'agradaria assenyalar que, en darrera instància, el principal control sobre nosaltres l'exercim nosaltres mateixos. Sí, ja sé que és un tòpic, però és cert. I això ho podem veure, amb les nostres manifestacions on ningú s'atreveix a fer "res" (llegiu el darrer llibre de Jean-Marc Rouillan, allò sí que devien ser manifestacions!), i ben pocs se la juguen a fer una cooperativa autogestionada (dos exemples de línies llibertàries aparentment no coincidents). O la gent que no s'atreveix a dir el que sent, quan estima o quan odia algú (la repressió sentimental és tan tràgica com la sexual). Estem a mig camí d'esdevenir zombis o vegetals. Només tenim una vida i us asseguro que va a tota hòstia. El control social no ens hauria d'aturar, no és cap excusa. Amb això no estic cridant a la insurrecció, o sí? Sigui com sigui, si bé crec que a la revolució no s'hi arriba en una generació de persones i que cal construir-la cada dia; es pot i cal fer-la de moltes maneres: des de la forma de viure que dirien alguns corrents informals (4) i des de l'organització i el programa revolucionari que diria l'anarquisme social (5); de manera que res millor per acabar un text sobre control social que apel·lant a l'anarquisme sense adjectius: endavant la Xarxa Anarquista! Salut i anarquia!

(1) Poder coercitiu i no coercitiu: termes definits per l'antropòleg francès Pierre Clastres.
(2) Obra teatral de Lope de Vega.
(3) Vegeu "El arbol de la ciencia" de Pío Baroja.
(4) Vegeu crítica a l'anarquisme social a "Informalidad", publicació antiautoritària xilena, abril-maig 2009.
(5) Vegeu crítica a l'anarquisme estètic a "Anarquismo Social o Anarquismo estético: un abismo intrascendente" de Murray Bookchin.

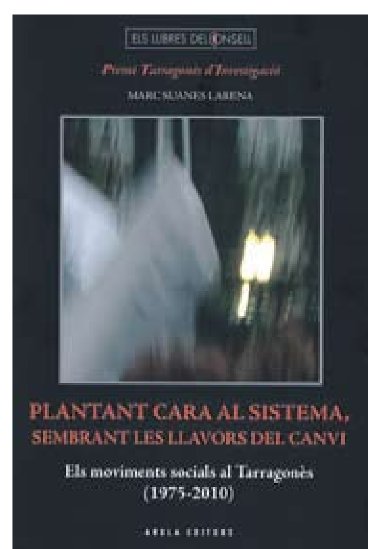
Text publicat a En Veu Alta número 2, novembre de 2009

'Plantant cara al sistema. Sembrant les llavors del canvi'

Jordi Martí Font

El darrer estudi distingit amb el Premi Tarragonès d'Investigació ja és al carrar en forma de llibre. Aprofitant la diada de Sant Jordi, l'Editorial Arola de Tarragona ha tret al carrer "Plantant cara al sistema. Sembrant les llavors del canvi", un estudi dels moviments socials al Tarragonès del 1975 al 2010, obra del Marc Suanes, historiador i activista també d'algun d'aquests moviments i, malgrat això darrer, capaç d'explicar la realitat sense mitificar-la, objectivament.

El llibre, tal com el seu autor indica en el pròleg, intenta trencar el mite que al Tarragonès i a la capital del Camp, mai no hi passa res, que tal com deia Vidal Alcover aquesta és una ciutat de "militars, funcionaris, putes i capellans". Hi passa i, tot i que en algunes èpoques properes a l'actualitat, com el final dels anys vuitanta i començament dels noranta del segle passat, això va seguir aquestes coordenades fil per randa, la represa actual ha estat important, considerable i en alguns casos, esplèndida. És aquesta, doncs, una història no del poder sinó de qui resisteix davant del poder, no amb una actitud adolescent de dificultat d'assumir les normes imposades per qui mana sinó simplement per la voluntat de construir un futur que (quines coses, no?) no coincideix amb el que manaires i poderosos han previst per a totes i tots nosaltres. I és que sovint, per no dir sempre, allò que els encorbatats volen per al conjunt de la societat i que sempre ens presenten com l'"única realitat possible" no només no és l'única sinó que a més a més és impossible. Les persones que formem part dels moviments socials arreu, ja sigui al Camp de Tarragona com a l'àmbit metropolità barceloní, a l'Horta de València, a les Terres de Ponent o a les Balears, no tenim darrere, normalment, grans masses que ens permetin comptar amb una força social àmplia per fer possible els canvis socials que anhelem però és clar també que això és només qüestió de temps i que, tal com indica el títol del llibre, molts cops les nostres lluites són sordes precisament perquè la nostra feina és sembrar. Una de les reflexions que a mi se m'acut més insistentment veient com les gasta el poder quan el gestiona gent que s'autoanomena d'esquerres és si no comença a ser hora que deixem d'abandonar projectes i lluites que són nostres, és a dir anticapitalistes, en mans de la que podríem qualificar de "socialdemocràcia de sucre" que es troba fets els recipients quan arriba al poder i els llueix buits de contingut. I m'estic referint, per exemple, al tema del "no a la guerra" tot i que d'exemples n'hi ha molts altres.

Però tornem al llibre. "Plantant cara al sistema" està dividit en deu parts que inclouen els diversos tipus de moviments socials que Tarragona ha tingut en els darrers decennis. Així, és evident que es ve d'un antifranquisme centrat en el moviment obrer bàsicament al voltant de les comissions obreres i les associacions de veïns, però també amb destacades lluites de defensa del medi rural, amb la Unió de Pagesos al capdavant, i les organitzacions cristianes de base o les feministes que lluitaven al voltant del Bloc Feminista. Tot aquest món es va ensorrar quan el seu principal contrincant va desaparèixer. Així, tot i mantenir una important presència pública i mediàtica després de la mort de Franco, les lluites socials que derivaven de l'antifranquisme es van anar esllanguint des del moment que el seu principal enemic va desaparèixer. L'anomenada Transició va ser llarga a Tarragona perquè al poder li va caldre desfer i aigualir les organitzacions i les lluites socials que amb l'empenta de la lluita contra la dictadura havies esdevingut importants agents de canvi.

El llibre tracta en diversos capítols aquesta Transició, al costat de l'antimilitarisme i el pacifisme a "Cap exèrcit defensa la pau"; la lluita ecologista contra nuclears i petroquímica; el feminisme i l'alliberament gai, lèsbic bisexual i transsexual; les ONG; i els moderns moviments socials que van des del moviment llibertari fins a l'anticapitalisme o l'Esquerra Independentista. Cada un d'aquests apartats conté una àmplia documentació i dades cronològiques diverses que aporten informacions que mai abans havien estat valorades ni recollides juntes, a no ser què ho fes, Déu mos en guard, algú que s'hi dediqués professionalment tot i que no amb la voluntat d'historiar-ho sinó amb la de controlar-ho. I això -no ens cal patir- ja sabem que en democràcia no passa. Cada un dels apartats de què he parlat conté una àmplia documentació visual, un dels grans encerts del llibre, que permet al lector o lector tenir accés a un material difícil de tenir i fins i tot de veure junt fins ara. Cartells, fotos, manifestos, octavetes, portades de revistes... completen un estudi que ens era imprescindible i que ens permet dir, sense cap mena de dubte, que ni Tarragona ha estat tan dòcil com semblava ni el que ve sigui tan fosc com alguns ens volen fer creure. O, dit d'una altra manera, que entre Nadal i Setmana Santa, la dignitat rebel també ha florit al Camp i fins i tot a casa del bisbe.

> UNA MIRADA CRÍTICA DES DEL CINEMA

'Ballar en la foscor'

Joan Canyelles

Corren els anys 60. Selma (Björk) és una immigrant txecoslovaca que s'ha traslladat als EUA per poder operar el seu fill Gene (Vlacica Kosctic) d'una malaltia hereditària que el deixarà cec si no és intervingut ara que és molt jove. És una mare fadrina que dedica tot el temps que pot a fer feina per poder pagar les despeses de l'operació abans de perdre (ella) totalment la vista, (cosa que ja està passant). La tragèdia comença a desencadenar-se quan Bill (David Morse), el seu veïnat i amic (en teoria) policia, li roba tots els seus estalvis aprofitant-se de la seva ceguera. Per recuperar-los, Selma és veu obligada a matar-lo, la qual cosa farà que sigui jutjada, condemnada i penjada.

Lars von Trier és un dels directors més controvertits de l'actual panorama cinematogràfic. Sense cap mena de dubte, és un veritable "autor" segons la denominació d'Astruc i els joves de "Cahiers du Cinema".

Les seves pel·lícules provoquen adhesió i rebuig gairebé amb la mateixa proporció. Per alguns (entre els quals es troba aquest humil aficionat), és un geni indiscutible. Per altres, un venedor de fum, un fals provocador sense consistència, un nin mimat per una part de la crítica sempre disposada a venerar qualsevol cosa que pugui semblar rara o innovadora. Sembla evident, en definitiva, que és incapaç de generar indiferència. I també que està encantat d'haver-se conegut.

ºJuntament amb Thomas Vintenberg (després s'hi afegiren Kristian Levring i Kragh-Jacobsen) llança el març de 1995, coincidint amb el centenari del naixement del cine, el "Manifest Dogma 95" i el seu "Vot de castedat", integrat per deu "manaments" o regles d'obligat compliment. (Per aquest motiu, un director de tendències anarquistes o llibertàries mai podrà fer una pel·lícula Dogma: si per casualitat i de manera no deliberada el seu treball assolís aquestes regles,posaria el seu nom als títols de crèdit, per rompre la norma i dur la contrària, és clar). Dogma pretén ésser un moviment cinematogràfic que rebutja l'artificiositat i la sofisticació, amb l'objectiu de fer pel·lícules en les quals "la veritat surti dels personatges i de l'escenari". Se situa a les antípodes del que va representar "la Nouvelle Vague", ja que rebutja l'autoria del director fins al punt que el seu nom no apareix en els títols de crèdit. Per a ells, el cinema ha de ser un acte col·lectiu. "L'individualisme és 'burgès', decadent i estèril". (Si algú està interessat a aprofundir en el coneixement del director danès i el "moviment" Dogma 95, recomanam vivament el número 39 de la revista "Nosferatu" de gener de 2002, que ens ha ajudat molt a fer aquesta col·laboració).

Per altra banda, ja en els anys 20, el director soviètic Dziga Vertov des d'una concepció marxista del cinema, parlava del "cine-ull", cercant l'objectivitat absoluta, i a finals dels 50 alguns directors defensaren el que anomenaven "Cinéma vérité". És a dir, Lars von Trier i els seus col·legues no inventaren res que fos absolutament nou.

El que sí sembla és que s'ho passaren d'allò més bé redactant el manifest (diuen que en poc més de mitja hora) i imaginant la seva repercussió. En qualsevol cas, aportaren un interessantíssim element de debat al voltant del fet cinematogràfic en un moment en què les càmeres de vídeo havien democratitzat en part l'aventura de fer una pel·lícula. Diem en part perquè aquesta democratització no ha arribat als sistemes de distribució i exhibició, sense els quals la incidència final de la pel·lícula és pràcticament nul·la.

Poques vegades he sortit d'una sala de cine tan abrumat com després d'haver vist "Ballar en la foscor". Si no hagués estat la darrera sessió hauria tornat a entrar a veure-la un altre cop. La història de Selma m'havia deixat tan fora de combat i les seves imatges, la seva música, en definitiva, la manera de narrar de Lars von Trier m'havien impressionat de tal manera que em feien tenir la necessitat de comprovar si el "miracle cinematogràfic" que acabava de veure era real. Per a mi (i la vaig veure dues vegades més al cine i tres en DVD) és una de les millors pel·lícules del que portam de segle.

Però això és una opinió absolutament subjectiva (per altra banda com totes les opinions sobre el cine, la literatura o qualsevol manifestació artística). Ho dic perquè la crítica especialitzada va quedar molt dividida a l'hora de valorar-la (cosa que no va passar, per posar dos exemples, en el cas de "Milion Dolar Baby" de Clint Eastwod, o de "Straight Story "de David Linch, que pràcticament de manera unànime varen ésser rebudes com a obres mestres). En el número 296 de la revista "Dirigido por", tan sols el crític C.F. Heredero li atorgava la màxima puntuació mentre que altres quatre companys seus li donaven la més baixa. És una cosa tan senzilla i simple com "te la creus o no te la creus". En el primer cas, l'impacte és brutal, demolidor i agonitzant. En el segon, probablement surts abans d'acabar la pel·lícula (ho vaig veure fer a algú).

I jo sóc dels que se la creuen. La fotografia terrosa, granulosa, que gairebé transmet més veritat que un documental, és un dels grans encerts de la pel·lícula. La càmera més que enquadrar o enfocar, assenyala els personatges (segons el mateix Lars von Trier) i les situacions que viuen. La música de Björk és senzillament extraordinària, sobretot en aquella seqüència del tren, en què l'home que està enamorat d'ella li diu "Ja no veus res, veritat?" i ella comença la cançó contestant "Ja ho he vist tot....". L'escena, rodada amb cent càmeres fitxes de vídeo d'alta definició és una de les més belles i més immensament tristes que he vist mai. L'efecte de les imatges és tan hipnòtic, tan brillant, que et costa un parell de minuts tornar a enganxar-te a la pel·lícula, que per altra banda ha iniciat un imparable i definitiu descens a la desolació.

Hi ha moltes més seqüències que mereixen ésser destacades i no tenim l'espai necessari per parlar d'elles. Tan sols en comentarem dues: Selma i la seva companya de feina Kathy (Catherine Denueve) a una sala de cine ballant amb els dits sobre la palma de la mà de Selma per explicar-li el número musical que ella ja no pot veure.

I, naturalment, la llarga seqüència de l'execució de la protagonista. Alguns han dit que Lars von Trier és un sàdic. Jo crec senzillament que no aparta la mirada de la monstruositat que s'està produint i no ens estalvia cap dels patiments de Selma. Per subratllar una mica més la inhumana maquinària criminal de l'Estat, el director danès fa que Selma s'angoixi molt quan li tapen el cap amb una caputxa negra. La funcionària de presons diu que és cega i per això no és necessària, però la ¿persona? que dirigeix aquell assassinat li contesta: "Això seria molt irregular. He de fer una consulta". Finalment, li deixen la cara descoberta. En aquest moment, Kathy entra a la sala i li crida "L'operació ha anat bé, Selma, el teu fill no és quedarà cec", i li posa a la mà les ulleres del seu fill. Finalment, el cos de Selma es desploma i aquelles ulleres cauen de les seves mans. La càmera les mostra sobre el trespol. És el darrer fotograma de la pel·lícula.

Segurament, no és la principal intenció de Lars von Trier, però "Ballar en la foscor" és un duríssima crítica a la societat nord-americana, el capitalisme i la pena de mort. No crec que sigui casual que el personatge escollit per robar-li els diners a la Selma sigui un policia. Ni que després de l'escena en què ella el mata per recuperar els seus diners es vegin dos plans de la bandera dels EUA. És cert que sentim la corda i les anelles colpejant, impulsades pel vent, el màstil d'aquesta bandera i això és l'excusa que dona peu a un altre impressionant número musical (que naturalment només passa a la imaginació de Selma), però jo vaig entendre que em deien "això és el que representa aquest pedaç amb barres i estrelles".

Per altra banda, Selma ha de fer feina fins a la extenuació i veure accelerat el seu procés cap a la ceguera perquè no existeix una sanitat pública que cobreixi l'operació que necessita el seu fill. Tot té un preu que s'ha de pagar. Vals el que tens, no el que ets. És com si el "dòlar" fos l'autèntic president dels EUA. Això queda també demostrat en el judici. Selma mor enforcada perquè no pot pagar un advocat que la defensi com cal. N'hi assignen un d'ofici que no és pren gens seriosament la seva feina. I en les sessions del judici, aquesta mare que s'ha immolat pel seu fill és presentada com una dona freda, calculadora i implacable assassina. I hom no pot sentir més que menyspreu per una societat i un Estat (perquè aquesta paraula ha de anar sempre amb majúscules?) que no és de cap manera la "terra de provisió" ni el bressol de la llibertat i la democràcia que ens volen vendre.

Se'ns acaba l'espai sense poder dir tot el que volíem. Però no ens podem estar de lloar la impressionant actuació del tots els intèrprets. Especialment la de Björk, que per sempre més quedarà lligada a Selma, com abans van quedar Maria Falconetti a Jean D´Arc, o Anthony Perkins a Norman Bates.

Fitxa tècnica

D: Lars von Trier
G: Lars von Trier
FT: Roby Müller
M: Björk
INT: Bjork Catherinne Denueve, David Morse, Peter Stormare, Joel Grey, Cara Seymour, Vladica Kostic, Jean Marc Barr.

> DES CARTES MAUDITES

Llengua/es i identitat/s (6)

Carlus Jové

En els darreres mesos he llegit articles variats sobre problemàtiques lingüístico-identitàries, principalment sobre el cas del català i el valencià, articles que, si bé resulten interessants, resulten també exasperants. La principal qüestió que em generen és: fins on es pot estirar una llengua per a construir una identitat? En el particular cas valencià, sembla no haver-hi límits: a jutjar per les diferents tendències i normatives enfrontades, ni tan sols es podria parlar del valencià com a llengua –òbviament, estic ara fent una concessió, a saber, que existeix tal cosa com la “llengua valenciana”, filològicament parlant–, sinó que ens veiem forçats a parlar de “llengües valencianes”. Darrere de cada corrent d’opinió s’hi amaga una construcció identitària. No vull tractar aquí la qüestió filològica, ja que no és el tema d’aquesta columna que escric des de fa mesos, sinó com la llengua, posada al servei de la identitat, esdevé un afer relliscós i immanegable. Deia al final de la columna anterior que, arreu de l’Estat, uns i altres ens hem construït identitats fonamentalment a partir de la llengua. També hi deia que la llengua, lluny de ser un afer privat, n’és un de col·lectiu. La qüestió de fons és com vincular els dos nivells sense caure en el ridícul de la “llengua-identitat” (el terme no és gaire feliç, ho sé).

D’entrada, el següent: construir identitats a partir de la llengua és quelcom imprudent. Això ho dic per vàries raons, però principalment per aquesta: la cosa no té límits. En efecte, si hom identifica ésser espanyol amb parlar castellà, no només uns quants de nosaltres no ho som, sinó que a més som uns incivilitzats; si hom identifica ser català amb parlar català, aleshores un veí de Burjassot és considerat català; si hom és anticatalà a Burjassot, aleshores nega que parli català i s’inventa una llengua d’evolució històrica pròpia… el conte de mai acabar.

En la meua opinió, qui més ha impulsat aquest model de llengua-identitat és l’espanyolisme, o, més correctament, la llengua-identitat espanyola. És aquesta qui ha defensat, al llarg dels segles, que ésser espanyol passa per parlar castellà, i que tota altra identitat lingüística és secundària, pur folklorisme. És així com “els altres” ens hem vist abocats a una llengua-identitat pròpia, amb uns efectes no menys nocius. Per què nocius? Perquè, encara no hem sabut resoldre qüestions tan bàsiques com que a tres “comunitats autònomes” (i part d’una altra) s’hi parla una sola i única llengua, al marge de qualsevol altra consideració.

De les raons lingüístiques per fer servir programari lliure

Xavier Roijals

És poc probable que mai ens hàgim preocupat de la qüestió lingüística per decidir la utilització d’un programari o d’un altre, o d’un sistema operatiu o d’un altre. Moltes persones, fins i tot aquelles més partidàries sortir de l’actual marc territorial i administratiu, o defensores actives de les llengües minoritzades i/o minoritàries, no li donen la importància que caldria a la qüestió lingüística a l’hora de decidir amb quin programari treballar o quin sistema operatiu emprar al(s) seu(s) ordinador(s).

Els sistemes operatius que fins ara han estat els més utilitzats en entorns domèstics i d’escriptori (els de les multinacionals Microsoft i Apple) tradicionalment han menystingut la llengua catalana, malgrat les ajudes oficials ofertes des de les administracions autonòmiques, també les catalanes al llarg del temps.

Apple, la companyia dels sistemes operatius de la família MacOS i que a més produeix complements que malgrat no ser estrictament el que la gent entén habitualment per ordinadors també es poden considerar com a informàtica personal (iPod’s, iPad’s, iPhone’s, ...) té una política que es podria considerar com a mínim erràtica vers el català.

Tradicionalment no permetia les traduccions per als seus productes, cosa que ha ocasionat al llarg del temps diverses campanyes de protesta per part de la seva comunitat d’usuaris. Ara ha anunciat que permetrà les traduccions al català en alguns dels seus productes , però sembla que les que permetrà no seguiran els criteris de traducció que s’han fet servir durant els darrers deu anys als productes informàtics traduïts al català (com l’ús de l’imperatiu enlloc de l’infinitiu), com denuncia el web SomGNU (http://www.somgnu.cat)

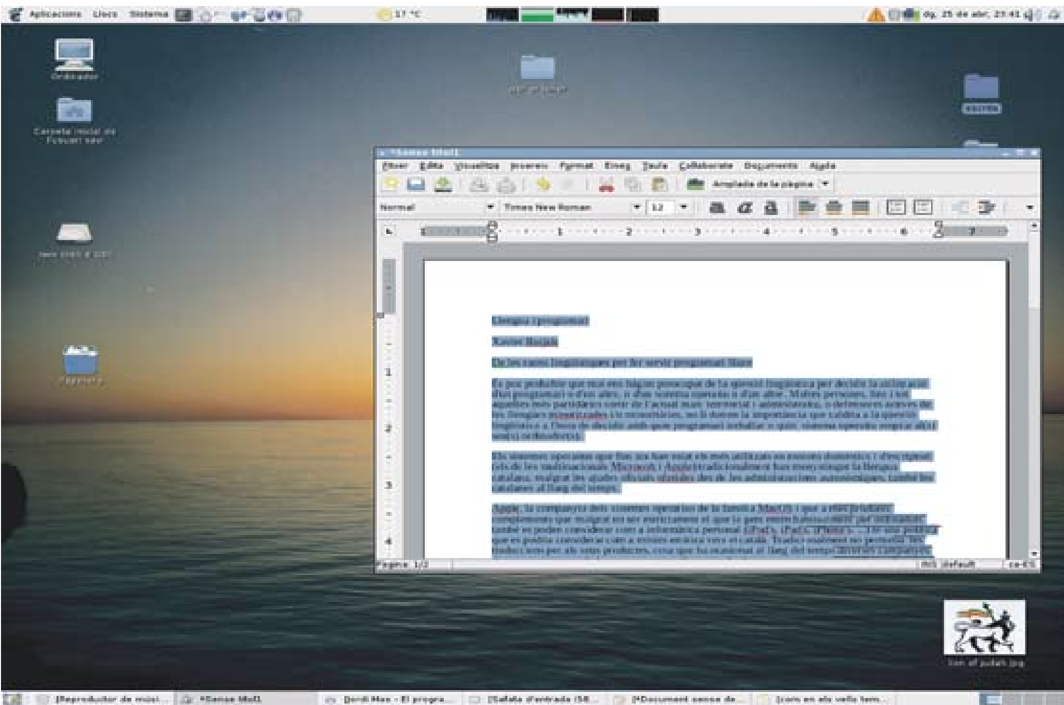
Les decisions que ha anat prenent l’altra gran multinacional informàtica tradicional (Microsoft, la que produeix els sistemes Windows, des del remot 3.1 passant pel més usat XP, fins a l’actual Windows 7) respecte a la incorporació de la llengua catalana als seus productes han tingut molta importància com a conseqüència de la seva gran implantació als territoris que fan servir aquesta llengua. Els sistemes Microsoft Windows han estat, de lluny, els més emprats en àmbits públics, domèstics, educatius i empresarials d’aquest país. I es pot assegurar sense tenir por a equivocar-se que aquests productes s’han distribuït molt majoritàriament en castellà. Es calcula que gràcies a aquesta situació només un 15% dels ordinadors catalans estiguin en català. A més, les traduccions dels productes de Microsoft normalment han estat parcials del programari, i no portaven inclòs l’ajuda, la instal·lació o d’altres elements. Per més inri, els pedaços per traduir al català s’havien de fer necessàriament sobre versions dels sistemes que prèviament fossin espanyoles o franceses. Tradicionalment els acords d’aquestes traduccions s’han fet com “la torna” de grans contractes de llicències. Amb tots els milions d’euros que aquesta multinacional ha obtingut per les llicències dels seus productes pagats per usuaris, administracions i empreses, s’haurien pogut pagar totes les traduccions al català com un fet completament normal sense necessitat d’acords a canvi, tal i com denuncia el membre de Softcatalà (www.softcatala.org) Jordi Mas. Encara pitjor, malgrat tots els fets denunciats, el passat febrer de 2009 els governs de les comunitats autònomes de Catalunya, Illes Balears, Euskadi i Galícia, van guardonar aquesta multinacional amb el premi per la Promoció de la Realitat Plurilingüe de l’Estat espanyol. La concessió d’aquest guardó va ser durament criticada. Amb xifres al davant, el cost de la traducció parcial de Microsoft Windows XP al català va ser de noranta mil euros, mentre que només pel període 2008-2012 la Generalitat hauria de pagar uns dotze milions d’euros en llicències a Microsoft.

I és que el procés d’instal·lació del paquet per traduir Windows al català és simplement considerablement més difícil actualment que el de moltes de les solucions existents en programari lliure. No només això, sinó que el programari lliure ens permet fer servir un mateix ordinador amb diversos entorns amb diversos idiomes preconfigurats, cosa que permet canviar d’idioma tot l’entorn de treball (sistema operatiu, programari i diccionaris i eines diverses) d’un mateix ordinador sense gaires complicacions. Qui això escriu ho fa en aquests moments sobre un sistema operatiu lliure que té preconfigurats dos idiomes i que canvia d’un a l’altre simplement canviant d’usuari a l’hora d’obrir una sessió de treball a l’ordinador. I en podria tenir més si em calgués, fins i tot amb alfabets i signes d’escriptura diferents. Fa molts anys vaig veure un sistema domèstic GNU/Linux Mandrake que corria en català i japonès a casa d’una parella mixta d’aquesta nacionalitat. Més clar, l’aigua.

Molt del treball realitzat per traduir programes al català ha estat realitzat per equips de voluntaris entre els quals destaca Softcatalà una associació sense ànim de lucre, l’objectiu bàsic de la qual és fomentar l’ús del català a la informàtica, Internet i les noves tecnologies. Els membres de Softcatalà fan la seva feina de forma altruista, sense subvencions de cap mena, cosa que els atorga prou independència i legitimitat com per poder criticar la política de les administracions quan cal.

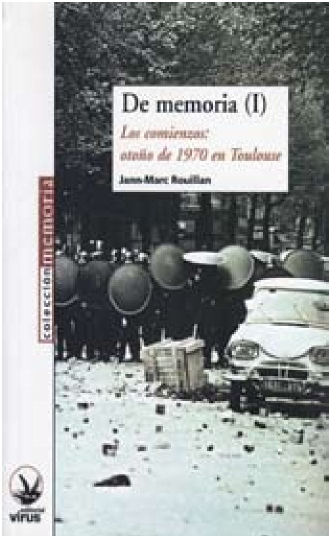
I encara hauríem de parlar de la política d’un altre gegant de la informàtica vers el català: Google. Però Google és mereix tot sol un capítol monogràfic en aquesta sèrie...

Llibres

De Memoria (I)
Los comienzos: otoño de 1970 en Toulousse

JANN-MARC ROUILLAN
Virus editorial. 2009

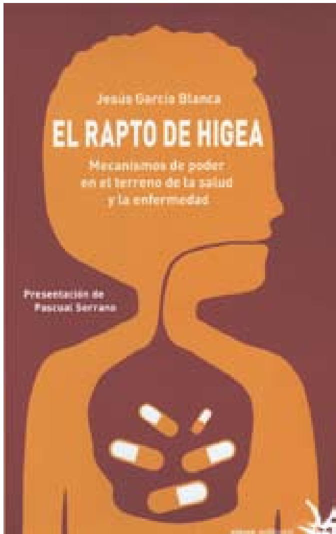
«Des de Maig del 68, com si no haguéssim sentit la campana que anunciava el final de l'esbarjo, continuem en perpetu estat d'insurrecció. La nostra revolució vibrava amb aquesta rebel•lió sense reserves. Tant a l'hivern com a l'estiu, nosaltres ens escalfàvem amb combustibles de primavera i llambordes. I les nostres sedicions ens semblaven eternes, en la persecució sense pietat a la claudicació i al tedi. Ni interpretació ni maquillatge. Érem sincers fins a les últimes conseqüències dels nostres sons|somnis incendiarios.»

En aquest primer lliurament de les seves memòries, Jann-Marc Rouillan ens apropa als anys del final de la seva adolescència a Tolosa de Llenguadoc: els primers amics, els primers companys, les primeres accions militants, però també la vida en comú, la contracultura, els primers amors i, sobretot, els desigs de viure intensament totes les facetes de la vida.

A "De memoria (I)" cobra vida una ciutat en la qual el pes de la història recent es deixa sentir encara amb especial força. La important comunitat de refugiats espanyols, l'ocultació del paper de França en la Guerra Civil i durant l'ocupació nazi, les atrocitats comeses per l'Exèrcit francès en la guerra d'Algèria i altres guerres colonials, la guerra del Vietnam, l'agitació que precedeix i culmina el maig del 68 i el Procés de Burgos són factors determinants a la presa de consciència de l'autor i els seus companys.

El procés de politització de Jann-Marc, que li portarà a seguir el camí de la lluita armada, està profundament associat al seu rebuig de la història edulcorada oficial de la Pàtria dels Drets Humans, la seva admiració pels obrers i obreres que a Espanya van intentar fer realitat la utopia el 1936, i el desengany respecte als aprenents de polític que, passades les calors de maig i després de recarregats discursos ultraradicals, anunciaven ja la seva impotència i entreguisme. No és en cas de sorprendre que fos la dictadura franquista el primer dels objectius de la seva deriva guerrillera.

El rapto de Higea
Mecanismos de poder en el terreno de la salud y la enfermedad

JESÚS GARCÍA BLANCA
Virus editorial. 2009

Jesús García Blanca realitza una crítica integral del model sanitari hegemònic, analitzant els interessos polítics i econòmics que el sustenten i denunciant la poca credibilitat d'una medicina|medecina cada vegada més al servei dels interessos de la indústria farmacèutica i menys de les persones. No es limita a denunciar els vincles evidents entre la investigació mèdica (revistes especialitzades, departaments universitaris d'investigació, institucions internacionals de la salut, equips oficials

d'assessors, etc.) i la farmaindustria, sinó que s'endinsa en l'estudi de les bases mateixes de la medicina|medecina des d'una perspectiva integral de la salut, indissoluble de l'entorn en el qual l'ésser humà s'ha desenvolupat en un equilibri perfecte amb la totalitat d'éssers vivents.

Amb la seva anàlisi de la història recent de la medicina, "El rapto de Higea" demostra que s'han obviat quan no directament censurat o perseguit aquelles investigacions i pràctiques mèdiques que no resulten útils a l'actual model d'acumulació capitalista, la qual cosa explica per què es crea alarma social davant de presumptes pandèmies d'incidència mínima, mentre que es continua sense atendre les necessitats mèdiques reals d'una gran part de la població mundial. Les investigacions entorn del càncer i, especialment, la sida i el seu tractament des de la medicina oficial serveixen a Jesús García Blanca per qüestionar amb nombroses referències científiques l'honestedat dels investigadors, laboratoris, empreses i institucions, que en els últims 25 anys han construït sobre multimilionaris pressuposats la veritat oficial sobre el VIH. El llibre presenta per primera vegada fora dels EE.UU. una mostra de documents originals de Robert Gallo que posen de manifest que el seu pretès descobriment del VIH era un frau intencionat.

I descriu amb eloqüència i rigor documental la invalidesa dels tests de diagnòstic o el caràcter explícitament verinós dels productes que s'administren a milions de persones com a prevenció o tractament.

Cuatro meses de barbarie.
Mallorca bajo el terror fascista

MANUEL PÉREZ

És un opuscle escrit i editat el 1937, que parla dels quatre mesos que va passar a Mallorca l'autor. És un dels primers testimonis publicats del que estava passant a l'illa des del cop d'estat del 18 de juliol de 1936.

Manuel Pérez va emigrar de jove al Brasil on va participar en diferents lluites socialsfins a ser expulsat lel 1919 i enviat a Espanya on es va integrar a l'anarquisme peninsular

El juliol de 1936 la CNT a les Illes Balears va decidir celebrar un congrés per intentar revitalitzar l'organització i iniciar una nova etapa com a regional diferenciada de la catalana a qui sempre havia estat associada, un congrés constituent de la regional de les Balears celebrat 18 i 19 de juliol. Malgrat els moments convulsos que vivia l'Estat espanyol i els rumors sobre un possible cop d'estat, Manuel Pérez viatjaria al 18 de juliol cap a Mallorca a bord del Ciutat de València, on es trobaria amb l'alçament feixista. Va participar en la resistència als revoltats però es va haver d'amagar a la barriada palmesana de La Soledat, a casa de la militant cenetista Julia Palazon.

Després de quatre mesos d'inquietud davant de les notícies sobre la violenta repressió i el fracàs de la desembarcada republicana de Bayo Manuel Pérez, junt amb onze companys, van aconseguir fugir de Mallorca i van arribar a Menorca, després d'una agitada travessia.

Revistes

XQUÈ?
Publicació en solidaritat amb l'Alfonso, actualment empresonat a Can Brians, www.alfonsolliure.blogspot.com/

DIRECTA
Setmanari de comunicació alternativa, una mirada crítica a l'actualitat, www.setmanaridirecta.info /

ENTREPOBLES
Revista periòdica de l 'ONG Entrepobles, cooperació poble a poble, www.pangea.org/epueblos

LIBRE EXPRESIÓN
Butlletí de la secció sindical de CGT a Gearbox (Grup Seat) del Prat de Llobregat, www.cgtbarcelona.org/cgtgearbox/

Mobilització per l'anul·lació de les sentències franquistes

Comissió de Memòria Llibertària de la CGT

Per tot l'Estat espanyol s'està portant a terme les últimes setmanes una campanya per a donar suport i defensar al jutge Garzón pel seu processament com instructor de la causa seguida en el Jutjat nº 5 de l'Audiència Nacional per les desaparicions i assassinats del franquisme, processament promogut per grups falangistes i profranquistes.

Amb independència de l'avaluació global negativa que fem de les actuacions del jutge Garzón en altres causes i procediments, per a CGT, el rellevant no és el processament d'un jutge, sinó que és reiterem que és un processament a les víctimes del franquisme i deixar un missatge clar a tota la judicatura: A L'ESPANYA ACTUAL NO ES POT OBRIR NI TRACTAR UN PROCÉS CONTRA EL FRANQUISME.

Amb l'actuació final del jutge Garzón al considerar-se incompetent en la causa que va obrir i va instruir a finals del 2008 contra el franquisme, es va tornar a aixecar un mur d'obstacles a les famílies de les víctimes, ja que, tornava a remetre als Jutjats Territorials la investigació, obviant que a la majoria de les víctimes ja se li havia denegat en els seus territoris l'empara judicial.

Per això, amb el processament de Garzón es pretén donar per tancada la investigació i continuar sense aclarir ni condemnar tant al règim com als franquistes que van participar en la desaparició i mort de més de 150.000 persones l'únic delicte de les quals era no ser seguidors del feixisme.

Els treballadors de la CGT, familiars també de milers i milers de militants víctimes i desapareguts del franquisme, seguirem participant en les manifestacions, denunciant i exigint en el carrer la condemna del franquisme, la recerca de les persones desaparegudes en cunetes i fosses comunes, l'ANUL·LACIÓ DE LES SENTÈNCIES I JUDICIS SUMARÍSSIMS, la revisió de processos com el de Granado i Delgado, la derogació de la lleis de punt final aprovades en la democràcia (la Llei d'Amnistia de 1977 o la Llei de Memòria Històrica de 2007).

En aquest mateix sentit, estem difonent la campanya de recollida de signatures de suport a la Carta a la Ciutadania Europea per l'anul·lació de les sentències franquistes que es presentarà davant el Parlament Europeu (es pot signar a: http://memorialibertaria.org/spip.php?article1330)

Per a CGT, el veritable dany s'està fent una vegada més a les víctimes del franquisme, per tant, fem que siguin les veritables protagonistes en les mobilitzacions.

ALFONSO HERMOSO, ENCAUSAT PEL "CAS KUBOTAN"

"La repressió beneficia a una minoria privilegiada"

"Les instàncies de poder aconsegueixen confondre i maquillar-la desviant l'atenció del problema en els símptomes"

> LA FRASE...

"La repressió política és al carrer i en tots el àmbits de la vida"

X Què?

Entrevistem Alfonso Hermoso, veí de l'Hospitalet de 33 anys, treballador i membre de la secció sindical de CGT a Parcs i Jardins de l'Ajuntament de Barcelona, condemnat a 3 anys de presó sota l'acusació d'haver respost amb un cop de puny l'agressió prèvia d'un mosso d'esquadra en una manifestació de l'Assemblea d'Okupes de Barcelona el 19 de maig de 2007 que va ser durament reprimida. Després de passar per una estranya situació de cerca i captura, es troba empresonat a Brians 2 des del passat 8 d'abril.

-Què recordes del 19 de maig de 2007?
-Recordo molt aquell dia per com vam ser tractades, tant les persones convocades per manifestar-nos contra els desallotjaments com les que es trobaven per aquells carrers en aquell moment. Recordo les mostres de violència impressionants dels agents antidisturbis, que implantaven la por al carrer, i el canvi qualitatiu de la repressió contra les manifestacions amb estratègies com l'encerclament de les manifestants i l'ús d'armes il·legals. Des d'aquell dia, comença tot un calvari judicial i d'incertesa personal per aconseguir l'objectiu de la meva llibertat.

-I la detenció?
-Recordo com tres encaputxats en un cotxe i una unitat sencera d'antidisturbis en un furgó em van esperar a l'arribada a casa la meva família, els cops durant l'escorcoll, el llançament contra el cotxe per emmanillar-me, el trasllat horrible mentre rebia cops als ronyons i tota mena d'insults i mofes a un pam de la cara, l'entrada als calabossos sentint com els encaputxats donaven ordres concretes sobre el meu tracte als carcellers. I recordo les 70 hores que van passar després, quan - més o menys cada mitja hora- baixaven tot d'uniformats a proferir tota classe d'insults i frases despectives i vexatòries contra mi, la meva família i el meu suposat entorn, acompanyades per les amenaces del que farien quan ens trobéssim al carrer - ja que estava a la comissaria de l'Hospitalet, on vivia- o que vindrien a fer-me alguna visita... i em repetien l'adreça de casa. Vaig estar sol a la cel·la en tot moment i, mentre a les altres cel·les apagaven el llum a la nit, a mi me'l mantenien encès. Vaig passar les 70 hores amb el llum de quatre fluorescents obert permanentment i vaig estar 33 hores sense la representació de cap advocat, i quan va venir gairebé el van fer fora.

-I del procés judicial?
-Més que recordar-lo, el pateixo, com totes les que estem sotmeses a un sistema judicial de doble raser, amb la característica que el meu procés s'ha avançat al compliment habitual de tots els terminis. Durant el judici es van acceptar proves presentades irregularment i es van oposar al testimoni de dues persones presentades per la defensa, cosa que fa entendre que la sentència ja estava decidida abans de començar: en tan sols sis dies, ens van fer arribar una sentència de disset fulls. L'Audiència Provincial no s'ha aturat a investigar aquestes irregularitats ni s'ha plantejat acceptar el recurs que vam presentar.

-La sentència es volia fer efectiva ràpi-dament i vas estar 10 dies en cerca i captura. Què t'ha suposat?
-Durant deu dies vaig estat limitat de moviments lliures per la ordre de detenció i empresonament contra mi. El meu advocat va insistir dia rere dia amb la presentació del recurs per revocar l'ordre. La solidaritat es va fer manifesta, tant al carrer pel grup de suport i persones sensibilitzades que van anar a les mobilitzacions convocades, com les que em van ajudar a deixar arreglats els assumptes personals i laborals, o les que em van donar atenció en la tancada de seguretat. A totes elles gracies de debò.

-Què suposa l'ingrés voluntari a presó?
-Suposa un trencament i un desarrelament a tota una forma de viure que em treballo dia a dia, donant-me la sensació de deixar la meva llibertat en les decisions d'unes persones que em faran passar la existència en unes condicions de viure totalment reclòs i controlat tot el dia, acatar unes normes sense restriccions que em mantindran en una tensió constant on estic segur que patiré provocacions pel que significa el cas. Em suposa pensar que estic sent utilitzat de cap de turc, castigat desmesuradament, deixant-me clar que patiré per recuperar la llibertat, ja que indirectament es va destapar tota una polèmica, que molts haguessin volgut continuar ocultant, sobre la utilització d'armes il·legals per part dels mossos d'esquadra, que porta al Departament d'Interior a il·legalitzar per llei la utilització del kubotan però sense obrir cap investigació sobre la seva utilització.

-El grups de suport ha engegat una campanya per la teva llibertat. Sota quins criteris?
-L'objectiu d'aquesta campanya és la meva llibertat i utilitzem la denúncia pública de l'ús d'armes il·legals per part de la policia i també les irregularitats del procés judicial. Paral·lelament, es treballa en una petició d'indult per denunciar la injustícia d'aquesta sentència.

-I per acabar, unes paraules per qui no creu que la repressió política segueix existint...
-La repressió serveix per atemorir la majoria i beneficiar una minoria dominant. La repressió política es al carrer i en tots el àmbits de la vida de totes. Les instàncies de poder aconsegueixen, mitjançant la utilització perversa del significat de les paraules, confondre i maquillar-la desviant l'atenció del problema en els símptomes i no tractar-la de front i des de l'arrel. Així la repressió política continua amb una evolució subtil en els mecanismes a l'hora de practicar-la i donar les explicacions i justificacions convincents a tota una opinió publica totalment colapsada i confosa que ni s'assabenta que esta sent reprimida.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Jordi Martí Font

Voltaire, lloa de la impremta

François-Marie Arouet (1694-1778), àlies Voltaire, és autor del conte De l'horrible danger de la lecture en què el muftí Iussuf-Xeribí "condemna, proscriu i anatemitza" l'arribada de la impremta les seves terres. Les raons amb què justifica la seva postura deixen clar que les paraules escrites són perilloses per al menteniment del seu poder ja que poden volar per damunt de les fronteres i de les interpretacions ancestrals del món que envolta els possibles receptors. Les paraules escrites poden fer pensar i dissipar "la ignorància, que és la guardiana i la salvaguarda dels estats ben administrats".
Després de donar les seves raons estupiditzadores, el muftí nomena un encarregat per "impedir que cap pensament entri de contraban dins la sagrada ciutat imperial". A aquest encarregat, que és metge, li dóna el poder de "fer capturar qualsevol idea que es presenti per escrit o de viva veu a les portes de la ciutat, i de dur la susdita idea a la nostra presència, lligada de peus i mans, per tal que nós li puguem infligir el càstig que més ens plagui". Quin perill, la paraula impresa, per als poderosos!

Humpty-Dumpty, saber qui mana

Sense comentaris afegits ni interpretacions innecessàries, el diàleg entre Gep Boterut i Alícia a A través del mirall, continua desprenent la total sensació de veritat que les paraules dels personatges de Lewis Carol (1832-1898) desprenien ja quan l'escriptor els les va posar a la boca:
"-Quan jo utilitzo una paraula -va insistir Humpty-Dumpty amb un to de veu un tant menyspreador-vol dir el que jo vull que digui..., ni més ni menys.
-La qüestió -insistí Alícia- és si es pot fer que les paraules signifiquen tantes coses diferents.
-La qüestió -va sentenciar Humpty-Dumpty- és saber qui mana..., això és tot".
La traducció d'Amadeu Viana reflecteix de forma perfecció la rapidesa de la llengua parlada, i alhora dota Gep Boterut de tota la intel·ligència que l'home en forma d'ou –o l'ou que és un home- (o l'home-ou) té.
Ell és allò que ens diu que és i en el cas de les altres paraules, saber qui mana ens donarà qui les dota del significat del moment. Tan simple i complicat com això.

Wilhelm von Humboldt, llengua i nació

Wilhelm von Humboldt (1767-1835) és un alemany liberal que destacà en el camp de la lingüísitica. Es relacionà amb els pensadors més importants de la cultura alemanya del moment, com Goethe i Schiller, i desenvolupà una intensa carrera política.
Defensava que la llengua modifica el pensament, del qual no n'és només la forma d'expressió principal sinó també el motor constitutiu. L'afirmació que cada llengua compta, reflex d'uns trets nacionals determinats és una de les seves aportacions teòriques més interessants. Segons ell, cada llengua obeeix a una cosmovisió determinada que s'incorpora als parlants quan l'aprenen. No explica, però, qui construeix aquesta cosmovisió.